

СКОТ ПРАТ НЕСПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ВСИЧКИ

Част 3 от „Джо Дилард“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2012

chitanka.info

*„Справедливост — способността да си
справедлив, безпристрастен и честен.“*

Нов колежански
речник „Уебстър“

ПРОЛОГ

Май, 2007

Казвам се Джо Дилард. Стоя облегат на телената ограда и гледам бейзболния мач на игрището на гимназия „Даниъл Бун“ в Грей, Тенеси, през една великолепна лятна привечер в началото на май. Небето е безоблачно и синьо, лек ветрец духа към лявото поле, а приятното ухание на прясно окосена трева се носи из въздуха.

Компанията ни е петчленна: аз, жена ми Каролайн, най-добрата й приятелка Тони Милър, моят приятел Рей Милър (съпругът на Тони) и Рио, немската ни овчарка. Ние, семейства Дилард и Милър, наблюдаваме как синовете ни играят бейзбол от десет години, радваме се на успехите им и страдаме при провалите им. Рио е новодошъл — той е с нас едва от три години, но очевидно се наслаждава на мача не по-малко от нас.

Рей Милър и аз имаме много общо. И двамата сме адвокати. След много години като криминален защитник аз се прехвърлих в прокуратурата, а Рей си остана от „тъмната страна“, както сега го наричам. Често го закачам, задето защитава долни типове, но знам, че така трябва и го уважавам. Не мами, не лъже, не се опитва да прави номера. Склонен е да вижда всичко в черно и бяло, също като мен. И двамата презираме злоупотребата с власт, особено от страна на съдиите, макар че Рей е малко по-злъчен от мен в това отношение. Близки сме и по възраст, и двамата сме отдадени на семействата си.

Наблюдаваме мача от полето извън игрището, далеч от играчите и останалите родители, защото не искаме да разсейваме синовете си. Не им крещим по време на мача като някои други родители. Не критикуваме реферите и треньорите. Просто гледаме и се притесняваме. Ако се случи нещо хубаво, викаме от радост. Ако се случи нещо лошо, се свиваме намръщено.

Синът ми Джак е най-добрият в удряне на топката в „Бун“. Синът на Рей, Томи, е звездата, която хвърля топката. През ноември и двамата подписаха документи да продължат бейзболната си кариера в

Първа дивизия, колежанско ниво. Джак се записа във „Вандербилт“, а Томи — в „Дюк“. Това бе един от най-чудесните и изпълнени с гордост моменти в живота ми.

Мачът тази вечер е напрегнат. Ако „Бун“ победи „Джеферсън“ на финалите на районния турнир, ще отидат на регионалните състезания. Ако загубят, сезонът им приключва. Джак удари топката, тя отлетя до оградата в лявото поле и отборът спечели две точки. През втория ининг батерът от „Джеферсън“ халоса топката и тя прехвърли игрището. Джак се прояви отново през четвъртия ининг и изпълни хоумрън, благодарение на което „Бун“ поведе с 3 на 1.

В началото на петия ининг Томи хвърли четири лоши топки и първият батер стигна до първа база. Следващият батер удари топката леко, но играчът от „Бун“ на трета база я изпусна. Томи хвърли две отлични топки, но третата улучи батера по бедрото. Треньорите на „Джеферсън“, играчите и родителите закрещяха и обвиниха Томи, че е ударил момчето нарочно. За момент изглеждаше, че ще започне сбиване, но реферите успяха да укротят положението. „Джеферсън“ спечели две точки, когато батерът изпрати топката в лявото поле, но после Томи изпълни три страйка. Мачът е равен в края на седми ининг, който е последният в гимназиален мач.

— Те ще хвърлят четири лоши топки нарочно — казва Рей.

Завъртам се и го поглеждам учудено. Той носи слънчеви очила, които закриват тъмните му очи. По-нисък е с два сантиметра от моите метър и деветдесет, но е с по-яки гърди и гръб. Дългата му кестенява коса започва да посивява и е прибрана назад на опашка. Ръцете му, облежани на оградата, изглеждат дебели като стълбове.

— Да не си откачил! — отвръщам. — Няма да искат да хвърлят лоши топки в последния ининг на равен мач. Ще се постараят.

Джак застава широко разкрачен на мястото на батера и размърдва крака, за да заеме по-добра позиция. Той е едро хлапе, метър и осемдесет и седем и деветдесет килограма мускули. Има яка челюст и трапчинка на брадичката. „Хубаво лице за бейзболист“, както казват старите треньори. Той стои близо до базата, предизвиквайки питчъра да хвърли трудна топка.

Момчето хвърля първата топка бързо и силно и тя уцелва Джак между очите, преди той да успее да се отмести от пътя ѝ. Чувам ужасния звук от удара на топката в главата му. Каската му отскача

настрани. Той отстъпва назад, но не пада, а се повлича бавно към първа база. Реферът, втрещен като всички останали, се втурва към него и се опитва да го спре. Затичвам се към игрището и се вторачвам в Джак. Треньорите му също се хвърлят към него. Когато синът ми стига до първа база, виждам, че от носа му тече кръв.

Проправям си път натам през смълчаната тълпа. Треньорите на Джак го настаняват на пейката за резервни играчи. Единият притиска бяла хавлия към лицето му. Веднага забелязвам, че хавлията се пропива с червени петна. Треньорите отстъпват назад, когато се доближавам.

— Направиха го нарочно — казва главният треньор, трийсетгодишен тип на име Бил Диксън. — Досега дори не се опитаха да ударят някой друг.

Навеждам се над Джак и внимателно свалям хавлията от лицето му. Главата му е облежната назад, устата му е отворена и той седи, вторачен нагоре. Мястото около очите му е подуто, а над носа му има дълбока зловеща резка, която кърви. От носа му също тече кръв.

Поставям хавлията обратно върху раната.

— Джак, чуваш ли ме?

— Да.

— Кой съм аз?

— Татко.

— Знаеш ли къде си?

— На игрището в училище.

— Какъв е резултатът от мача?

— Три на три в края на седми ининг.

— Някой повика ли линейка? — обръщам се към треньор Диксън.

— На път са, но винаги имат нужда от петнайсет — двайсет минути да стигнат дотук.

Усещам, че до мен стои някой и се обръщам. Рей, Каролайн и Тони.

— Добре ли е? — пита Рей.

— Мисълта му е ясна.

— Дай да видя.

Отново свалям хавлията. Каролайн ахва, а аз съм обзет от гняв. Как можаха да направят такова нещо? Защо го направиха? Та това е

само бейзболен мач, за бога! Джак бе удрян безброй пъти в миналото, но никога в лицето. Треньор Диксън е прав — питчърът им се владееше отлично, докато Джак не застана на базата. Наистина го удариха нарочно.

Нежно връщам хавлията на мястото ѝ и поглеждам Рей. Сериозно се замислям дали да не грабна една бухалка и да отида при треньора на „Джеферсън“.

— Не бива да чакаме линейката — казва ми Рей. — Трябва да го заведем в болницата веднага.

— Защо?

— Зениците му са с различен размер. И е ужасно подут. Виждал съм това и преди, Джо. Джак може да има вътрешен кръвоизлив.

Рей беше фелдшер във флотата в продължение на осем години и знае какво говори. В същия миг Джак се навежда напред и повръща.

— Трябва да тръгваме — казва Рей. — Веднага!

Каролайн и Тони се втурват към колите, а Рей и аз повдигаме Джак внимателно. Треньор Диксън държи хавлията на лицето на Джак, опитвайки се да спре кръвта. Точно преди да стигнем до паркинга, синът ми губи съзнание, а аз съм обзет от такъв див ужас, че едва не припадам до него.

Той идва в съзнание, когато го настаняваме на задната седалка, но по време на пътуването до болницата припада още няколко пъти. Повтаря, че главата му ще експлодира. Звъня в спешното отделение от мобилния и когато пристигаме, те вече ни чакат отвън. Незабавно отвеждат Джак в отделението за травми, а след десет минути го отнасят в операционната. Един от лекарите идва да поговори с нас набързо. Съобщава ни, че Джак има остър епидурален хематом. Простичко казано, мозъкът на сина ми кърви. Неврохирург ще отвори черепа му, за да даде възможност на кръвта да се оттече, да облекчи напрежението и да оправи пораженията.

Чакаме три часа в агония. Чакалнята е пълна с треньорите на Джак и съпругите им, съотборниците му и техните родители, плюс десетки приятели от училище, които бяха гледали мача или бяха чули за случилото се. Всички замълчават уплашено, когато хирургът, сериозен тъмнокос мъж на средна възраст, поканва Каролайн и мен да влезем в страничната стая. Дъщеря ми Лили, една година по-малка от

Джак, която също присъстваше на мача и видя как бе ударен брат й, ме хваща за ръка и идва с нас.

— Казаха ми, че не сте изчакали линейката — казва лекарят, когато вратата се затвори зад нас. — Чия беше идеята?

— Защо? — питам. — Грешка ли беше?

— При други обстоятелства можеше и да е грешка. Но този път е правилното решение. Ако синът ви беше кървил още десет или петнайсет минути, мисля, че нямаше да успеем да го спасим.

— Значи той е добре?

— Стабилизиран е. Нараняването е сериозно, но слава богу реагирахме навреме. Ще остане в реанимацията още ден-два. Ще има страхотно главоболие, но ще контролираме болката с лекарства. Няколко месеца ще се наложи да си почива и да го кара спокойно, но после ще е като нов.

— Кога можем да го видим?

— Ще се събуди след около половин час. Ще е сънлив и изтощен, но можете да поговорите няколко минути.

Благодарим на лекаря и Каролайн, Лили и аз се прегръщаме безмълвно. Каролайн и Лили плачат, но аз изпитвам такова силно облекчение, че сякаш се нося из въздуха. Връщаме се в претъпканата чакалня. Рей и Тони Милър, заедно със сина им Томи, стоят до вратата. Когато групата вижда сълзите на Каролайн, всички се изплашват, че новините са лоши. Рей ме поглежда тревожно и аз му се усмихвам.

Каролайн отива при него, обвива ръце около дебелия му врат и го притиска силно.

— Ти спаси живота му — изхлипва тя. — Спаси живота на Джак!

ПЪРВА ЧАСТ

Моментът, в който Кейти Дийн реши, че Господ я е изоставил, бе в неделя следобед през август, 1992 година. Беше краят на лятото в Мичиган. Кейти, заедно с майка си, братята и сестра си, се бе върнала у дома от методистката църква в Каско. Седемнайсетгодишният Кърк беше най-големият ѝ брат, следваше Кири, на шестнайсет, и накрая Кейти, която щеше да навърши тринайсет след два месеца. Коди беше „бебето“ в семейството, едва на десет години. Всички седяха около масата в трапезарията и чакаха майка им да донесе пърженото пиле от кухнята.

Свежото ухание на езерото нахлуваше през отворените прозорци и се смесваше със съблазнителния аромат на пилето и подправеното с чесън картофено пюре. След обяда Кейти и Кири планираха да си приготвят кошница с термос ледена вода, крем против слънце и списания и да отидат на дюните край езерото, където щяха да прекарат следобед в печене и весели разговори за момчетата от семейство Нелсън, които живееха близо до тях. Това щеше да е последното им посещение на дюните това лято. Училището започваше на следващия ден.

Ричард Дийн, бащата на Кейти, седеше отпуснато в другия край на масата, вторачен в чаша уиски. Беше слаб и блед, с гъста тъмна коса. Изглеждаше разстроен, но това бе обичайно. Струваше им се, че вечно е разстроен.

Ричард Дийн бе дистанциран и отчужден, сякаш не бе част от света, където живееха всички останали. Никога не целуваше Кейти, не я прегръщаше, никога не ѝ казваше, че я обича. Беше като бомба, която щеше да избухне всеки момент. Майката на Кейти бе обяснила на децата, че баща им е пострадал във войната във Виетнам. Бил ранен и пленен от виетконгските войници близо до границата с Камбоджа през 70-а и прекарал четири години в затвор в Ханой.

Бащата на Кейти не работеше, но тя знаеше, че семейството им живее с парите, които правителството му изплащаше всеки месец. Майка ѝ не можеше да работи, защото трябваше да си стои у дома и да

се грижи за него. Той непрекъснато се наливаше с уиски, палеше цигарите една от друга и понякога се заключваше в стаята си и не излизаше цяла седмица. От време на време Кейти го чуваше да крещи посред нощ.

Баща ѝ ги бе взел от църковния паркинг по обед. Той самият не ходеше на църква, но караше семейството дотам и ги вземаше всяка неделя точно в дванайсет и петнайсет. Когато баща ѝ пристигна на паркинга по-рано, майка ѝ говореше с Джейкъб Олсън на стъпалата пред църквата. Кейти не мислеше, че в това има нещо необичайно — господин Олсън беше свестен човек, но веднага щом майка ѝ се качи в колата, баща ѝ избухна. Нарече я „курва“ и „бял боклук“. Крещеше като луд, а вените на врата му бяха изпъкнали толкова силно, сякаш щяха да изскочат от кожата. Когато семейството се прибра у дома, баща ѝ веднага отвори бутилка уиски. Напълни висока чаша и седна на масата, докато Кейти, майка ѝ и Кири готвеха в кухнята, а момчетата подреждаха масата. Всички минаваха внимателно покрай баща им. Не знаеха кога точно щеше да нападне, също като гърмяща змия, свита в тревата.

Кейти още беше облечена в роклята на цветя, ушита от майка ѝ, която бе купила плата от магазин за дрехи втора ръка в Саут Хейвън. Това бе любимата лятна рокля на Кейти, лека и пъстра. Тя гледеше надолу към подгъва ѝ и се опитваше да си представи как розовите карамфили оживяват, когато майка ѝ влезе в трапезарията с подноса с пилето.

— Заповядайте — каза майка ѝ с пресилена усмивка и остави подноса на масата.

От пилето се вдигаше пара и през нея Кейти видя лицето на баща си. Той вече преполовяваше третата си чаша уиски. Очите му се бяха зачервили, а клепачите му започваха да се притварят.

— Пиле — промърмори той над чашата си. — Проклетото пържено пиле е единственото, което ядем.

Майка ѝ се опита да остане любезна.

— Мислех, че обичаш пържено пиле — каза тя. — А и ще съм ти благодарна, ако не използваш такъв език пред децата.

— Децата — изсумтя баща ѝ. — Вероятно и бездруго не са мои.

— Ричард! — изкрещя майка ѝ.

Тя рядко повишаваше глас и Кейти потръпна.

— Как смееш!

Баща ѝ вдигна очи и се завъртя бавно към майка ѝ.

— Как смея ли? — попита той. — Как смея? Ти как смееш, кучко! Откога чукаш Олсън, а?

— Престани, татко — обади се Кърк, седнал вляво от Кейти.

Кърк беше рус и синеок като Кейти и майка ѝ. Висок, слаб и жилав, но леко несръчен като повечето тийнейджъри.

Баща ѝ завъртя глава и се вторачи в Кърк.

— Дръж си езика, момче — кресна той. — И не ме наричай „татко“. Иди се погледни в огледалото. Не приличаш на мен.

После се обърна към майка ѝ.

— Нали така, скъпа? Никое от децата не прилича на мен. Приличат... приличат на Олсън!

— Моля те, напусни масата, щом ще говориш така — каза майка ѝ.

Кейти усети познатото присвиване в стомаха, причинено от страх. Лицето на баща ѝ потъмня зловещо.

— Да напусна масата ли? — изрева той. — Мислиш си, че можеш да ми заповядваш като на проклет роб?

— Моля те, Ричард — прошепна майка ѝ с отчаян поглед.

— „Моля те, Ричард“ — подигра ѝ се злобно баща ѝ. — Ще ти дам аз едно „моля те“!

Ричард се изправи, олюлявайки се, и събори чашата. Уискито се разля по покривката, а той се запрепъва към спалнята. Миризмата на алкохол изпълни ноздрите на Кейти и тя потръпна отвратено. Мразеше уиски. Мразеше всичко, свързано с него.

Кейти и останалите седяха около масата мълчаливо и чакаха майка ѝ да каже нещо. И преди бяха виждали изблиците на баща ѝ, но този бе най-лош. Много по-злобен и страшен от това, което бяха преживявали досега.

— Всичко е наред — каза майка ѝ след известно време. — Той просто не се чувства добре днес.

— Не би трябвало да ти говори по този начин — отвърна Кърк.

— Не го мисли.

— Не би трябвало да го прави.

Кейти чу тежки стъпки откъм спалнята и се огледа. Баща ѝ се движеше бързо към тях. Той вдигна пушката си, насочи я към майка ѝ

и натисна спусъка. Кейти си помисли, че тъпанчетата ѝ се бяха спугали. Майка ѝ се просна по гръб. Розов облак увисна във въздуха над масата. Кейти замръзна и се напика.

Изглежда ужасено как баща ѝ завърта пушката към Кърк и чу втора ужасяваща експлозия.

После Кири.

Накрая нея...

Приставът обяви започването на съдебните дела в наказателния съд, а аз огледах залата и тревожните лица и долових познатия страх, който изпълва въздуха като плътна мъгла. Почти всеки в залата бе извършил някакво нарушение на закона. Фалшификатори на чекове, пияни шофьори, крадци, търговци на дрога, изнасилвачи и убийци, всички свързани с един простичък факт — бяха заловени и скоро щяха да си понесат наказанието. По-малко от пет процента от тях щяха да продължат да настояват, че са невинни и да се явят на дело. Останалите щяха да молят адвокатите си да сключат възможно най-добрата сделка. Щяха да се признаят за виновни и да получат условни присъди или да бъдат заключени в областния или в щатския затвор.

Съдебната зала изглежда дело на дърводелец, лишен от чувство за хумор. Цветовете са монотонни и безжизнени, а портрети на съдии, живи и мъртви, украсяват стените зад мястото на съдията. Странна официалност цари сред адвокатите, приставите, чиновниците и съдията. Всички са противно учтиви. Подобно поведение се изисква от институцията, но под лустрото на любезността се крие враждебност, плод на дребнава завист, негодувание и омраза. Никога не се чувствам удобно в съдебната зала. Навсякъде има врагове.

До мен седи Танър Джарет, двайсет и пет годишен хлапак, начинаещ прокурор, тъкмо завършил право. Назначен по политически причини, той е син на щатски сенатор милиардер, който несъмнено скоро също ще се пренесе в Сената във Вашингтон. Танър изглежда не на мястото си в съдебната зала заради младежкото си лице и момчешко поведение. Той е хубавец, с ясно очертана челюст и трапчинка на брадичката под любознателни кафяви очи и гъста черна коса. Умен е, способен и изключително симпатичен. Изглежда сякаш вечно се усмихва. Танър ще се занимава с четирийсет и седем от четирийсет и осемте дела в днешния регистър. Ще приключи няколко от тях със споразумение за признаване на вина и ще се съгласи да продължи останалите. Аз съм тук само за да получа дата за дело за изнасилване с утежняващи вината обстоятелства.

Съдия Ленард Грийн заема мястото си. Той е на около шестдесет и пет, висок и слаб, с ястребово лице и сребриста коса. Движи се с женствената походка на травестит, качил се на сцената. Грийн е от най-проклетите копелета, които познавам. Седи и оглежда тълпата като лешояд, търсец мърша. Можеше лесно да определи датата за делото ми и да я даде на Танър, но тъй като отговарям за случая от името на районната прокуратура, той настоя да се явя в съда. Знае, че нямам друга причина да съм тук, но няма да ме извика по-рано, за да мога да си тръгна и да отида да си върша работата. Ще ме накара да седя с часове просто защото може. Ако напусна залата, ще ме призове, а после ще ме обвини в неуважение към съда заради отсъствието ми. Ей такива игрички си играем.

Грийн се навежда наляво и прошепва нещо в ухото на чиновничката. Тя поклаща глава и му прошепва в отговор. Забелязвам загрижения ѝ поглед, който съм виждал стотици пъти. Това означава, че Грийн е набелязал потенциална мишена и се кани да си достави удоволствие със садистичната си потребност да причини болка на нищо неподозиращата жертва.

— Случай номер трийсет и две хиляди четиристотин петдесет и пет, „Щатът Тенеси срещу Алфред Мълиган“ — съобщава чиновничката.

Завъртам се да видя как Алфред Мълиган, който изглежда в края на петдесетте, но вероятно е поне десет години по-млад, се надига от мястото си. Мълиган прилича на стотиците други изчадия на скамейките за подсъдими. Мършав поради липса на добра храна вследствие на бедност или злоупотреба с алкохол и наркотици. Мълиган ходи с помощта на бастун. Мизерните остатъци от черната му коса са мазни и залепнали по челото. Облечен е с най-хубавите си дрехи — черна фланелка с червен надпис „Дейл Ърнхард“ отпред и „Легендата“ отзад и чифт торбести джинси. Той се затътря до предната част на залата и се оглежда нервно.

— Господин Мълиган, обвинен сте в шофиране в нетрезво състояние. За седми път. Къде е адвокатът ви? — пита съдия Грийн.

— Каза ми, че ще се яви тук по-късно тази сутрин — отговаря Мълиган.

— Представява ви господин Милър, нали? — пита съдията.

Става дума за приятеля ми Рей Милър. Забелязвам блясъка в очите на Грийн, който ми подсказва, че съдията предвкузва отмъщението си. Грийн мрази Рей най-вече защото приятелят ми въобще не се страхува от него и му го показва редовно. Воюват упорито от години, но напоследък враждебността им се засили. Преди две седмици с жена ми вечеряхме с Рей и жена му в ресторант в Джонсън, когато Рей забеляза съдия Грийн, който се хранеше сам на маса в ъгъла. Отиде при него и започна спор относно практиката на съдията да заключва съдебната зала точно в девет часа и да набутва в затвора всеки, който закъснее. Разговорът се разгорещи и всички в ресторанта се вторачиха в тях, като слушаха внимателно. Рей нарече съдията „грубиян в черна тога“ и изрази мнение, че Грийн вероятно е бил тормозен от съучениците си като малък и сега използва съдийската тога, за да осъществява символично отмъщение, когато изпита нужда. Казах на Рей, че тази разправа ще му струва скъпо. Отговорът му беше: „Майната му на тоя педал с нежни китки“. Грийн се завърта към чиновничката.

— Господин Милър уведомил ли е съда, че ще закъснее тази сутрин?

Чиновничката поклаща глава тъжно.

— Значи той проявява неуважение към съда. Отбележете в протокола, че господин Милър не се е явил в съда в определеното време и не е уведомил съда, че ще отсъства или ще закъснее. Обвинен е в неуважение към съда в присъствието на съдията и ще бъде отведен в затвора веднага след явяването му.

Тъкмо когато се каня да кажа нещо в защита на Рей, Танър Джарет внезапно се изправя и се прокашля.

— Извинете ме, Ваша милост — казва Танър, — господин Милър ми се обади рано тази сутрин. Попълнил е иск до съда от името на господин Мълиган и изслушването трябва да е днес. Но тъй като съдът не изслушва исканията преди единайсет сутринта, господин Милър ми каза, че ще се погрижи за делото в Чансъри, преди да се яви тук. Сигурен съм, че в момента е в Чансъри.

— Но би трябвало да е тук, господин Джарет — изръмжава съдията. — Точно тук. В момента!

— Извинете ме, Ваша милост, но прокуратурата не е готова за изслушването сега. Казах на свидетеля ми да бъде тук в единайсет.

— Седнете, господин Джарет — студено казва Грийн и се обръща към Алфред Мълиган, който стои мълчаливо до масата. — Господин Мълиган, получавате отлагане на случая. Чиновничката ще ви уведоми за новата дата. Свободен сте да си тръгвате.

Седя и беснея безмълвно, докато Мълиган излиза от залата. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да издърпам съдия Грийн от стола му и да го набия, както си заслужава. Но това ще ми струва работата, правоспособността ми на адвокат и няколко месеца затвор. Вторачвам се в Грийн с надеждата да уловя погледа му и да му покажа презрението си, но той ме пренебрегва и започва да призовава подсъдимите, сякаш не се е случило нищо особено. Уплашен съм за Рей. Искане ми се да изляза в коридора и да му звънна, но знам, че ако го направя, Грийн ще ме призове и ще постъпи с мен по същия начин както с Рей.

Приятелят ми влиза през страничната врата малко преди десет. Веднага щом Грийн го вижда, той спира работата си и му нарежда да се яви при него.

— Проявихте неуважение към съда, господин Милър — триумфално изрича съдията. — Призовах подсъдимия по вашия случай в девет часа. Не бяхте тук и не бяхте уведомили съда за отсъствието си, както налагат местните правила. Пристав, отведете господин Милър в затвора. Определям му гаранция от пет хиляди долара.

Рей е облечен в кафяв костюм, а косата му е опъната назад в прочутата му опашка. Той поглежда съдията с омраза и открито пренебрежение в очите. Виждам как мускулите на челюстта му потръпват, а лицето му потъмнява. Надявам се, че ще прояви достатъчно разум и ще си държи устата затворена. В момента е напълно безпомощен. Не може да направи абсолютно нищо. Ако запази спокойствие и не направи или каже нещо глупаво, може да продължи битката по-късно. Ако го направи по правилния начин, ще бъде оправдан, а съдията ще трябва да отговаря за действията си. Но ако каже нещо, което не трябва...

В този миг Рей проговаря:

— От самото начало си бях прав за теб, безгръбначно лайно. Надявам се, че се кефиш на това, защото от днес нататък, ще проявя

специален интерес към теб. Няма да е лошо да ти пораснат очи и на тила.

— Сложете му белезници! — изревава Грийн на един от приставите, който притеснено отива при Рей и се протяга към ръцете му.

— Дръж си шибаните ръце далеч от мен! — изръмжава Рей и приставът отстъпва назад.

Надигам се и отивам при приятеля ми. Хващам го нежно за ръката и го повеждам към коридора, който води към килиите.

— Хайде, Рей — казвам спокойно. — Само ще влошиш положението, ако останеш тук.

Яростта го напуска и той приковава очи в моите. Гневът му е заменен от отчаяние и объркване.

— В затвора ли отивам? — пита той озадачено.

— Ще отида да платя гаранцията ти веднага щом се измъкна от залата — казвам му. — Ще излезеш оттук след около час.

— Ще подпиша нареждане за временното ви отстраняване от длъжност, основано на заплахата ви, господин Милър — казва Грийн, докато излизаме. — И ще съобщя за вас на Комисията за професионална благонадеждност. Ще имате късмет, ако въобще някога ви разрешат да работите като адвокат.

3

Шест месеца по-късно седя на метален стол в секцията за посетители на осъдените на смърт в затвора „Ривърбенд“ в Нашвил. „Ривърбенд“ е това, което през 2010 година наричат модерна поправителна институция. Просторен и съвременен е, но опитът ми показва, че мъжете, които излежават известно време в затвор с максимална охрана, не излизат „поправени“. Всъщност излизат оттам много по-коварни и ловки.

От другата страна, зад дебелия прозорец от плексиглас седи трийсет и осем годишният Брайън Томас Гант. Бях назначен да го представявам преди почти петнайсет години. Беше първият ми осъден на смърт клиент, обвинен в убийство на тъщата си и в изнасилване на петгодишната си племенница. Срещу него нямаше никакви доказателства от съдебна медицина — ДНК пробите още не бяха станали златният стандарт, освен това нямаше и мотив за престъплението. Но племенницата, хлапе на име Натали Буз, каза на полицията, че мъжът, който я изнасилвил, „приличал на чичо Брайън“. Ченгетата незабавно съсредоточили разследването върху Гант, а историята на момиченцето бързо се променила от „приличал на чичо Брайън“ на „беше чичо Брайън“. Той бил арестуван седмица след извършване на престъплението. Положих всички усилия по време на делото, но не успях да се преборя с показанията на малкото момиченце. Гант беше обвинен в убийство първа степен и изнасилване с утежняващи вината обстоятелства година след ареста си. И оттогава очаква смъртната си присъда.

След като чичото влезе в затвора, Натали Буз си промени мнението. Каза на съпругата на Гант, че не е сигурна дали е бил чичо Брайън. Всичко се случило прекалено бързо. Тя спяла, когато изнасилвачът влязъл в стаята ѝ. Било съвсем тъмно. Историята бе напълно различна от показанията ѝ по време на делото. Но това се оказа без значение. Апелативните адвокати на Гант помолиха Натали да подпише клетвена декларация, удостоверяваща убедеността ѝ, че се е объркала, когато е идентифицирала Брайън Гант на делото. Тя

подписа декларацията и адвокатите я представиха в съда. Но и прокуратурата, и апелативният съд я пренебрегнаха.

Няколко години след като Гант бе осъден, а ДНК пробите — усъвършенствани, съпругата му плати на частна лаборатория почти четирийсет хиляди долара, за да вземат проби от трите улики на местопрестъплението: чифт гащи, които племенницата носила, найлонов чорап, носен от тъщата, и срамен косъм, намерен на чаршафа на момиченцето. Лабораторията изследва ДНК-то от трите проби и нито една от тях не отговаряше на ДНК-то на Гант. Въоръжени с новите доказателства, апелативните адвокати успяха да издействат изслушване пред съдия, който обаче отхвърли молбата им за ново дело. Апелативният съд на Тенеси подкрепи решението на съдията и Гант си остана в това ужасно място. Убеден съм, че е невинен, но след като съдебните заседатели признаят човек за виновен и той получи смъртна присъда, е невероятно трудно да опровергаеш присъдата.

— Какво правиш тук? — пита ме Гант учтиво.

Надебелял е откакто го видях за последен път и косата по слепоочията му е посивяла, но изглежда в добро настроение.

— Тук съм като свидетел на екзекуция, да не повярваш.

— Джонсън?

— Точно така. Убийството, за което беше осъден, стана в нашия район. Шефът ми го стовари на гърба в последната минута. Как върви обжалването ти?

— Не върви. Освен ако Дона не им занесе извършителя на сребърен поднос, аз съм следващият.

Дона е съпругата на Гант. Виждам я в бакалницата веднъж или два пъти месечно, но избягвам да говоря с нея. Въпреки факта, че майка ѝ беше убита, Дона упорито твърдеше, че съпругът ѝ е невинен, и е обзета от фикс идеята да го оправдае. Навремето, когато представях Брайън, тя ми се закле, че той си е бил у дома в леглото заедно с нея през нощта, когато е станало престъплението. Даде показания за това и на делото, но прокурорът убеди съдебните заседатели, че тя просто защитава мъжа си.

— За коя дата те насрочиха? — питам.

— След три седмици.

— Господи, Брайън, нямах представа! Вкарахте ли ДНК профила, който Дона получи от лабораторията в базата данни на

отдела на затворите? Те може да открият извършителя.

— Опитахме, но ни отказаха.

— Адвокатите ти не можаха ли да ги принудят?

— Как биха могли да ги принудят?

— Трябва да получат заповед от съдия.

— Кой съдия? Всички съдии досега потвърдиха присъдата ми.

Аз съм само един затворник, осъден на смърт. Никой не иска да помогне.

— Аз мога ли да направя нещо?

— Благодаря за предложението.

— Съжалявам за всичко, Брайън. Съжалявам, че не свърших по-добра работа.

Погледът му омеква и той се усмихва, а аз незабавно изпитвам още по-силно чувство за вина.

— Господ действа по загадъчни начини, приятелю — казва той.

— Не се самообвинявай. Направи всичко възможно и не изпитвам лоши чувства към теб. Господ ще се погрижи за това. А ако не го направи, няма да се усъмня в решението му. Ако ме призове в рая, значи го прави с някаква цел. Спокоен съм и съм в мир със себе си.

— Трябва да продължиш да се бориш.

— Както вече ти казах, в мир съм със себе си. Оставих се в ръцете на Господ и ще приема съдбата си с песен на уста и любов в сърцето.

Седим няколко минути в неудобно мълчание. Не се сецам какво друго да кажа. Накрая Брайън се надига.

— Мисля да се прибера в килията, господин Дилард. Благодаря ти, че дойде. Наистина. Мисълта, че се интересуваш от мен, ме кара да се чувствам добре. Господ да те благослови.

Осем часа по-късно, точно преди полунощ, съм обратно в затвора, но сега седя на сгъваем стол, поставен върху излъскания циментов под пред кабината за екзекуции. Сива боя покрива циментовите стени, а от флуоресцентните крушки, скрити зад прозрачни пластмасови лампи, се процежда слаба светлина. Чувствам се леко замаян и обзет от клаустрофобия. Ужасно ми се иска да се разкарам отгук.

Осъденият на смърт е бял мъж на име Филип Джонсън. Преди дванайсет години Джонсън брутално изнасили и уби осемгодишната Таня Рийд на около петнайсет километра от дома ми. Причини кошмарни неща на детето, после изхвърли трупа му в дера и го покри с шума и клони. Няколко момчета, които ловели жаби в потока, откриха Таня два дни по-късно.

Работех като адвокат едва от няколко години, когато стана престъплението. Отворих си собствена кантора в Североизточен Тенеси веднага щом завърших право и се захванах със защита на престъпници. Не участвах в делото на Джонсън, но съдейки по всичко, което чух и прочетох, нямаше никакво съмнение във вината му.

Беше сексуален маниак, вече излежал седем години за опипването на малко момиченце. Бе освободен условно и живееше в област Юникой в деня, когато отвлече Таня Рийд от дома ѝ. Спермата му бе открита по тялото на момиченцето, а нейната кръв и косми — по задната седалка на колата му.

Изпратиха ме тук като свидетел от името на прокуратурата на първи съдебен район и на шефа ми — човека, когото бяха избрали за главен прокурор. Името му е Лий Муни и той трябваше да свърши работата лично, но вчера ме извика в кабинета си и каза, че трябвало да присъства на някаква конференция в Чарлстън и щял да отсъства до петък вечер. И после ме натовари с тази неприятна задача. Нямаше никаква възможност да откажа.

Семейството на Таня Рийд е тук — майка ѝ, баща ѝ и бабите и дядовците ѝ. Усмивчат ми се колебливо. Бях им се представил по-рано точно както шефът ми нареди. Семейството е облечено семпло и седи кротко и безмълвно. Определено не се чувстват добре на място като това, толкова близо до кабината на смъртта. Спомням си молбите на родителите по телевизията в деня, след като детето им бе отвлечено. Забелязвам, че са се състарили още повече за дванайсетте години, които бяха нужни, за да докарат убицеца на дъщеря им до справедливия край. Косите им са посивели, рамената им — отпуснати. Толкова са апатични, че изглеждат почти безжизнени.

Трябва да призная, че изпитвам смесени чувства относно смъртната присъда. Философски и интелектуално не мога да се примиря с идеята, че модерно, цивилизовано правителство, което забранява на хората да убиват, си позволява да наказва престъпниците

с убийство. Но после си представям нещата от другата страна — ако знам, че някой е отвлякъл, измъчвал и убил някое от децата ми, ще искам този човек да умре. Ще искам да страда. Освен това знам, че аз самият съм способен да го убия. Може би правителството трябва да обмисли закон, който да позволява на семейството на жертвата да убие осъдения. И да им дадат възможност да го убият по същия начин, по който е била убита жертвата. Вероятно подобна форма на отмъщение ще им даде утехата, за която копнеят.

На първия ред седят двама представители на местните медии, млади вестникарски репортерки, облечени в тъмни делови костюми. От престъплението е минало толкова дълго време, че щатските и националните медии вече са се прехвърлили на по-актуални проблеми. Таня Рийд е стара новина, излязла от употреба в бързо развиващото се общество. Гледам младите жени и се чудя какъв ли ефект ще има върху тях екзекуцията. Начинаещи журналистки, едновременно неопитни и арогантни. Снизходително подготвят „загрижения“ си вид за снимките пред затвора по-късно. Чудя се как ще се чувстват относно флирта си с професионалния воайоризъм, след като са гледали как човек умира на пет метра от бележниците им.

В точно определения момент довеждат Джонсън в кабината, облечен в бяла болнична нощница, с бележници на ръцете и окови на краката. Стоманена стена отделя свидетелите от осъдения. В нея има прозорец, който прилича на онези в родилните отделения, през които бащите гледат новородените си бебета. Размишлявам над тази ирония за миг, после я пропъждам от мислите си.

Джонсън е нисък и дебел, с късо подстригана черна коса, двойна брадичка и гладко избръснато лице. Чудовището е на четирийсет и една години, но изглежда на не повече от трийсет. Прекарал е почти половината от живота си в затвора, но ако замениш болничната нощница със сако, панталон и вратовръзка, ще прилича на съседа, който събира подаянията в църквата в неделя сутрин.

Представителите на затвора също са тук. Директор Томи Джо Тестър въвежда Джонсън в кабината, следван от двама огромни пазачи в черни униформи. Свещеникът, лекарят и двама медицински техници с каменни лица и бели престилки влизат след тях.

Джонсън спира и се вторачва тъжно в публиката. Никой от собственото му семейство не е дошъл да го гледа как умира. До този

момент той поне се опитваше да запази спокойствие, но устните му затреперват и рамената му увисват. Пазачите му помагат да се качи на носилката и той се разплаква. Свалят белезниците и оковите му и ги заменят с кожените каиши, закачени към носилката. После пазачите отстъпват назад към стената.

— Точно така, плачи, копеле — чувам бащата на Таня да мърмори от мястото си. — Отиди си като истински страхливец, какъвто си.

Директорът, облечен в тъмносин костюм, пристъпва напред с лист хартия в ръка.

— Филип Тод Джонсън — казва той с провлечен южняшки акцент. — Чрез властта, възложена ми от щата Тенеси, нареждам изпълнението на смъртната присъда, определена от наказателния съд в област Вашингтон по дело „Щата Тенеси срещу Филип Тод Джонсън“, да бъде извършено веднага. Имаш ли последни думи?

Следва кратко мълчание, после жалостив вой.

— Съжалявам — изплаква Джонсън. — Ужасно съжалявам! Не можах да се удържа. Господ да ми прости!

Не знам какво ще е отношението на Господ към него, но щатът Тенеси определено не е в настроение да прощава.

— Господ да се смили над душата ти — казва директорът, докато медиците включват системата към лявата ръка на Джонсън.

Три различни лекарства ще бъдат инжектирани в тялото му: петте грама натриев тиопентал ще го накарат да изпадне в безсъзнание, после стоте милиграма панкурониев бромид ще блокират нервната и мускулната му система и ще прекратят дишането му. И накрая стоте милилитра калиев хлорид ще спрат сърцето му. И трите дози са смъртоносни поотделно, но щатът иска да се увери, че осъденият е мъртъв и не чувства нищо. Хората, които са наясно с подобни неща, смятат това за най-хуманния метод за убиването на човешко същество.

Джонсън продължава да плаче, докато свещеникът се моли. Внезапно микрофонът в кабината бива изключен. Сега можем само да гледаме. Лекарят пристъпва напред, а единият техник отива зад стената, вероятно за да пусне първата доза смъртоносно лекарство. Искам да затворя очи, но не мога. Макар да смятам всичко това за връх на лицемерието и да изпитвам погнуса, съм омагьосан. Трийсет

секунди след като техникът изчезва зад стената, гърдите на Джонсън се повдигат, очите му потрепват и той застива. Мисля си, че смъртта, дарена му току-що, е много по-спокойна и чиста от зверствата, които той бе причинил на малката Таня. Но въпреки това се чудя дали случилото се би могло да бъде наречено правосъдие.

Оставам на мястото си за момент. Чувствам се неудобно и не знам какво да направя. После семейството се надига и аз ги последвам. Шоуто приключи — преносно за семейството и буквално за Джонсън. Излизам навън в нощта.

Спя дълбоко в хотелската стая. Гласовете, които ме тормозят насън, са тези на Филип Джонсън и на малко момиченце. И двамата ме молят да ги спася. Но аз съм замръзнал от ужас и не мога да помръдна и да проговоря. Будя се три пъти, облян в пот. Най-последно, в пет и половина, се надигам сковано от леглото, влизам в банята и наплискам лицето си със студена вода. Поглеждам в огледалото и се чудя дали кошмарите някога ще приключат.

Тези отрязъци от насилие и ужас, избухващи снаряди и отчаяни викове ме преследват цял живот. Започнаха, когато бях малък и се сблъсках с изнасилване. Чичо ми, тийнейджър, изнасилваше сестра ми, която бе само година по-голяма от мен. Опитах се да го спра, но той ме надви и ме изхвърли от стаята. Лежах безпомощен на пода в коридора и слушах приглушените викове на сестра ми.

По-късно се записах в армията в неразумен опит да усетя близост с баща ми, който бе убит във Виетнам шест месеца след зачеването ми. Озовах се спуснат с парашут в Гренада с два батальона рейнджъри. Нещата, които видях и направих там, изплуват в подсъзнанието ми от време на време, най-вече, когато спя. Напоследък не ме измъчват толкова често като преди, но когато се случи, са в ярки цветове и силен звук, живи като в деня, когато ги преживях.

Ако имах мозък, щях да си избира по-спокойна и кротка професия — счетоводство или фармация например. Но някаква непреодолима сила винаги ме е тласкала към самобичуване и в началото на двайсетте си години взех злощастното решение да стана адвокат и впоследствие, подтикван най-вече от нуждата да издържам семейството си, влязох в света на наказателното право, изпълнен със социопати, откачалки, нарцисисти и идиоти. Практикувах защита на престъпници повече от десет години, докато накрая бях прострелян от полуделия син на жертва на убийство. Взех си година отпуск, но после започнах работа като прокурор. Първият ми случай бе с група боготворящи сатаната готи^[1], убили шест човека. Лидерката им, психопатка на име Наташа Дейвис, едва не ме уби. Сега, докато

разглеждам в огледалото лице, което изглежда доста по-старо, отколкото трябва, ми се иска да можех да повдигна горната част на черепа си, да извадя с лъжица мозъка си и да започна отначало.

Излизам от банята и нахлузвам анцуг, горнище с качулка и вехти маратонки. Хотелът, където съм отседнал, е на една пресечка от университета „Вандербилт“. Прекарвам следващия час в тичане из университетското градче и парка отсреща. В шест и половина съм изкъпан, облечен и седнал в хотелския ресторант. След няколко минути виждам как синът ми влиза.

Джак вече е метър и деветдесет, точно колкото мен. Косата му е тъмна като моята, но подстригана по-късо. Очите му са шоколадовокафяви и отразяват вроден интелект и любознателност. Вече е на двайсет години, трети курс във „Вандербилт“ и член на бейзболния отбор, който се гордее с дисциплина и издръжливост. Джак се движи със самоувереността на добър спортист и когато се изправям да го прегърна, гърдите ми се изпълват с любов и гордост.

— Големият Джак — казвам, като обвивам ръце около врата му.
— Изглеждаш великолепно.

— А ти изглеждаш изморен — отвърща той и се настанява срещу мен.

— Не спах добре.

— Как си? Искаш ли да поговорим?

— За какво?

— За екзекуцията. Как ти действа?

— Още не съм сигурен — отговарям честно. — Трудно ми е да повярвам, че седях и гледах как убиват човек.

— Човек, който е убил жестоко безпомощно малко момиченце.

— Знам. Просто не съм сигурен какво да мисля.

— Ами тогава не мисли — ухилва се Джак. — Да поговорим за бейзбол.

Облекчен съм, че той не иска да чуе подробностите от събитието, на което бях свидетел преди няколко часа. Започваме да си бъбрим по любимата ни тема, докато той омита четири яйца, две препечени филии, две ябълки и банан. Говорим за треньорите, съотборниците и противниците, за перспективата Джак да бъде поканен в отбор от главната лига през юни. Лично аз предпочитам да остане във „Вандербилт“ през последната си година, но той е зашеметяващо

добър играч и е съвсем възможно професионалистите да му предложат сериозни пари тази година.

Един час отлита бързо и в осем без петнайсет Джак поглежда часовника си и допива остатъка от портокаловия сок.

— Трябва да вървя, татко — казва. — Имам лекция след петнайсет минути.

— Разбира се — кимам унило.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Просто не очаквам с нетърпение останалата част от седмицата.

— Какво става?

— Утре сутрин имам дело, което мисля, че няма да мине добре, а майка ти покани Рей и Тони на вечеря в събота. Тя се страхува, че те са на ръба на развода.

— Вчера говорих с Томи — казва Джак.

Томи Милър и Джак останаха близки приятели, макар да се намират на стотици километри един от друг. Говорят по телефона често и са заедно през ваканциите — единствените моменти, които прекарват у дома. Последният път, когато видях Томи, бе по Коледа. Той ми спомена, че страшно му харесвало в „Дюк“ и се справял добре и в аудиторията, и на бейзболното игрище.

— Да? Какво каза Томи?

— Казва, че положението е лошо. Тревожи се за баща си. Освен това щяло да му се наложи да се прехвърли есента, защото вече не можели да си позволят таксите за „Дюк“.

— Знам. Майка ти ми каза.

Положението на Рей Милър се влоши сериозно откакто съдия Грийн го хвърли в затвора заради неуважение към съда преди шест месеца. Съдията изпълни обещанието, което даде, докато Рей и аз напускахме съдебната зала през онзи ден. По-малко от двайсет и четири часа след като Рей бе задържан, съдията издаде заповед, която му забраняваше да упражнява право в наказателните съдилища на Първи район. После изпрати дузина оплаквания срещу Рей в Комисията за професионална благонадеждност. Тъй като оплакванията идваха от съдия, комисията — безполезно сборище на бюрократи в Нашвил — отстрани Рей от длъжност, без дори да го изслуша.

Гнусната кампания на Грийн лиши Рей от възможността да си вади хляба, което пък му попречи да си плаща вноските по ипотеката, а това несъмнено ще доведе до загубата на къщата му в скоро време. Две от колите му вече бяха прибрани от банката, Томи е принуден да напусне „Дюк“, а с влошаване на положението Рей изпадна в дълбока депресия. Пусна си брада, пие юнашки и качи петнайсет кила. Открих, че се отбивам да го видя все по-рядко, защото сърцето ми се къса, като виждам как се съсипва.

— Защо мама ги е поканила? — пита Джак. — Опасявам се, че вечерята ще е доста тегава.

— Знаеш каква е майка ти — отговарям. — Винаги мисли, че може да помогне, а дори когато не може, смята, че трябва да опита.

Джак се надига и ме прегръща отново.

— Кажу ми на мама, че я обичам. И й кажи, че има неща, в които човек не трябва да се бърка.

— Ще й кажа.

— А ти? — усмихва ми се той. — Мога ли да ти споделя нещо, без да побеснееш?

— Зависи какво е.

— Научих нещо, откакто съм тук. Вероятно ще ти прозвучи странно, но единственото истинско нещо е настоящето. Ако помислиш за това, наистина няма бъдеще и минало. Има само настояще и трябва да се съсредоточим върху него.

— Не предполагам, че ще станеш философ.

— Няма да е лошо да опиташ, татко. Ще ти се отрази добре да спреш да се тревожиш толкова много за бъдещето, а още по-добре ще е, ако забравиш миналото.

— Не е лъжа.

— Сериозно ти говоря. Знам, че си ми баща и съм предубеден, но мисля, че си най-свестният човек, когото някога съм срещал. Би трябвало да си по-снизходителен към себе си.

— Благодаря ти, сине. Ще се опитам.

Той се обръща и тръгва, а аз го наблюдавам как излиза от ресторанта. Внезапно усещам как по бузата ми се търкулва сълза.

[1] Последователи на модерна субкултура, чието начало е поставено в Англия през 80-те години. Готите се обличат основно в

черно и гримират зловещо избелените си лица. — Б.пр. [↑](#)

— Бихте ли си казал името за протокола?

На следващата сутрин стоя до катедрата в наказателния съд в Джоунсбъро, Тенеси, седалище на област Вашингтон и най-стария град в щата. По пейките има десетки зрители, всички нетърпеливо очакващи резултата от изслушването. Свидетелят е интелигентен, крехък двайсет и пет годишен младеж с белези от акне и права, дълга до раменете кестенява коса, вчесана на път по средата. Той се навежда към микрофона.

— Казвам се Дейвид Дилинджър — заявява.

Долавям треперенето на гласа му. Притеснението му е обяснимо, тъй като е пътувал хиляди километри и е чужденец сред нас, но при него нервността изглежда начин на живот. Когато го разпитвах преди изслушването, му се наложи да напусне стаята десетина пъти, за да пуши.

— Къде живеете, господин Дилинджър?

— 401 Западна Пета улица, Ванкувър, Британска Колумбия, Канада.

— И какво работите?

— Компютърен програмист за Национална банка „Ванкувър“.

— Познавате ли обвиняемия?

Дилинджър се намества на стола си и поглежда мъжа, седнал до масата на защитата.

— Не, не го познавам. Никога не съм го виждал.

Дъглас Бъди^[1] Карвър седи вторачен напред до масата на защитата. По шейсет и една годишното му лице няма и следа от емоция. Оредяващата му бяла коса е сресана настрани и зализана с някакъв лепкав гел. Облечен е в крещящо червено сако. Карвър е наемодател, един от най-богатите земевладелци в Североизточен Тенеси. Освен това е изключително популярен църковен настоятел в една от най-големите методистки църкви в Джонсън. Карвър води местно телевизионно предаване под надслов „Доведи светлината“, което се излъчва в пет часа всяка неделя следобед. Повечето хора в

залата са поддръжници на църквата му. Те се вторачват в мен студено, когато влизам вътре.

— Бихте ли обяснили на съда как се замесихте в този случай, господин Дилинджър? — питам.

— Получих съобщение, че господин Карвър е свалил някои изображения на компютъра си.

— Казвате, че сте получил съобщение? Как бяхте уведомен?

— Чрез компютъра.

— Можете ли да обясните на съда точно как стават тези неща?

— Прикачих вирус „Троянски кон“ към някои порнографски материали в интернет, в които участват деца. Когато изображенията бяха свалени, вирусът ме уведоми. Тогава успях да проникна в компютъра на човека, свалил изображенията. Оттам успях да открия кой сваляше изображенията.

— Колко порнографски изображения на деца бяха свалени?

— Дванайсет в деня, когато узнах за това, но после, след проверка на компютъра, установих, че са свалени още около хиляда и петстотин.

— И какво направихте, господин Дилинджър?

— Обадох се в „Педофайнд“. Това е организация с нестопанска цел, която издирва педофили в Съединените щати и Канада. Предадох им информацията, с която разполагах.

— И след това?

— Знам, само че арестуваха господин Карвър и аз съм тук днес.

„Педофайнд“ се бяха свързали с полицията в Джонсън, а те бяха проучили случая. Бяха събрали достатъчно информация, за да получат заповед за обиск, бяха извършили обиска в дома на Карвър седмица по-късно, бяха прибрали компютъра му и го бяха арестували няколко дни след това.

— Имахте ли контакт с някоя от правните агенции в Тенеси относно господин Карвър, преди да откриете изображенията в компютъра? — питам.

— Не.

— Имахте ли някакъв контакт с някоя правна агенция, където и да било, относно господин Карвър, преди да откриете изображенията?

— Не.

— Благодаря ви, господин Дилинджър.

Фасулска работа, мисля си. Всичко е повече от ясно. Няма какво да оспорят. Но знам, че в наказателното право нищо никога не е фасулска работа. Освен това съм наясно, че съм изправен пред съдия, който изпитва странно съчувствие към сексуалните престъпници, и особено към педофилите. Подозирам, че той и подсъдимият имат доста общи неща.

Съдия Грийн си водеше бележки и слушаше показанията внимателно, спуснал очила върху дългия си тънък нос. Адвокатът на Бъди Карвър, петдесетгодишен тип на име Уилям Кей, който се подмазва на съдиите толкова безсрамно, че всички го наричат „Мазника“, подаде молба до съдията да отхвърли всичките ни доказателства (порнографските изображения), защото правата на клиента му според Четвъртата поправка към конституцията били нарушени. Мазника твърди, че Дейвид Дилинджър е проникнал незаконно в компютъра на Карвър, следователно съдът трябва да отхвърли намерените и впоследствие предадени на „Педофайнд“ доказателства.

Ако Дейвид Дилинджър бе полицай, аргументът на Кей щеше да има основание. Но Дилинджър е обикновен гражданин, решил да се намеси в гнусен случай, който го засягал лично. Правата според Четвъртата поправка не се отнасят до издирвания, проведени от частни лица, а само до такива, проведени от правителствени служители. Мазника спори, че тъй като Дилинджър се свързал с властите веднага след като открил порнографските материали и искал Карвър да бъде подведен под отговорност, той е действал като агент на правителството и следователно е трябвало да се сдобие със съдебно нареждане, преди да прегледа файловете в компютъра на Карвър. Мазника греши, но това не означава нищо.

— Кръстосан разпит, господин Кей? — пита съдия Грийн и Кей се надига.

Той е нисък и дебел. Кестенявата му коса е сплъстена и му придава вид на човек, току-що станал от сън.

— Господин Дилинджър — започва Кей, като се понася тромаво от масата към катедрата, — защо прикачихте вируса към този материал?

— Защото ме засяга и обижда.

— Откъде знаехте къде да го намерите?

— Моля?

Наблюдавам Дилинджър напрегнато. Той седи върху ръцете си и се черви. Вече е притеснен, затова се надигам.

— Възражение. Няма връзка — казвам. — Как господин Дилинджър е открил материала няма нищо общо с това дали господин Карвър го е свалил на компютъра си.

— Възражението е отхвърлено — излайва съдия Грийн. — Седнете, господин Дилард.

— Ето каква е работата, господин Дилинджър — казва Кей. — Аз лично не знам как да намеря детско порно, а предполагам, че и всички останали в съдебната зала също не знаят. Имам предвид, че надали можете просто да влезете в „Гугъл“ и да напишете „Детска порнография“, нали? Това ми се струва сигурен начин да бъдете посетен от федералните агенти. Така че откъде знаехте как да намерите порното, за да прикачите вируса към него?

— Не е толкова трудно — отговаря Дилинджър.

— Обяснете ни.

Дилинджър ме поглежда за помощ, но съдията вече демонстрира ясно чувствата си, когато отхвърли възражението ми. Дилинджър се е замесил в тази история и Грийн и Уилям Кей искат да се уверят, че ще му се наложи да живее с последствията.

— Хората го намират най-вече чрез различните чатове — отговаря Дилинджър неохотно.

— И вие имате личен опит с това?

— Да.

— Защо? Да не сте някакъв извратеняк?

Мога да стана и да възразя, но не искам Дилинджър да изглежда безгръбначен. Решавам да го оставя да се справи сам. Той присвива очи и се навежда напред.

— Мисля, че извратенякът в тази зала е вашият клиент — казва той ядосано.

Браво, момчето ми! Не го оставяй да те сплаши. Кей незабавно поглежда съдията.

— Съдът ще нареди ли на свидетеля да отговори на въпроса?

— Отговорете на въпроса — нарежда Грийн грубо.

— Не помня въпроса — отговаря Дилинджър.

— Въпросът е защо знаете — казва Кей — как да намерите детско порно в интернет?

Дилинджър замълчава. Изпитвам съчувствие към него. Аз съм му задавал същия въпрос, разбира се, по време на подготовката ни за делото. Отначало и на мен ми се струваше странно, както и на Кей, но след като чух отговора, разбрах. Кей трябваше да научи отговора, преди да зададе подобен опасен въпрос. Думата „защо“ може да се превърне в буре с барут в съдебната зала.

— Знам как да го открия, защото като дете бях изнасилен от човек, който ми показва същите гадости като онези, свалени от вашия клиент на компютъра му.

Тонът на Дилинджър е изпълнен с негодувание и отвращение. Той повдига брадичка и скръства ръце, после се вторачва в Кей, който е изненадан, но успява да се съвземе бързо.

— Значи мотивацията ви в издирването на детско порно и прикрепянето на вирус към него е израз на гняв, така ли? — пита Кей.

— Не знам.

— Гняв и може би желание за отмъщение? Смятате се за някакъв киберотмъстител?

— Не се смятам за нищо. Просто намирам извратеняците и ги докладвам.

— Значи сте го правили и преди? Колко пъти?

— Не знам точно. Няколко.

— Повече от десет?

— Не толкова много.

— Повече от пет?

— Може би пет или шест. Не си водя дневник.

— И тези доклади обикновено попадат ли в ръцете на полицията?

— Предполагам, че понякога попадат.

— Значи помагате на полицията да открие хора, които може да са педофили, така ли?

— Това, което правя, е да уведомя „Педофайнд“, когато някой сваля детска порнография от интернет.

Издишам бавно и дълбоко. Дилинджър се справя чудесно. Не позволява на Кей да го набута в ъгъла с въпроса дали работи специално за полицията.

— Но „Педофайнд“ докладва вашата информация на полицията, нали? Не е ли в това смисълът?

— Правят, каквото правят.

— Разбира се, че това е смисълът — казва Кей. — Не бихте ги уведомили, ако смятахте, че ще пренебрегнат информацията ви, нали, господин Дилинджър?

— Не знам.

— Позволете ми да ви запitam нещо. Какво ви пречи да прикачите вирус „Троянски кон“ към някакъв друг файл, напълно безвреден, а после да проникнете в компютъра на господин Карвър и да свалите тези изображения? Скачам на крака.

— Възражение! Липса на основание. Нищо в делото не насочва на мисълта, че господин Дилинджър е извършил подобно нещо.

— Отхвърлено.

— Господин съдия, той се опитва да внуши, че господин Дилинджър е избрал господин Карвър случайно сред всички хора по света, които имат достъп до интернет, и нарочно го е накиснал. Няма доказателства, които да подкрепят подобно обвинение. Това е абсурдно.

— Да не би да не бях ясен, господин Дилард? Казах, че възражението се отхвърля.

— Не съм го направил по този начин — обажда се Дилинджър, който очевидно е на ръба на нервен срив.

— Но би могло, нали? — настоява Кей, вкопчил се във въпроса като булдог.

— Казах, че съм го направил по този начин.

— Това е всичко — казва Кей и сяда.

— Нещо друго, господин Дилард? — пита ме Грийн.

— Нямаме въпроси.

— Можете да напуснете свидетелското място, господин Дилинджър. Искате ли да кажете нещо, преди да отсъдя, господин Дилард?

Вече съм изложил аргументите и законовите положения по случая в доклад, който предадох преди две седмици. Призовах двама свидетели преди Дилинджър: първият бе президентът на „Педофайнд“, който обясни с какво се занимава организацията, как си вършат работата и какво точно бе станало в този случай. Вторият бе

детективът от Джонсън, в случая жена, която проучила доклада, сдобила се със съдебното нареждане за обиск и арестувала Бъди Карвър. И двамата дадоха показания, че Дилинджър не е работил от тяхно име, когато е проникнал в компютъра на Карвър. Детективът каза, че никога не е чувала за „Педофайнд“ или Дилинджър преди разследването. Президентът на „Педофайнд“ призна, че и преди са получавали информация от Дилинджър, но той не е получавал компенсация за това, нито насоки, нито окуражаване от организацията. Просто се появявал от време на време в полезрението им и давал информация за заподозрени педофили, които активно сваляли детско порно от интернет. Шефът на „Педофайнд“ също така обясни, че организацията им не получавала пари от правителството — нито дарения, нито заеми, нито стипендии, абсолютно нищо. Била дотирана само с частни дарения.

В допълнение напомних на съдията, че Дилинджър не е поданик на Съединените щати и не е бил в страната, камо ли в щата, когато е уведомил „Педофайнд“. Следователно не е можел да действа от името, на която и да е американска правителствена агенция. А поправките към конституцията не се отнасят до подобни случаи.

Изправям се и обяснявам всичко това пред съдията за последен път. Той не ме поглежда, което винаги е лош знак.

Кей става и отново защитава случая си. Твърди, че „Педофайнд“ очевидно е правителствен агент. Докладват за незаконни действия на полицията винаги когато имат повод. Дейността им е довела до осъждането на повече от десетина педофили. А пък Дилинджър бил агент на „Педофайнд“. Давал им е информация в миналото, която те предавали на правителството, а това довеждало до наказателни дела. Тъй като и „Педофайнд“, и Дилинджър действали от името на правителството, проучването на компютъра на Карвър се покривало от Четвъртата поправка. Нужно било съдебно нареждане. А тъй като нямало такова, проучването било незаконно. И доказателствата трябвало да бъдат отхвърлени.

Когато Кей приключва, изпитвам същото лошо предчувствие, което съм изпитвал много пъти като адвокат на защитата. Ще загубя. Отношението на съдията, маниерите му по време на делото, интересът му, когато Кей говори, и пренебрежението, когато аз говоря, издават

предубеждението му. Знам, че ще отсъди срещу мен със същата сигурност, с която знам, че ще вали, когато чуя гръмотевици.

— Настоявате ли за заключения, господин Дилард?

Оставам седнал. Не желая да стана и да му окажа уважението, изисквано по традиция, тъй като го смятам за нищожество в интелектуално и морално отношение. Въпреки факта, че седи над мен на трона си и вероятно би могъл да ми причини същото като на Рей Милър, не мога да се принудя да се поклоня.

— Има ли смисъл? — промърморвам от мястото си.

— Говорете високо!

Повдигам глава и се вторачвам в него.

— Мисля, че взехте решение още преди да влезем в залата.

Съдия Грийн застива за миг, но успява да овладее гнева си. Знае, че в залата има представители на пресата. Знае, че това е сериозен случай. Знае, че има рядката възможност да нанесе удар на прокуратурата и лично на мен, и си умира от кеф.

— Аз съм избран служител на закона — казва той. — Основната ми отговорност е да тълкувам и да съблюдавам закона. Хората в тази област ме избраха, защото имаха доверие в мен. Доверяват ми се от много години и аз им служа вярно.

Отпускам глава в ръцете си, сигурен, че това е прелюдията към решение, което само той може да оправдае. Вече реших как ще действам, ако отсъди срещу мен, и се примирявам с факта, че тази битка ще се води другаде.

— Както и да е — продължава Грийн, — от време на време съдията взема непопулярни решения. Той трябва да спазва закона. Да защитава законите и правителството ни, да спазва конституцията на Съединените щати.

Грийн прави драматични паузи, докато говори. Искане ми се да повърна.

— Надявам се, че хората, които прочетат за това в утрешния вестник или гледат вечерните новини, ще разберат, че това решение засяга всички вас. То ще ви предпази от бъдещи незаконни прониквания в частния ви живот. Този съд не се съмнява, че главният свидетел на прокуратурата, господин Дейвид Дилинджър, е действал като агент на правителството, когато е проникнал в компютъра на обвиняемия. Господин Дилинджър даде показания, че е бил изнасилен

като дете от човек, когото смята за педофил, и затова се е нагърбил с мисията да издирва и да изправя пред съда други педофили. За да изпълни мисията си, господин Дилинджър нарушава правата на гражданите, като тайно прониква в компютрите им с намерението да бъдат наказани според законите на страната ни. Съдът намира за неуместен факта, че агенцията, замесена в този случай, не е била наясно с действията на господин Дилинджър. Важното е желанието на господин Дилинджър да се прави на полицай или на киберотмъстител, както посочи господин Кей. Очевидно господин Дилинджър се смята за доброволен наемник, работещ от името на правителството, но всъщност той не се различава от обикновените крадци. Вместо бижута, краде информация, прониквайки тайно в компютрите на жертвите си. После очаква те да бъдат съдени, което според този съд го прави агент на правителството. Проникнал е незаконно в компютъра на господин Карвър и следователно всички доказателства, добити в резултат на това, са отхвърлени.

Кей се надига. Сигурен съм, че иска да напусне съдебната зала колкото се може по-бързо. Аз също се изправям и се завъртам да погледна Дилинджър. Искам да му се извиня от името на щата Тенеси и цялата американска юридическа система. Но той вече е станал от мястото си и се е отправил към вратата. Затръшва я, когато излиза, и трясъкът отеква из залата като изстрел.

— Пристав! — изкрепява Грийн. — Спрете този човек и го върнете тук.

Вторачвам се в съдията, докато приставът забързва към вратата. Чувам викове в коридора. След трийсет секунди, приставът влиза, хванал Дилинджър за лакътя. Погледът на Дилинджър е изпълнен със страх и унижение.

— Доведете го до съдийската маса — нарежда Грийн.

Дилинджър застава пред него и свежда очи.

— Обвинен сте в неуважение към съда, господин Дилинджър. Наказанието ви е глоба от сто долара. Платете я на чиновничката, преди да напуснете сградата. Ако не платите, ще наредя да ви арестуват и да ви вкарат в затвора. Върнете се в Канада, където ви е мястото. Канадското правителство може да ви позволява да нарушавате правата на гражданите колкото си искате, но тук са Съединените Американски щати. Ние не търпим подобно поведение.

Дилинджър отпуска рамене и излиза от залата като осъден на смърт. Веднага щом вратата се затваря, аз заговарям.

— Господин съдия, като имаме предвид решението ви, прокуратурата предлага прекратяване на делото срещу господин Карвър.

— Наистина ли, господин Дилард? Искате да кажете, че не възнамерявате да обжалвате?

Грийн се ухилва самодоволно. Знае, че обжалването ще отнеме две години. И дори ако отхвърлят решението, а аз съм убеден, че ще стане така, за две години могат да се случат много неща. Улики се губят. Свидетели умират или се местят. Отказват да сътрудничат. А след всичко, през което Дилинджър премина днес, съм убеден, че няма да се върне тук след две години.

— Не, господин съдия, няма да обжалвам.

— Много добре. Случаят е прекратен. Прокуратурата ще плати таксите. Господин Карвър, свободен сте да си вървите.

[1] Бъди — приятелчето, другарчето. — Б.пр. ↑

Кейти Дийн прекара два месеца в болницата, след като бе почти убита от баща си. Куршумът проникна в дясната част на гърдите ѝ, натроши гръдната ѝ кост и няколко ребра и откъсна голяма част от десния ѝ бял дроб. Тя не си спомняше какво се бе случило поне две седмици след стрелбата. Имаше само тъмнина и огромна дупка в живота ѝ. Дори не си спомняше да е сънувала.

Когато най-после оздравя достатъчно, за да напусне болницата, леля ѝ Мери я заведе на гробищата. Беше средата на октомври, 1992 година. Времето бе застудяло, откъм езерото Мичиган духаше силен вятър, а листата падаха от дърветата и се въртяха из въздуха като огромни пъстри снежинки. Майката на Кейти, заедно с братята и сестра ѝ, бяха погребани един до друг. Тя коленичи и положи свежи цветя пред плочата, която бележеше гроба на майка ѝ, и заплака толкова силно, че я заболя стомахът. Не можеше да повярва, че никога вече нямаше да ги види. Не можеше да повярва какво ужасно нещо бе извършил баща ѝ. Искаше ѝ се да бе убил и нея.

Гробът на баща ѝ не беше там. Леля Мери ѝ каза, че бил положен в друго гробище. Кейт не попита къде се намираще. Майка ѝ винаги бе твърдяла, че баща ѝ е болен, но Кейти не можеше да му прости за онова, което им бе причинил.

Леля Мери бе по-възрастната сестра на майка ѝ и страшно приличаше на нея. Беше слаба, не много висока, с руса коса, сини очи и мило лице. Изглеждаше изморена, сякаш никога не си dospиваше. Веднъж майка ѝ бе завела Кейти и братята и сестра ѝ в Тенеси, на гости на леля Мери, малко след като мъжът ѝ бе загинал при сечене на дървета. Тя живееше във ферма в подножието на планина близо до място, наречено Гейтлинбърг. Кейти беше малко момиченце, но си спомняше, че отидоха там в края на май, веднага след като Кърк и Кири приключиха училище. Леля Мери беше бременна.

Тогава Кейти видя за първи път планините Гранд Смоуки и лилавата мъгла, която се стелеше над тях вечер. Бяха толкова красиви! Тя излизаше на предната веранда на свечеряване и седеше там с

часове, като гледаше масивните планини и зелените хълмове, потънали в мараня. Понякога, след като съвсем се стъмнеше, в планините проблясваха малки светлинки, сякаш хиляди феи летяха сред листата на дърветата. Тази картина караше Кейти да си мисли за вълшебни царства, изпълнени с чудеса и загадки.

Леля Мери отведе Кейти във фермата в Тенеси в деня, след като посетиха гробовете на семейството. Кейти предположи, че леля ѝ бе единственият човек на света, който я искаше. Родителите на баща ѝ бяха умрели от рак още преди тя да се роди. Майката на майка ѝ бе починала от аневризъм, когато Кейти бе на девет години. Дядо ѝ Патрик беше още жив, но се бе оженил повторно и живееше в Орегон.

Кейти седеше на предната седалка на колата до леля си на път към дома ѝ. Влязоха в Тенеси близо до град на име Джелико. Дъжд плющеше по предното стъкло, а изпод гумите на камионите изригваха гейзери води. Стъмваше се.

— Кейти — каза леля Мери, — не разполагаме с много, но всичко, което имаме, е и твое. Сега си моя дъщеря.

Кейти се приближи до нея, зарови лице в рамото ѝ и се заплака.

— Хайде, хайде — каза леля ѝ. — Всичко ще е наред. Не мога да си представя колко ти е трудно, дете, но трябва да продължиш живота си. Господ реши да живееш. Той те избра, Кейти, и то по определена причина. Не знаем все още каква е тази причина, но трябва да си силна. Господ иска така и майка ти също би го искала.

Кейти бе мислила много за Господ, докато лежеше в болницата, след като леля Мери ѝ каза, че всички от семейството са мъртви. Беше му ядосана. Кейти, майка ѝ, братята и сестра ѝ бяха ходили на църква всяка неделя сутрин, а вечер откакто се помнеше, тя коленичеше до леглото си и се молеше, преди да заспи.

„Сега лягам да спя
и се моля Господ да запази душата ми,
ако умра, преди да се събудя,
моля се Господ да вземе душата ми.“

В края на молитвата тя винаги молеше Господ да благослови майка ѝ, баща ѝ, братята и сестра ѝ. А ако познаваше човек, който бе

— Това е Люк — каза Лоти, докато се качваха по стълбите. — Той е специално момче. Сигурно ще се запознаеш с него утре.

— Отказах се от проклетите неща преди дълго време — казва Рей Милър, като издиша облачета дим към нощното небе и се обляга на парапета на терасата. — Я ме виж сега.

Вечерята беше неловка. Каролайн приготви лазаня и салата и двете с Тони си бърбраха, докато ние изпихме по чаша вино. След десерта Рей излезе навън да пуши, а аз отидох да му правя компания. Не знам колко бе пил, преди да дойде тук, но изглеждаше апатичен и разсеян. Не бе изрекъл и едно завършено изречение откакто влезе.

Аз също се облягам на парапета. Нямам представа как да отговоря. Знам всичко за проблемите в живота му, но не съм наясно дали иска да говори за тях. Накрая решавам да хвана бика за рогата.

— Е, как се справяш? — питам небрежно, като оглеждам нощното небе.

Чувам как Рей си поема дъх, сякаш съм го стреснал.

— Не искаш да знаеш — отговаря той.

Рей е мощен тип, малко по-нисък от мен, но с по-широки гърди и гръб. Гласът му е плътен баритон.

— Разбира се, че искам, Рей. Приятели сме, не помниш ли?

Рей дръпва силно от цигарата. Димът се издига бавно около измореното му лице, обрамчайки го призрачно за момент, преди да се стопи в тъмнината.

— Днес следобед получихме предизвестие, че банката ще ни вземе къщата — казва той. — Не сме си плащали вноските три месеца.

— Защо не ми спомена нищо? Ще ти дам малко пари на заем.

— Благодаря ти, но не вземам пари от приятелите си.

— Ще ги върнеш.

— Не разбираш, Джо. Сега съм изостанал с три месеца. Но ще минат поне още шест, докато получа ново изслушване пред комисията. Ако ми върнат правоспособността, което не е гарантирано, ще минат още шест месеца, докато се изправя на крака. Ипотеката ми е две хиляди и петстотин на месец. Да не би да искаш да ми заемеш трийсет хиляди, които няма да мога да ти върна в следващите една-две години?

— Разбира се, че искам. Каролайн се грижи добре за парите ни. Мога да се справя с трийсет хиляди.

— Благодаря ти, приятелю — казва той, — но не мога да приема. Просто не мога. Иска ми да се имах твоята предвидливост. Да спестя малко пари, нали разбираш? Господ знае, че изкарах доста през последните петнайсет години. Но израснах беден и винаги исках Тони и Томи да имат най-доброто. Хубав дом, скъпи коли, елегантни дрехи, добра храна. А по Коледа? По Коледа съм абсолютен глупак. Тони ме нарича Дядо Коледа.

— Знам — усмихвам се.

Рей харчи хиляди за храна и подаръци за бедни семейства всяка година. Дарява пари на църквите и благотворителните организации.

— Виждал съм какво правиш по Коледа — добавям.

— Не съм потънал в дългове, с изключение на ипотеката, но разходите по колежа на Томи изядоха повечето ни спестявания.

Бейзболната програма на „Дюк“ отпусна на Томи стипендия, която плати половината от обучението и учебниците му. Но Рей плати останалото: другата половина от обучението, храната и дрехите на Томи, колата, застраховката и бензина, наема за апартамента, джобните му пари. Рей ми е споменавал, че образованието на Томи в „Дюк“ му струва почти четирийсет хиляди на година.

— Ако не беше работата на Тони, щяхме да умрем от глад — казва Рей.

Поклащам глава и въздишам.

— Невероятно, нали? Властта, която човек може да има над друг само защото носи грозна черна тога.

— Не мога да ти кажа колко пъти съм си мечтал да го очистя. Иска ми се да го убия бавно.

Тонът му е зловец. Решавам да променя темата.

— Няма ли нещо друго, с което да се занимаваш известно време? Само заради парите?

— Какво например? Вече се появих четири пъти на първа страница на вестниците. Грийн накара всички да мислят, че съм някакъв престъпник, откачалник, който си е поставил за цел да провали цялата система. Никой в щата няма да ме назначи. Освен това единственото, което знам, е правото.

— Чух, че Томи е трябвало да напусне „Дюк“ — признавам и поглеждам Рей. — Съжалявам, Рей, ужасно съжалявам.

Рей отпуска рамене и свежда глава. Чувам бавното му дишане.

— Това е най-лошото — казва той. — Ефектът от цялата история върху жена ми и сина ми. Томи се държи, сякаш няма проблем. Не се е оплаквал, не е казал и дума. Само ме увери, че според него не съм извършил нищо нередно.

— А Тони? Всичко наред ли е с нея?

— Мисля, че започва да й писва. Не съм много забавен за съвместен живот напоследък, а и тя обича къщата. Загубата ще я съсипе. А мисълта, че тя ще е съсипана, направо ме убива.

Поглеждам го и виждам сълзи по бузите му. Той ги избърсва бързо с опакото на ръката си.

— Господи — изсумтява Рей. — Държа се като дете.

— Не се извинявай. Аз сигурно щях да съм си посегнал досега.

Рей се завърта към мен. Очите му се приковават в моите за миг, после се свеждат към земята.

— Помниш ли преди няколко години? — казва той, все още свел глава. — Мисля, че ти тъкмо бе започнал работа в прокуратурата. Съдия Глас обвини шериф Бейтс в неуважение към съда заради нещо адски тъпо и службата ти отказа да го накаже. Не се ли справихте с това в съда?

Спомням си историята ясно. Айвън Глас, заядлив седемдесет и няколко годишен съдия, председателстваше изслушването преди две години, когато стана дума за политиката в отдела на шерифа. Глас нареди на пристава да звънне на шериф Леон Бейтс и да му нареди да се яви в съда и да изясни въпроса. Шериф Бейтс учтиво обясни на пристава, че е зает. Съдия Глас нареди на пристава да звънне отново и да предупреди шерифа, че ако не се яви в съда веднага, ще бъде обвинен в неуважение. Шерифът посъветва пристава да каже на съдията да се целуне отзад. Съдията веднага го обвини в неуважение към съда. В деня на делото отидох в съдебната зала и от името на районната прокуратура обясних на съдия Глас, че не разполага с властта да заповядва на шерифа да се яви в съда. Добавих, че обвинението не е основано нито на закона, нито на фактите, и че прокуратурата отказва да повдигне иск. Залата бе претъпкана с

политически поддръжници на Бейтс и съдия Глас бе принуден да отстъпи и да се откаже от обвинението.

— Да, аз работих по случая — отговарям.

— Никак не ми се иска да те моля, но какви са шансовете да направиш същото за мен? Трябва да се явя пред копелето в понеделник.

— Пред кого? Съдия Грийн?

— Да. Трябва да се призная за виновен в обвинението в неуважение. Единственото, което ти трябва да направиш, е да се явиш и да кажеш, че прокуратурата отказва да повдигне иск. Обвинението е пълен боклук и всички го знаят.

— Вече говорих с Муни за това. Молих му се. Но не иска да се замесва.

— Защо? — пита Рей. — Каква е разликата между мен и Бейтс? Каква е разликата между Глас и Грийн?

— Помисли малко.

Рей изтърсва пепелта от цигарата си и прибира фасата в джоба си. Не проговаря за момент.

— О, мислил съм по въпроса, повярвай ми — казва той накрая.

— Бейтс вероятно е най-популярният шериф, който някога сме имали в областта — обяснявам му. — Муни помогна на Бейтс с надеждата, че ще извлече политически облаги по-късно. Това беше всичко.

— А Грийн вече заяви, че няма да се кандидатира за друг мандат, при положение че някой не го очисти, преди този мандат да приключи. И Муни няма полза да се замесва.

— Точно така. Съжалявам, Рей.

— Забрави.

— Иди на делото. Съдебните заседатели ще видят какво става и ще гласуват в твоя полза.

— Благодаря за съвета — отвърща Рей. — Но щом не можеш да помогнеш, имам наум нещо по-драматично.

— Какво по-точно?

— Ще видиш в понеделник — отговаря той, като се завърта и влиза обратно в къщата.

— Няма ли да дойдеш да изгледаш представлението?

Вдигам очи от папката със случай на опит за убийство и ги насочвам към Танър Джарет. Той се усмихва както винаги.

— Кое представление?

— Рей Милър в съдебната зала. Съдия Грийн заяви, че ще призове Милър първи.

— Да, планирах да дойда в съда.

През целия уикенд бях мислил за думите на Рей, че ще направи нещо драматично.

— Мразя това — казва Танър. — Случаят е гаден и Милър е свестен човек. Понякога е тъпа работа да си новото хлапе в службата.

— Защо не влезеш в залата и не кажеш на Грийн, че случаят му е неоснователен и отказваш да повдигнеш иск? Покажи на всички, че имаш топки, синко.

— Муни и баща ми ще ги отрежат веднага щом изляза от залата — отвръща Танър. — Оставям тези гадости на вас, старците.

Ставам и се усмихвам на Танър.

— Муни ще дойде ли?

— Взел си седмица отпуска.

— Шегуваш се. Миналата седмица ходи на конференция. Не ми спомена и дума, че ще си вземе отпуска тази седмица.

— Той е шефът. Предполагам, че може да прави каквото си иска.

Танър и аз слизаме долу до съдебната зала и аз се настанявам в отделението за съдебни заседатели. Залата е пълна с адвокати на защитата и прокурори, повечето от които нямат работа в съда, но са дошли само да видят дали ще се разрази битка. По пейките седят около трийсет души, два телевизионни екипа с камери и тълпа репортери. Атмосферата е напрегната. Оглеждам се и виждам Рей. Тони не е с него. Той не й е позволил да дойде. Каза ми, че се срамувал и не искал тя да го вижда така.

Съдия Грийн влиза в залата и чиновничката му призовава случая на „Щатът Тенеси срещу Реймънд Милър“. Рей върви бавно, малко

нестабилно, към предната част на залата. Облечен е в черен костюм, черна риза и черна вратовръзка. Косата му, посивяла значително през последните шест месеца, е стегната в неизменната опашка. Челото му е силно набръчкано, а очите — тъмни и напрегнати. Опитва се да застане до масата на защитата, но забелязвам, че се олюлява леко. Вторачва се в съдия Грийн. Танър се надига безмълвно от стола си зад масата на обвинението.

— Господин Милър — започва Грийн, — бяхте обвинен в неуважение към съда в присъствието на съдията въз основа на провала ви да се явите в определеното време, при това, без да уведомите персонала на съда. Днес сте тук, за да се признаете за виновен. Виждам, че не сте си наел адвокат.

— Нямам нужда от адвокат — грубо отговаря Рей.

— Знаете какво казват за човека, който представлява сам себе си в съда — казва съдията. — Че клиентът му е глупак.

В залата се възцарява тишина. Седя, наблюдавам и си представям, че цялата сграда потръпва, сякаш се опитва да се отърси от напрежението вътре. Челюстите на Рей се стягат, а брадичката му щръква напред. Той заговаря бавно.

— Заради вас изгубих почти всичко, за което съм работил цял живот.

Речта му е леко завалена, но само човек, прекарал толкова много време като мен с Рей, би забелязал. — Освен това загубих работата си, репутацията си...

— Вие сте си виновен за всичко, което ви се случи — прекъсва го Грийн.

— НЕ СЪМ СВЪРШИЛ! — изревава Рей и Грийн, внезапно уплашен, потъва назад в кожения си стол. — Това, което ми причинихте, е непостимо. Направих всичко възможно да го спра, но вие просто не искате да се откажете. Вие сте жалко подобие на човешко същество, срам за правосъдната система! Проклет да съм, ако остана тук и ви позволя да ме наричате глупак!

— Отново сте обвинен в неуважение към съда — казва Грийн, като безуспешно се опитва да си придаде смел вид. — Пристав, отведете господин Милър в затвора.

— Прав сте — ухилва се Рий саркастично. — Не само не ви уважавам, но ви и презирам повече, отколкото можете да си

представите.

Дясната ръка на Рей се плъзва бързо в сакото му. Когато се появява отново, държи пистолет. Без да каже и дума, той насочва оръжието към Грийн.

БУМ!

Изстрелът е оглушаващ. Виждам дима от дулото и замръзвам. Не мога да повярвам на очите си. Рей натиска спусъка втори път и още един оглушителен изстрел отеква из залата. Поглеждам съдия Грийн. Той се мъчи да се пъкне под масата. Осъзнавам, че около мен пицят жени, мъже крещат, а приставите тичат към съдийската маса. Закатервам се по пейките пред мен, като крещя името на Рей.

Един от приставите застава на два метра от Рей и насочва пистолета си в главата му.

— Пусни оръжието! Веднага! — изкрещява приставът.

Рей го поглежда, после се завърта към масата, където съдия Грийн, жив, мъртъв, ранен или просто уплашен, е изчезнал.

После поглежда към мен.

— Сбогом, приятелю — спокойно казва той. — Не заслужавах това.

Отваря широко уста, пъкна вътре дулото на пистолета и преди да успее да стигна до него, натиска спусъка.

Кейти Дийн се събуди в къща, изпълнена с уханието на чисти памучни чаршафи и възглавници, кафе и пържена наденица. Слънцето нахлуваше през прозореца ѝ на горния етаж и когато повдигна глава, за да погледне навън, дъхът ѝ спря от гледката. Планините на изток бяха изпъстрени с умопомрачителни цветове — тъмнорвено, блестящо оранжево и златно. Стори ѝ се, че бяха покрити с гигантски шарен юрган. Тя срита завивките и огледа новата си спалня. Стените бяха боядисани в златисто. Дървеният под до леглото бе покрит с тъмнооранжев килим. Встрани имаше малък гардероб, а до вратата — скрин. Рамкирани снимки на майката на Кейти, братята и сестра ѝ украсяваха скрина и нощното шкафче до леглото ѝ. Някои от рисунките ѝ бяха закачени на стената до прозореца. Тя се приближи до гардероба и видя, че дрехите ѝ вече висяха спретнато там.

Кейти слезе бавно по стълбите. Когато бе на половината път, го видя за първи път. Леглото му бе преместено във всекидневната. Главата му бе извърната настрани от нея към телевизора. Беше покрит от врата надолу с чаршаф и одеяло. Кейти видя само косата му, която бе същият цвят като яркочервените катерици, обитаващи дърветата в двора им в Мичиган. Тя спря, седна на стълбите и го загледа през парапета.

Лоти влезе в стаята след няколко секунди и веднага забеляза Кейти.

— Знаех си, че миризмата на наденица ще те изкара от леглото. Ела тук и се запознай с господин Люк.

Лоти протегна ръка към нея, но Кейти се поколеба.

— Не се страхувай, дете. Снощи ти казах, че Люк е специално момче.

Гласът и маниерите на Лоти бяха успокояващи и Кейти стана и пое ръката ѝ. Лоти я заведе до леглото. Кейти забеляза, че то бе същото като онова в болницата, в което бе лежала два месеца.

— Господин Люк — каза Лоти, — това е госпожица Кейти. Не е ли красива като ангел?

Кейти се вгледа любопитно в кафявите очи на Люк. Той беше дребен и невероятно слаб, а кожата му бе бледа като пясъчните плажове по брега на езерото Мичиган. Очите на момчето се разшириха, тялото му затрепери и той издаде странен гърлен звук.

— Виждаш ли? Той се радва да се запознае с теб — каза Лоти.

— Здравсти — каза Кейти меко, докато Люк продължаваше да се гърчи.

Тя се почувства неудобно, защото никога не бе виждал човек като него. Люк очевидно не можеше да говори, нито да се движи сам. Звучите, които издаваше, бяха притеснителни, а гърченето — почти плашещо, но Кейти продължи да се усмихва.

— Гледай си телевизията — обърна се Лоти към Люк. — Аз ще приготвя закуска за тази млада дама. После ще ти донеса своята. А вие двамата можете да се опознаете по-късно.

Лоти отново хвана Кейти за ръка и я въведе в малката кухня, чиито многобройни прозорци гледаха към задната част на имота и планините.

— Знаеш ли къде се намиращ, скъпа? — попита Лоти.

— В Тенеси — тихо отговори Кейти.

— Гейтлинбърг, Тенеси. Едно от най-красивите места по зелената божия земя — посочи Лоти през прозореца. — Това е улица „Фучащо разклонение“, а на няколко километра отвъд билото е град Гейтлинбърг.

Лоти махна с ръка към планините.

— А всичко това, докдето ти виждат очите, е национален парк „Гранд Смоуки“. Живеем точно на границата. А сега седни и ми позволи да те нахраня. Тук вярваме в добрата закуска.

Кейти загледа с интерес как Лоти струпа две яйца, две наденици, пържени картофи и домати в чинията ѝ. В друга чиния имаше питка, а до нея — малка купичка със сос, чинийка с масло и буркан с конфитюр от къпини. В следващата чиния имаше парчета банан, ябълка и зърна грозде, а до тях стоеше висока чаша портокалов сок.

— Хапвай, хлапе. Не се срамувай.

Кейти започна да яде, отначало бавно, после по-решително. Не си спомняше последния път, когато бе яла нещо хубаво.

— Вкусно ли е? — попита Лоти, като пусна пържено яйце и две наденици в блендера.

— Да, госпожо — отговори Кейти. — Това е най-хубавата наденица, която някога съм яла.

— Почти всичко е прясно — каза Лоти. — Купуваме пресни наденици от господин Торбет. Той е най-близкият ни съсед, живее по-нагоре по улицата. Яйцата идват направо от кокошарника отзад. Картофите и доматиите са от градината. А леля ти Мери прави най-хубавите питки от тази страна на Мисисипи.

— Къде е леля Мери? — попита Кейти.

— На работа. Тя е медицинска сестра в болницата. Позволяват ѝ да работи специална смяна, за да може да прекарва повече време с Люк. Излиза отгук в три сутринта и се прибира у дома по обед.

Люк нададе силен вой от всекидневната.

— Идвам, бебчо — извика Лоти, като натисна копчето на блендера. — Само секунда.

— На колко години е той? — попита Кейти.

— Люк? На седем.

— Какво не е наред с него?

— Церебрална парализа — отговори Лоти. — Болест, която му пречи да живее като останалите. Но ние не смятаме, че нещо не е наред с него. Той просто е едно от красивите създания на Господ. И не го оставяй да те заблуди. Той не ходи и не говори като другите, но е умен млад джентълмен. И много сладък. По-сладък от гроздето, което ядеш.

— Ще се оправи ли? — поинтересува се Кейти.

— Не, скъпа. Леля ти и съпругът ѝ, Господ да го прости, водиха Люк по лекари из цялата страна. Заведоха го чак в университета „Дюк“ и клиника „Майо“ и на безброй други места. Никой не може да направи нищо по въпроса.

Докато Лоти говореше, тя изсипа смлените от блендера яйца и наденица в чиния. Чернокожата жена вдигна очи и видя любопитния поглед на Кейт.

— Той обича вкуса на месото — обясни ѝ Лоти, — но не може да го сдъвче, а и не преглъща много добре. Просто го смилам, за да му помогна. Правим същото с плодовете и зеленчуците, всъщност с всичко, което яде.

— Значи е като бебе? — попита Кейти.

— Предполагам, че да. Безпомощен е като бебе. Носи пелени и го къпем всеки ден. Никога не става от леглото. Но не му говорим като на бебе. Отнасяме се с него както с всяко друго седемгодишно момче. Що се отнася до звуците, които издава... опитва се да говори, но мускулите на устата му не работят достатъчно добре, за да му позволят да оформи думите. Но аз и леля ти Мери го разбираме. Ти също скоро ще започнеш да го разбираш.

Кейти отхапа последната хапка от плода и остави вилицата си в чинията.

— Приключи ли? — попита Лоти.

— Да, госпожо. Благодаря.

— Ела с мен. Ще ти покажа как да храниш Люк.

Кейти прекара останалата част от първата си сутрин във фермата в проучване на новата обстановка. За нейно удоволствие, тя откри, че хамбарът отзад бе дом на Маги, черно-бяло коли, три шарени котки на име Уинкин^[1], Блинкин^[2] и Нод^[3] и козле на име Хенри. В ограденото пасбище се разхождаха пет крави, а кокошарникът се обитаваше от пет кокошки и петел на име Ърни. Всяко животно в имота си имаше име, с изключение на кравите.

Леля Мери се прибра у дома малко след дванайсет на обяд и след като нахрани Люк, разведе Кейт из целия имот. Всеки път, когато Кейти я погледнеше, виждаше майка си. Откриваше я в маниерите на леля си, в говора ѝ, в начина, по който се движеше. Дори си помисли, че ако Мери не бе толкова мила и сърдечна жена, приликата с майка ѝ щеше да е болезнена.

Имотът беше великолепен. Двайсет и пет акра зелени пасбища и още пет акра гори, които граничеха с националния парк. Кристалночист поток ромолеше през земите, а планините наоколо се издигаха като величествени стражи.

— Красиви са, нали? — попита леля Мери, когато забеляза, че Кейти се бе вторачила във върховете.

Двете се носеха по пасбището във вехтия зелен пикап, който леля Мери бе изкарала от хамбара.

— Да, госпожо — отговори Кейти.

— Но могат да са и много опасни. Трябва да уважаваш планините, Кейти.

— Да, госпожо.

Изкачиха се по малко било, водещо обратно към къщата, и Кейти забеляза движение вляво. Погледна пътя към гората, по който обикновено минаваха дървосекачи, и видя няколко камиона, отправени се към „Фучащо разклонение“. Начело се движеше джип със звезда на вратата и няколко лампи на покрива.

— Какво е това? — попита Кейти, като посочи конвоя.

Лицето на леля Мери застина.

— Нищо — отговори тя. — Ако ги видиш отново, дръж се все едно не са тук.

[1] Намигам. — Б.пр. ↑

[2] Мигам. — Б.пр. ↑

[3] Кимам. — Б.пр. ↑

Непосредственият резултат от публичното самоубийство на Рей Милър бе объркване, последвано от ужаса на осъзнаването. Изтръпнал и безмълвен, аз минах през залата към мястото, където лежеше тялото му, и коленичих до него. Рей се бе проснал между масите на защитата и обвинението. Отворените му очи гледаха празно, а лицето му бе замръзнало във вечно неподчинение. Пистолетът лежеше до него, а тъмна локва кръв се разпростираше бавно по сивия мокет под главата му.

Съдия Грийн изскочи от скривалището си след няколко секунди. Първият куршум бе уцелил облегалката на стола му, на около два сантиметра от дясното му ухо, вторият бе пробил ръкава на тогата му. Но съдията бе невредим и скоро започна да мърмори сам на себе си, докато вървеше сковано към кабинета си. Забелязах, че никой не му се притече на помощ, поне докато не се появиха санитарите. Един от тях го откри по-късно в тоалетната, седнал на клозета, напълно облечен, бърборещ несвързано за чудесата и загадките на живота.

Шерифският отдел бързо научи, че Рей успял да вкара пистолета в залата, тъй като избегнал проверката на охраната. Просто минал през задната врата на съда, често използвана от адвокати и правителствени служители, и се качил по стълбите покрай данъчната служба. Сега тази врата е заключена и всеки, който влиза в съда, трябва да мине през металдетекторите. Прекалено късно.

Патоанатомът намери бележка в джоба на Рей. Беше дълго и несвързано сбогуване с Тони и Томи, в което се излагаше причината за самоубийството, поне според представите на приятеля ми. Той вярваше, че двата милиона долара застраховка, която жена му щеше да получи, щяха да обезпечат семейството му много по-добре, отколкото той самият. Тони обясни на Каролайн, че Рей имал застраховката от десет години, така че двугодишната клауза за самоубийство при стандартните договори била изтекла отдавна. Тони стана милионерка на мига, но знам, че с радост щеше да се лиши от всяка стотинка, за да върне времето назад и да спаси съпруга си.

Сега стоя зад катафалката в безупречно поддържаното гробище „Ветерани в планинския си дом“. Два следобед е в неделя и хора на групи се мотаят наоколо под покритото със сиви облаци небе. Над гроба на Рей е издигнат кафяв навес. Аз съм един от осемте носачи на ковчега. Джак пристигна от Нашвил и стои до мен, а срещу него е Томи Милър. Томи, висок, слаб и тъмнокос, има вид на зомби. Не съм го чул да проговори и дума откакто дойдохме. Лицето му е бледо, тъмните му очи — празни и приковани в земята.

Групата носачи стои безмълвно, докато шефът на погребалното бюро плъзва ковчег на Рей във врата на катафалката. Понасяме покрития със знаме ковчег тържествено през тълпата към навеса. Оставяме го до гроба на Рей и чувам хлипането на Тони под черния воал. Джак и аз отстъпваме назад и заставаме до Каролайн и Лили. Каролайн подсмърча в розовата си кърпичка.

— Това е ужасно — прошепва тя. — Толкова безсмислено.

През последните няколко дни в правното общество бушува упорит спор. Основният въпрос е кой е виновен за самоубийството на Рей Милър. Много хора обвиняват самия него, като твърдят, че агресивният му стил в съдебната зала и перченето му пред съдиите са го направили неизбежна мишена за хора като съдия Грийн. Ако си беше държал главата наведена и бе кротувал като всички останали, нямаше да се озове в подобно отчайващо положение. Те май вярват, че той си получи заслуженото.

Други, разбира се, винят съдията. Няма съмнение, че гнусната му кампания срещу Рей бе неоснователна и мотивирана от лична омраза. Почти всички смятат, че ако друг адвокат бе допуснал същата грешка като Рей, никой извън съда нямаше и да чуе за нея. Но Рей бе уволнен, затворен и докаран до фалит. Местните медийни акули го заръфаха свирепо и съсипаха репутацията му.

Имаше и хора, които наричаха Рей страхливец. Настояваха, че не било нужно да се самоубива. Можел да изпие горчивото хапче, да се извини на съдията, да изтърпи изслушването пред комисията и да се върне към правото след една година. Аз обаче съм съпричастен с Рей в това отношение. Горд човек съм, също като него. Ако някой съдия бе отнел възможността ми да си печеля хляба и да се грижа за семейството си, а медиите бяха съсипали репутацията ми, без да ми дадат шанс да се защитя, може би щях да постъпя по същия начин като

Рей. Единствената разлика е, че нямаше да пропусна, когато стрелях по съдията.

Свещеникът дрънка дивотии за някаква си кошница, представляваща живота на Рей, която била препълнена с любов към семейството и приятелите му, служба в полза на клиентите му и искрени чувства към хората. Банални дивотии. Очевидно не е познавал Рей.

— Следвайте примера му — казва той. — Напълнете кошницата си.

Продължава да дрънка как не трябвало да съдим Рей, че отнел собствения си живот, защото Господ никога не ни давал повече, отколкото можем да изтърпим, а куршумът, приключил живота на Рей, бил инструмент на божията любов. Искане ми се да кажа на свещеника да млъкне и да ни позволи да погребем приятеля ми достойно.

Но стоя кротко и тъгувам за него, като в същото време изпитвам благодарност, че съм още жив и обграден с хората, които обичам. Отново си помислям колко нестабилен е животът, колко крехък и несигурен. В един момент Рей бе прекрасен човек, силен и с мъжествен дух, изправил се смело срещу онези, които го преследваха, а в следващия бе проснат на земята труп, а духът му бе изчезнал в някакво загадъчно място.

Навеждам се и целувам Каролайн нежно по бузата. От година и половина тя се бори с рак на гърдата, както и с прилошаванията и обезобразяването, придружаващи лечението. Обичам я толкова много, че почти ме боли и не мога да си представя как бих продължил живота си, ако тя бе онази, която спускаха в гроба.

— О, смърт, къде е жилото ти? — казва свещеникът. — О, гроб, къде е победата ти? Жилото на смъртта е грях, а силата на греха е закон. Следователно, мои скъпи братя, бъдете непоколебими и твърди, винаги почитайте делото на Господ, защото трудът ви не е напразен.

Оглеждам мъжете и жените от моята професия, хора, които всеки ден преценяват живота на останалите, решават какво е добро и лошо и какво наказание да бъде отсъдено, и си мисля колко безплодни са усилията ни. Човек като Рей допуска дребна грешка и плаща за нея с живота си, докато много други извършват зловещи престъпления и се отърват безнаказано. Как да се примиря с това? Защо да искам да продължа по тази пътека?

Най-после свещеникът казва последната молитва и разпуска тълпата. Хващам Каролайн подръка, а Джек прегръща Лили и се отдалечаваме от гроба, като оставяме Тони и Томи да тъгуват в уединение.

Тази вечер се качвам по стълбите към кухнята, след като съм прекарал няколко часа в кабинета си. Рио, немската ми овчарка, се опитва да мине покрай мен и едва не ме събаря. Почти десет часът е и емоциите от последните няколко дни са ме изтозили напълно. Чувам гласове, докато вървя към кухнята, но когато влизам, те заглъхват. Джак, Лили и Каролайн седят около масата.

— Добре, аз съм параноик — казвам. — За какво говорехте?

— За Рей — отговаря Каролайн.

Великолепната ѝ червена коса опада по време на химиотерапията, но вече расте отново и блести на светлината от лампата над масата. Руменината ѝ също се завърна заедно с аурата, която я огражда като ореол. Лечението все още не е приключило, но вече не прилича на осъдена на смърт.

— Мама каза, че си бил в съдебната зала, когато Рей се е самоубил — казва Джак.

Кимам мълчаливо. Не ми се иска да преживявам отново онзи кошмарен момент.

— Значи си видял? Гледаше ли го, когато натисна спусъка?

— Да.

— Какво каза?

Сядам до масата и се вглеждам в тях.

— Говореше със съдия Грийн за това как е съсипал живота му. После Грийн отново го обвини в неуважение и в следващия миг Рей извади пистолета и започна да стреля по съдията.

— Жалко, че е пропуснал — обажда се Лили.

— Лили! — сгълчава я Каролайн, но тонът ѝ е изненадан и развеселен, а не ядосан.

— Наистина го мисля — казва Лили. — Това, което съдия Грийн направи, беше жестоко. Нямаше право.

Радвам се на прекъсването. Не искам да им обяснявам, че аз бях последният човек, с когото Рей говори. Не искам да им разказвам за сбогуването му.

— Рей щеше да влезе в затвора, ако не се беше самоубил — казвам. — И колкото и да ми е неприятно да го призная, може би сега е по-добре. Говори ли с Томи? — обръщам се към Джак.

— Обадох му се пет — шест пъти, изпратих му и няколко съобщения, но не ми отговори. Чудех се дали да отида до тях, но ако не иска да говори с мен по телефона, вероятно няма да иска да го направи и в мое присъствие.

— Кога се връщаш в училище?

— Вдругиден. Трябва да тръгна рано.

— Опитай се да го хванеш по телефона утре, а ако не отговори, иди у тях. Сигурен съм, че в момента има нужда от приятел.

Бъбрим си още известно време и потъвам в разговора щастлив, че мога да общувам с децата си. Те са любима част от живота ми, а сега имам късмет, ако ги видя за трийсетина дни годишно. Възхищавам се на интелекта им, честността и зрелостта, и се гордея с мисълта, че съм участвал в създаването им.

Около единайсет Лили протяга слабите си ръце към тавана и се прозява.

— Изморена съм — казва. — Леглото ме зове.

Тя се надига, целува ме по бузата и излиза. Джак тръгва след нея и ние с Каролайн оставаме сами.

— Нещо те измъчва — казва тя.

— Защо мислиш така?

— Познавам те.

Край на загадките в отношенията ни. Когато бях по-млад, имаше неща, които не й казвах. Оправдавах се с мисълта, че не й трябваше да ги знае, вероятно дори не искаше да ги знае и бе по-добре да не навлиза в най-тъмните ниши на мозъка ми. Но тя събори всички бариери преди години и сега, на четирийсет и три години, се чувствам почти гол в нейно присъствие, сякаш може да види абсолютно всичко. Вярвам, че ме разпитва само за да провери честността ми.

— Непрестанно го виждам пред очите си — признавам.

— Кого? Рей ли?

— Беше невероятно. Случи се светкавично. Мисля, че трябваше да стигна до него по-бързо, но след първия изстрел замръзнах за момент.

— Пак започваш — казва Каролайн. — Обвиняваш се за нещо, което не можеше да промениш.

— Непрестанно виждам как задната част на главата му експлодира.

Сцената със самоубийството на Рей се прибави към дългия списък клипове в подсъзнанието ми. Изгледах я поне сто пъти през последните няколко дни.

Каролайн става и заобикаля масата. Обвива ръце около мен и ме притиска към себе си.

— Мислех си за теб по време на погребението днес — прошепвам. — За рака и за това какво щеше да е, ако ти...

— Шшшт — спира ме тя и притиска пръст до устните ми. — Когато ми поставиха диагнозата, ти казах, че няма да те изоставя.

Докосването ѝ е успокояващо. Затварям очи и целувам ръката ѝ.

— Трябва да почистим раната — казва тя.

— Добре.

След няколко минути седя на ръба на леглото ни, а Каролайн лежи по гръб. Ризата ѝ е метната настрани, а аз съм вторачен в обезобразеното място, където навремето бе гърдата ѝ. Хирургът, който се опита да изгради гърдата отново, трансплантира парче кожа и мазнина, взети от корема ѝ. Каролайн бе в операционната дванайсет часа. Отначало всичко изглеждаше наред, но веднага щом започна радиацията, по кожата се появиха големи открити рани. После парчето кожа започна да се свива.

Хирургът ни обясни, че радиацията унищожавала тъканта в парчето. Нарече това „некроза на мазнината“. Три месеца по-късно той отново вкара жена ми в операционната. Този път взе голямо парче мускул от гърба ѝ и го премести на гърдата. Резултатът от тази операция бе стафилококова инфекция, която едва не я уби. Когато най-после се съвзе от нея, върху новото парче се образува огромен мехур. И върху него се появи голяма открита рана.

Отговорността за почистване на раната падна върху мен. Каролайн се отпуска назад и затваря очи, а аз си слагам чифт латексови ръкавици. Свалям превръзката, бръквам предпазливо в раната с размера на монета и започвам да вадя марлята, която съм поставил там по-рано същия ден. Марлята е лепкава, покрита с кръв и мъртва

тлъстина, която мирише на развалени яйца. Хвърлям я в кошчето до леглото.

Всеки път, когато правя това, питам Каролайн как се чувства. Отговорът ѝ са сълзите, които се стичат по бузите ѝ. Протягам ръка, вадя салфетка и избърсвам сълзите.

— Още няколко минути, бебчо.

Промивам раната със стерилен натриев хлорид, после разопаковам дълъг апликатор, обвит в памук, и го натапям в смес от кислородна и обикновена вода. Вкарвам апликатора в раната и започвам да попивам. Той стига десет сантиметра навътре под кожата.

— Раната се смалява, Каролайн. Наистина.

В най-лошия момент дупката под кожата бе с размера на юмука ми. Вече заздравява, но напредъкът е болезнено бавен. Приключвам попиването, вкарвам чистата марля и правя новата превръзка. Обезопасявам я с лепенки и погалвам челото на Каролайн.

— Готова ли си?

Тя кима, а аз започвам трудната задача да масажирям остатъците от гърдата ѝ. Тъканта около белезите е твърда като глина. Масажът е необходим, за да омекотим тъканта и да подобрим обсега на движение на лявата ръка на жена ми, която сега тя не може да вдигне над главата си. Каролайн потръпва няколко пъти, но не се оплаква. Мисълта, че ѝ причинявам болка, е кошмарна за мен, но лекарят твърди, че работата трябва да се свърши, а тя отказва да я върши сама.

След няколко минути спирам и прибирам превръзките.

— Готово. Мога ли да ти донеса нещо?

Каролайн става и се отправя към банята. Събличам се, закачам дрехите си в гардероба, нахлузвам долнището на пижамата си и се просвам в леглото. Каролайн се връща след няколко минути и загасва лампата. Сгушвам се в прегръдките ѝ и оставам в тях цяла нощ.

На следващата сутрин ставам рано. Понеделник е и искам да съм във фитнеса в шест и да поспортувам, преди да отида на работа. Винаги се чувствам по-свеж и бодър и се справям по-добре с безумията, с които си имам работа ежедневно.

Докато излизам от гаража, виждам непозната кола, паркирана в двора. Бяла хонда сивик, вехта и леко ръждясала. Изскачам от джипа и поглеждам в колата, но нищо не ми подсказва кой е собственикът ѝ.

Обикалям къщата и не виждам нищо странно. Влизам вътре и се качвам горе. Лили спи дълбоко и не виждам никой от приятелите ѝ на пода или някъде другаде. Слизам в стаята на Джак и когато стигам до последното стъпало, разбирам кой е притежателят на колата. Томи Милър спи на канапето. Колата навън е символ на финансовия срив на семейството му. Последния път, когато видях Томи, той шофираше чисто нов джип. Връщам се долу и потеглям към фитнеса.

Няколко часа по-късно стоя пред кабинета на шефа ми. Лий Муни тъкмо се е завърнал от поредната си едноседмична ваканция, която реши да вземе веднага след конференцията в Чарлстън. С ваканциите и времето, което прекарва по конференции и семинари, той е вън от службата поне два месеца и половина годишно.

Напоследък ми е трудно да го погледна в очите, защото осъзнах, че съвсем не е това, на което се прави. Преди известно време изпратих племенника му, колега прокурор на име Александър Дън, в затвора, тъй като изнудваше комарджии за пари. Александър твърди, че и Муни бил замесен. Вярвам му, но не мога да го докажа.

След това идва напредващият алкохолизъм. Виждам шефа да се напива до припадък на две служебни сбирки през последните шест месеца, а и често усещам миризма на водка в дъха му. Носят се упорити слухове, че и бракът му се разпада. Сигурен съм, че ще загуби много, ако богатата му съпруга го изрита, но похотливостта му е станала легендарна. Той си вярва, че е дар, който трябва да бъде щедро раздаван на жените от всички раси, възрасти, форми и размери. Преследва ги по празненства в офиса и събрания на адвокатската

асоциация с твърда решимост и пълна липса на дискретност. Поведението му става все по-откачено и животът му излиза извън контрол, но той очевидно въобще не го осъзнава.

Муни седи зад бюрото си, ограден от знамената на Съединените щати и щата Тенеси. Зад гърба му виси огромна рамкирана снимка на бившия президент Джордж Буш. Шефът ми има хубави черти и здрава челюст, която очертава слабо лице, но под очите му са се оформили огромни тъмни торбички, а бузите му са леко лилави. Косата му е посивяла, а горната му устна е украсена с мустак, с който си играе непрестанно. Облечен е в кафяво сако от туид, бяла риза и бежова вратовръзка. Сивите му очи гледат ядосано.

— Какво, по дяволите, ти става? — излайва той гневно. — Заминавам за известно време, а ти прекратяваш дело веднага след като са ти сритали задника в съда. Имаш ли представа какво е общественото мнение за прокуратурата?

Муни има предвид случая с Бъди Карвър, педофила, на когото съдия Грийн позволи да се измъкне безнаказано. Прави се на голям началник в понеделник сутрин, а това не ми се нрави.

— Ще отнесе случая с Карвър към федералните — отговарям. — Федералните закони са по-сурови, затворническите присъди — по-дълги, а и те нямат съдия, който симпатизира на педофилите.

— Трябва да се уверим, че обществеността ще узнае всичко, когато федералният съд издаде присъда — казва Муни. — Ще направя изявление пред пресата.

— Спомняш ли си Брайън Гант? — променям темата. — Беше осъден за убийството на тъщата си и изнасилването на племенницата си преди дълго време. Предполагам, че стана, преди ти да започнеш работа тук.

— И какво за него?

— Ще го екзекутират, а мисля, че е невинен. Чудех се дали може да се заинтересуваш да прегледаш случая. Може би трябва да се намесим.

Муни отваря уста, за да отговори, но го прекъсва звъненето на интеркома. Той заговаря тихо, после ме поглежда.

— Да вървим — нарежда ми той.

— Къде?

— Казах, да вървим!

Свивам рамене и излизам от кабинета след него. Когато стигаме до паркинга, той ми нарежда да го последвам в джипа. Напрегнат е и разстроен, повече от обикновено. Повежда ме към горист имот в скъп квартал, наречен „Езерно пристанище“. Частният път е асфалтиран и се вие около половин километър през кленова гора към масивна тухлена къща в колониален стил. Завиваме и се изкачваме по хълм, а когато се спускаме в падината към къщата, виждам познатата дейност на местопрестъпление. Коли, проблясващи светлини, жълти ленти, униформени мъже, които обикалят наоколо. Муни паркира на тревата на стотина метра от лентата и аз постъпвам по същия начин. Веднага щом излизам от джипа, миризмата ме удря в носа. Уникалната злоеща воня на изгорена плът. Втурвам се да настигна Муни, който бърза към група полицаи и санитарии.

— Мили боже — промърморва той и проследявам погледа му към едно от дърветата.

Почернял труп виси обесен на въже, увито около клон на три метра от земята и завързано към дънера на клена. Трупът изглежда мъжки, но отвъд това е неразпознаваем. Парчета обгорена плът висят от крайниците и торса. Устните и по-голямата част от лицето са напълно изгорени.

На три метра вдясно по-малко дърво — круша — лежи напърно на пътя. На два метра от него е паркиран черен мерцедес. Агент от ФБР снима колата. Познавам го и отивам при него.

— Агент Норкрос — казвам, — отдавна не сме се виждали.

Запознах се с Норкрос, когато работихме заедно по случай — убийството на Наташа Дейвис.

— Ха, проклет да съм — отвръща Норкрос, като се изправя в целия си ръст от метър и деветдесет и пет и се протяга да се ръкува с мен. — Джо Дилард.

— Радвам се да те видя. Какво можеш да ми кажеш?

В лявата буза на Норкрос има голяма буца — дъвче тютюн. Той отстъпва настрана и изплюва кафява струя на земята.

— Твой ли е случаят? — пита той.

— Ще бъде веднага щом заловиш убиец.

— Изглежда, някой се е крил сред дърветата известно време — обяснява Норкрос, като ми посочва мястото, където обикалят други

двама агенти. — Не съм сигурен колко дълго е стоял тук, но май се е движил доста наоколо, преди да реши къде точно да устрои капана си.

— Капан?

— Дървото. Убиецът го е отсякъл, или май е използвал трион, а то е паднало направо на пътя. След това е зачакал в горичката. Когато жертвата се появила, ѝ се наложило да спре точно тук. Убитият е живеел сам и достатъчно далеч от съседите си, така че никой не е чул или видял нещо. Или поне ние още не сме открили никого. Жертвата се приближава до дървото и започва да го дърпа, а някой го халосва по главата. По ствола има кръв, а по тревата — следи от влачен труп към другото дърво. После убиецът залива жертвата с керосин, овързва го и го запалва.

— Кой е жертвата? — питам.

Норкрос се ухилва.

— Не знаеш ли?

— Не. Откъде да знам?

— Сериозно ли говориш? Никой още не ти е казал? Той е почти толкова прочут, колкото теб.

Свивам рамена.

— Името му е Грийн — казва Норкрос и по гърба ми пропълзва тръпка. — Ленард Грийн. Съдия Ленард Грийн.

ВТОРА ЧАСТ

Неприятно ми е да го призная дори пред себе си, но докато стоя и наблюдавам как санитарите развързват въжето и бавно спускат на земята онова, което е останало от съдия Грийн, не изпитвам никакво съчувствие към него. Практикувах право и като адвокат на защитата, и като прокурор в съдебната зала на Грийн в продължение на петнайсет години. Виждах го във фитнеса, където се правеше, че не ме познава, почти всяка сутрин през последните осем години. Би трябвало да чувствам нещо, особено като се има предвид ужасната му смърт, но не изпитвам никакви емоции. Унищожаването на кариерата и живота на Рей Милър бе просто последното от поредицата жестоки действия, които извърши от позицията на властта си, и почти изпитвам облекчение, че вече няма да го прави.

Лий Муни пъпли из местопрестъплението като мравка. Усещам, че е ядосан, когато се приближава към мен. Бузите му са зачервени, а челото му е покрито с едри капки пот. Той застава до мен, а съдебният лекар започва да оглежда трупа.

— Прекараха ме — казва Муни.

— Какво имаш предвид?

— Възложиха случая на нея — отговаря той, като завърта глава към чернокожа жена с черна бейзболна шапка и тъмносиньо яке, и двете украсени с надпис „ФБР“.

Името ѝ е Анита Уайт.

— Е, и? Тя е умна. Корава. Опитна. Изборът ми се струва добър.

— Не ми харесва.

— Защо?

— Огледай се наоколо, Дилард. Какво виждаш? Увиснали курове. Бели увиснали курове. Имам убит съдия в района, а ФБР възлага разследването на чернокожа жена.

— Нови времена, шефе.

— Нови времена друг път! Не ми пука дали чернокож успя да стане президент. Разследването на убийство изисква сътрудничество

между агенциите, особено когато участва и ФБР. А колко от местните ченгета според теб ще сътрудничат на чернокожа жена?

— Мисля, че ще се изненадаш.

Муни ме поглежда отвратено и се отдръпва от мен. И преди съм забелязвал следи от расизъм в поведението му, но за първи път е толкова пряк. Докато го гледам как се отдалечава, се чудя дали досега е успявал да прикрие чувствата си добре, защото рядко му се налага да работи с хора от други раси. В областта, където живеем, афроамериканците са малко на брой, по-малко от три процента от населението. Няма черни адвокати, няма черни официални лица, само няколко черни ченгета в Джонсън. А в шерифството не присъства и един черен. Светът, в който работим, е населен само с бели.

Анита Уайт е в края на трийсетте. Дойде в областния офис на ФБР преди около година. Средна на ръст и слаба, с кожа с цвят на какао, абаносова коса с червени кичури и зелени очи. Има весела усмивка с едва забележима празнина между предните зъби и малка бенка на лявата буза. Зашеметяваща е и едва ли не те плаши с красотата си.

Досега съм работил с нея само по един случай, убийство в затвора в град Маунтин. Случи се малко след като тя пристигна тук. Беше жестоко и кърваво клане и всички свидетели бяха затворници, но работата с Анита бе удоволствие. Беше изключително интелигентна. Научих, че обича да чете и навремето мечтаела да стане пианистка. Имаше бакалавърска степен по наказателно право и правна степен от държавния университет в Мемфис.

Докато съдебният лекар продължава предпазливо да оглежда трупа на съдия Грийн, Анита се приближава. Аз също пристъпвам към носилката.

— Добро утро, адвокате — казва Анита.

— Агент Уайт.

— Неприятен начин да си отидеш от този свят, а?

— Мога да ти дам времето на смъртта.

— Наистина ли?

— Той идваше във фитнеса всяка сутрин в пет часа. Тренираше до шест, вземаше душ и си тръгваше в шест и петнайсет. Виждах го в съблекалнята почти всеки ден.

— Ти беше ли на фитнес тази сутрин? — пита Анита.

— Разбира се.

— Значи не си го видял?

— Не.

— В кой фитнес?

— Онзи на улица „Франклин“.

— Това е на около десет минути оттук, нали?

Кимвам.

— Значи излиза оттук към пет без десет и малко след това загива.

— Така изглежда.

— Бих искала да чуя кой според теб може да е извършил това — казва Анита. — Познаваш съдията много по-отдавна от мен.

Нещо изскача в мозъка ми, но го отпъждам бързо. Възможно ли е? Не. В никакъв случай.

— Кой го намери? — питам.

— Човек, когото наел да подстриже храстите. Пристигнал към осем сутринта.

Замислям се за кариерата на съдията. Биваше го страхотно в създаването на врагове.

— Предполагам, че списъкът със заподозрени е доста дълъг — отбелязвам. — През последните трийсет години Грийн изпрати хиляди хора в затвора. Решенията му често бяха по-емоционални, отколкото рационални, а и не можеше да се въздържа да не забие нож на всеки, който му предоставяше тази възможност. Прибави към това и факта, че бе извратеняк, и списъкът става още по-дълъг.

— Какво те караш да мислиш, че е бил извратеняк?

— Нещата, които е казвал и вършил през годините, поведението му. Вечно говореше как стоял буден до три — четири сутринта и четял правни документи по интернет. Използваше го като оправдание за мрачното си настроение. Но след като не знаеше чак толкова много за правото, значи е лъгал или просто е бил адски тъп. Освен това винаги проявяваше снизходителност при съденето на сексуални престъпници. Миналата седмица освободи един педофил заради дребна техническа подробност.

— Чух за това — изсумтява Анита. — Един от свидетелите беше дошъл чак от Канада, нали?

— Да, от Ванкувър. Грийн го направи на глупак. Предполагам, че отново не успя да се сдържа. Но що се отнася до заподозрените, може

би Грийн е изнасилил някого и жертвата е решила да си отмъсти. Или пък някой се е опитвал да го изнудва, а той се е съпротивлявал. Това убийство е лично. Пребит, обесен, изгорен. Който и да го е извършил е бил адски ядосан.

— Сещаш ли се за определен човек?

Свивам рамене.

— Както ти казах, списъкът е дълъг. Предполагам, че можеш да започнеш, като разучиш дали някой, изпратен от него в затвора, е бил освободен наскоро.

— Вече работим по въпроса. Ами Рей Милър? Колко добре го познаваше?

— Рей е мъртъв. Не мисля, че е убил съдията от гроба.

— Но съвпадението е интересно, нали? Грийн уволнява Милър, после Милър се самоубива в съдебната зала, след като се опитва да простреля Грийн. Милър е погребан вчера, а съдията е намерен тази сутрин.

— Рей Милър е покойник, Анита. Тази история приключи.

— Е, та колко добре го познаваше?

Поглеждам я и тя присвива очи. Изпробва ме.

— Извини ме, но наистина не съм в настроение да ме разиграват в момента.

— Така ли? Въпросът беше съвсем безвреден. Просто се надявах, че можеш да ми помогнеш.

Усмиввам се за миг. Анята май е първото ченге, което съм чувал да използва думата „безвреден“.

— Съжалявам — извинявам се бързо. — Муни ме тормози от час и половина. Предполагам, че съм малко чувствителен. Познавах Рей добре. Синът му и моят играха бейзбол в продължение на години. Бяхме приятели.

Анита поглежда небето.

— Идва буря — отсъжда тя. — Няма да е зле да приключим тук.

Проследявам погледа ѝ по посока на черните облаци над планината. Движат се бързо към нас. Новопоникналите листа на дърветата в планината блестят в златисто на фона на мрачното небе. Вятърът се засилва и пъхвам ръце в джобовете си.

— На колко години е синът на Милър? — пита Анита.

— Поредният безвреден въпрос?

— Дефинирай го както си искаш.

Свеждам очи надолу и разривам земята с обувката си. Осъзнавам, че Томи вероятно е един от заподозрените, но не мога да приема мисълта, че той е способен да убие някого, дори съдията. Мога да спомена на Анита как го намерих заспал на канапето по-рано, но знам, че ако го направя, аз и синът ми ще бъдем замесени в разследване на убийство. ФБР сигурно ще иска да говори и с Каролайн и Лили. Агентите ще ни разделят и разпитват. Всеки, който откаже да говори с тях, ще бъде смятан за заподозрян. А ако в историите ни има и най-дребна разлика, ще си помислят, че лъжем.

Но пък ако не й кажа, дали извършвам престъпление? Дали възпрепятствам правосъдието? Обмислям възможностите набързо и решавам следното: може и да съм задължен да споделя с Анита, че Томи е бил в къщата ми тази сутрин, но пък няма да наруша никакъв закон, ако запазя това в тайна. Хлапето преживя достатъчно и макар да знам, че тя ще направи всичко възможно да го разпита, съм наясно, че той има право да мълчи. Не е задължен да й проговори и дума.

— Той е на двайсет години и грешиш, ако подозираш, че Томи Милър е извършил това — казвам. — Познавам го от съвсем малък. Спал е у дома поне сто пъти през последните десет — дванайсет години. Ял е с нас, ходил е на кино и мачове с нас, прекарвал е ваканциите си с нас. Дори сме го водили на почивка няколко пъти. Той е най-добрият приятел на сина ми и жена ми и аз бихме го осиновили с радост. Чудесно хлапе е. По никакъв начин не би могъл да извърши това.

Чувам неприятния звук на ципа, когато санитарите затварят чувала с трупа. Анита и аз ги проследяваме как откарват останките на съдия Грийн към линейката.

— Това е страхотна подкрепа от страна на прокурор — казва Анита.

— Познавам го и знам, че не е извършил престъплението.

— Значи ако го арестувам за убийство, някой друг ще бъде прокурор?

Чувам изтрещяването на гръмотевица в далечината. Анита ми обръща гръб и се отдалечава. Забързвам към джипа. Трябва да поговоря с Томи.

Вместо да отида в службата, потеглям обратно към къщи. Докато стигам дотам, бурята се разразява с дива ярост. Отбивам на частния път и забелязвам белите вълнички по реката. Младите брезички в края на гората се гънат под свирепо виещия вятър. Струи дъжд обливат предното стъкло, а плътните облаци превръщат утрото в здрач.

Хондата, която предполагах, че принадлежи на Томи Милър, е изчезнала. Отварям вратата, която води от гаража към кухнята, и Рио едва не ме събаря. Радва се да ме види, а и не е свикнал да се прибирам у дома толкова рано.

Каролайн стои до печката, а Джак седи на масата. Пред него има висока купчина палачинки и ухание на бекон изпълва ноздрите ми. И двамата ме поглеждат изненадано.

— Какво правиш тук? — пита Каролайн.

Пренебрегвам я и отивам до масата.

— Къде е Томи? — питам Джак.

— Какво?

— Чу ме. Къде е Томи? Видях, че спи на канапето, преди да изляза.

— Предполагам, че се е прибрал у дома.

— Говори ли с него? Какво ти каза?

Въпросите, които изстрелвам към Джак, са бързи, а тонът ми е напрегнат. Той не е свикнал да се отнасям така с него. Каролайн се приближава и поставя чиния бъркани яйца на масата.

— В колко часа се появи Томи?

— Не знам — отговаря Джак. — Защо си толкова ядосан?

— Зададох ти въпрос и искам точен отговор. В колко часа дойде Томи?

— Не му крещи — прекъсва ме Каролайн студено.

— Не се бъркай в това.

Джак ме гледа ококорено. Не сме разменили и една дума накриво от първата му година в колежа, когато попрекали с купоните в Нашвил.

Каролайн не отговаря. Знае какво изпитвам към Джак и е наясно, че не бих се държал по този начин без основателна причина.

— Не знам в колко е дошъл — казва Джак, като поглежда чинията си. — Тази сутрин се събудих и той беше тук. Беше вече буден.

— Говори ли с него, преди да си тръгне?

— Малко. Каза, че се втрещил от пиене снощи.

— В колко часа си тръгна?

— Преди десет минути.

— Какво друго каза?

— Не много. Беше доста тих. Мисля, че не се чувстваше добре.

— Как изглеждаше?

— Какво имаш предвид? Изглеждаше като човек, който е погребал баща си вчера и се е опитал да удави мъката си в бутилка алкохол.

— Изглеждаше ли като човек, който се е бил?

— Не забелязах нищо такова.

— Рани? Кръв? Синини?

— Не видях такива. Какво става, татко?

— Ами дрехите му? Видя ли нещо по дрехите му?

— Всъщност не. Искам да кажа, той носеше моите дрехи.

— Какво, по дяволите, е станало с неговите?

— Не знам.

Поемам си дъх дълбоко и сядам срещу него. Каролайн оставя тигана на печката и се връща до масата.

— По-добре седни — казвам ѝ.

През следващите няколко минути им описвам местопрестъплението, как някой очевидно е планирал убийството, чакал е в засада, после брутално е нападнал, обесил и изгорил човек. Когато свършвам, се вторачвам в Джак.

— Още не са идентифицирали трупа със сигурност. Но никой не се съмнява кой е.

— Кой? — пита Каролайн.

— Съдия Грийн — отговарям, все още вторачен в Джак. — И Томи Милър е начело в списъка със заподозрените. ФБР ще се заеме със случая адски сериозно.

Лицето на Джек бавно пребледнява, сякаш се е отворил някакъв кран и е източил кръвта му. Внезапно той се надига.
— Ще повърна — казва и се втурва към банята.

Каролайн и аз седим мълчаливо няколко минути, заслушани в драйфането в банята, което отеква по коридора.

— Не мислиш наистина, че Томи го е извършил — казва тя.

— Възможно е.

— Познаваш Рей. Познаваш и Томи. Ти си негов приятел, Джо.

— Не и ако е извършил убийство и ми го е донесъл вкъщи. Това не се покрива с идеята ми за приятелство.

— Томи не е убил никого и ти го знаеш. Насочват се към него само заради случилото се с Рей.

— О, да, наистина са се насочили към него. Бъди сигурна. Предполагам, че специален агент Анита Уайт ще потропа на вратата му през следващия час.

Каролайн се надига, отива до плота и взема телефона.

— Ще се обадя на Тони — съобщава ми тя. — Трябва да я предупредя.

Ставам и се приближавам към нея с протегнатата ръка.

— В никакъв случай, Каролайн. Едно от първите неща, които ФБР ще направи, е да вземе запис от телефонните им разговори. Ако се обадиш, вероятно ще посетят и теб. Дай ми телефона.

— Тя тъкмо погребва съпруга си. Мога да ѝ се обадя да видя как е, ако искам.

— Но не можеш да ѝ се обадиш и да я предупредиш, че ченгетата идват да разпитват сина ѝ във връзка с убийство.

— Защо не?

Тя ми обръща гръб и започва да набира.

— Защото може да те обвинят във възпрепятстване на правосъдието. Каролайн, бъди разумна. Стой далеч от това.

— Вече ми го каза два пъти през последните двайсет минути. В случай че си забравил, аз не съм един от подчинените ти в службата. Не изпълнявам заповедите ти.

— Моля те.

— Ако аз бях на нейно място, щях да искам тя да постъпи по същия начин.

Слагам ръка на рамото ѝ и я завъртам към мен.

— Какво да направя, за да те накарам да осъзнаеш, че това не е игра? Каниш се да извършиш престъпление и ме принуждаваш да стана свидетел.

— Да се обадя на приятелката ми, не е престъпление. А ти не трябва да слушаш.

Погледът ѝ ми казва, че е взела категорично решение. Тя тръгва към спалнята, залепила слушалката до ухото си. Завъртам се безпомощно и виждам Джак, който върви по коридора и бърше устата си с мокра кърпичка. Обичайната му самоувереност го е напуснала. Движи се с тежка походка и се просва на стола.

Заравям ръце в косата си и забелязвам, че треперят. Изпитвам див гняв. Гняв, че съдия Грийн ни причини всичко това. Гняв, че съм безпомощен да направя каквото и да било. Гняв, че жена ми се държи като упорита глупачка. Но също така изпитвам ужас. Знам на какво е способна системата. Знам как може да постъпи с виновните и какво може да причини на невинните. Представям си Томи, положен на носилка, с включени към ръцете му системи. Страхувам се за него, но не по-малко се страхувам и за сина си.

— Не мога да повярвам — промълвява Джак тихо, вторачен в масата, сякаш в транс.

— Мисли — казвам. — Припомни си всичко, което той каза и направи.

— Защо? Дори да си спомня нещо, което може да помогне на полицията, мислиш ли, че ще им кажа? Говорим за най-добрия ми приятел. За човек, чийто живот бе съсипан без причина. Човек, който не заслужава всичко това. Дори да е убил съдията, макар да не го вярвам и за секунда, проклет да съм, ако им помогна да го обвинят.

Думите му ме стряскат. Нахвърлям се върху него и гласът ми проехтява по-високо, отколкото възнамерявах.

— Какво, по дяволите, става тук? Да не би всички у дома да са се побъркали внезапно?

Той не отговаря, а аз поглеждам настрани мълчаливо. Нямам желание да разбера онова, което чувам. Джак работи усърдно от съвсем малък. Винаги е бил отличен ученик, великолепен спортист,

страхотно хлапе. Очаква го обещаващо бъдеще. Ще вземе диплома от най-престижните университети в страната. Има шанс да постигне мечтата си да играе професионален бейзбол. А сега седи пред мен и ми казва, че е готов да рискува и да захвърли всичко заради някаква си криворазбрана лоялност. Завъртам се към него.

— Джак, чуй ме. Не знаеш с какво си имаш работа! Беше убит човек. И не какъв да е. Съдия! Не ми пука какво е било мнението ти за него, нито моето, нито чието и да било друго. Постът му бе не само важен, но и символичен. Той носеше съдийска тога, Джак. Помисли за това! Черна тога. Мислиш ли, че хората тук просто ще оставят някого да убие един от най-могъщите им символи и да се измъкне безнаказано? Някой ще изгори. Ако Томи го е извършил, ще го заловят и вероятно ще го екзекутират. А ако се замесиш, ще се провалиш заедно с него.

— За какво говориш? — изкрещява Джак. — Не съм направил нищо! Снощи си легнах и се събудих тази сутрин. Това е всичко.

— Томи е бил тук, когато си се събудил. Не е нужно нищо повече.

Джак се напруга. Мускулите на врата, рамената и гърдите му се раздвижват под кожата като вълни.

— Не е нужно нищо повече? За какво? За правителството да нахлуе в живота ми? Да ме завлече в участъка и да ме принуди да предам най-добрия си приятел, макар да нямам представа какво е правил снощи и да не вярвам, че е извършил престъпление?

— Ако те питат дали си го видял, трябва да им кажеш истината. И повярвай ми, ще те попитат.

— Не съм задължен да говоря с тях! Чуй се! Звучиш като шибан нацист! Не забравяй, татко, израснах в тази къща заедно с теб. Хиляди пъти съм те чувал да казваш: „Хората не са задължени да говорят с полицията.“ Също така неведнъж съм те чувал да казваш: „Ако той си беше държал устата затворена, никога нямаше да го заловят.“

— Това е различно.

— Как така? — предизвикателно пита той. — Как така е различно? Ако полицията дойде да тропа по вратата ми, мога да им кажа да вървят на майната си, нали? Мога да им кажа да вървят по дяволите. Всъщност не съм задължен да им казвам абсолютно нищо.

Той е прав до известна степен. Обикновен гражданин не трябва да говори с полицията, ако не иска. Освен ако е обект на криминално разследване и бъде призван да даде показания в съда. Ако откаже да отговори на въпросите, съдията може да го хвърли в затвора, докато си промени мнението или докато изтече мандатът на съдебните заседатели. Виждал съм как ФБР използват съдебните заседатели за подобни неща.

От друга страна, местните ченгета никога не са използвали голямото жури като инструмент за разследване. Доколкото знам, нито веднъж. Голямото жури е в ролята на официален печат за полицаи и прокурори, най-вече защото единствените хора, които се появяват пред тях, са полицаи и прокурори. Прокурорите задават въпроси, а ченгетата предоставят всички отговори, което означава, че могат да уредят процедурата, така че да отговаря на нуждите им. За съжаление, старата поговорка, че местен прокурор може да осъди и сандвич с шунка, отговаря на истината.

— Могат да те принудят да отговаряш на въпроси, ако искат — обяснявам. — А ако откажеш, могат да те хвърлят в затвора.

— Ами правото ми да запазя мълчание?

— Фактът, че си израснал вкъщи с адвокат, не те прави адвокат. Има много неща за законите, които не знаеш.

— Просвети ме.

Вдигам ръце безпомощно.

— Какво искаш да направя, Джак? Аз съм заместник районен прокурор. Преди да отида на работа тази сутрин, открих Томи Милър заспал в къщата ми. А след като отидох на работа, научих, че съдия Грийн е бил убит и Томи е заподозрян. Прибирам се у дома да разбера какво става и жена ми решава да се намеси в историята, а синът ми заявява, че ще се крие зад конституционните си права. Постави се на мое място.

— Да се крие? — повишава глас отново Джак. — Смяташ, че изборът ми да упражня правото си да остана извън всичко това е криене? Наистина си се променил! Какво стана с бащата, който винаги ми повтаряше: „Никога не допускай правителството в живота си, сине. Не можеш да му имаш доверие.“ Какво стана с бащата, който вечно ми казваше, че истинските приятели трябва да бъдат ценени, че лоялността е важна? Какво се случи с този човек?

— Трябва да се успокоиш.

Той става от стола. Бледото му преди малко лице сега е червено от гняв. Никога не съм го виждал в таква състояние.

— Знаеш ли от какво се нуждая, татко? — процежда той през зъби. — Знаеш ли от какво се нуждая точно в този момент?

— Кажи ми.

— Нуждая се от адвокат! Добър адвокат! Адвокат, който да е на моя страна! Ще ми помогнеш ли или не?

— Какво мислиш? Успях ли да разчупя леда? Каж ми истината.

На трийсет и осем годишна възраст, след дванайсет години усърдна работа като специален агент във филиала на ФБР в Тенеси, Анита Уайт най-после стана водещ следовател във важен случай с убийство. Тя погледна Майк Норкрос, колегата ѝ, който приличаше на супергерой, седнал в колата до нея, докато пътуваха в дъжда.

— Не знам — отговори той. — Зависи защо шефовете са ти го възложили. Имам предвид, че шефът беше един от първите на местопрестъплението. Наясно е, че работата ще е изключително тежка. Радвам се, че не ми го възложи на мен.

Анита се замисли за момент. Тя и Норкрос бяха станали приятели през последната година и Анита знаеше, че той бе споделил с нея честното си мнение, незасегнато от расизъм, шовинизъм или завист. Тя харесваше колегата си изключително много. Зад масивното му физическо присъствие се криеше чудесна личност — той беше умен, искрен и трудолюбив, нежен и внимателен човек, който някак си успяваше да балансира стреса в работата с нуждите на семейството си.

— Значи смяташ, че съм жертвеното агне? — попита Анита.

— Мисля, че ще потеглиш по доста неравен път. Местопрестъплението е кошмарно. Няма да открием абсолютно никакви улики. Така че освен ако някой не проговори или не извадим страхотен късмет, ще сме прецакани.

Норкрос беше прав. Местопрестъплението беше ужасно. Като за начало бе на открито и сега бе удавено от бурята. Съдията очевидно бе убит извън колата си, което означаваше, че вътрешността на мерцедеса нямаше да разкрие нищо ценно. Убиецът бе останал основно на тревата, освен когато бе влачил съдията по асфалта, а това означаваше, че нямаше отпечатъци от обувки. Мерцедесът бе откаран за преглед още преди дъжда, но Анита се съмняваше, че щяха да намерят отпечатъци, които да им помогнат да идентифицират заподозрения.

Съдията явно бе попаднал в засада, когато се бе опитал да премести дървото от пътя. По ствола имаше кръв, а от тревата покрай

пътя бяха взети проби, но Анита предполагаше, че кръвта щеше да се окаже тази на съдия Грийн. Бяха взели и проби от почвата, която миришеше на керосин, както и от въжето, използвано за обесването на съдията. Взеха и части от ствола на крушата, за да се опитат да определят какъв трион бе използван за прерязването ѝ. Откриха и два фаса от марлборо в тревата до пътя. Това беше всичко. Анита вярваше, че Грийн бе ударен с тъп предмет, но не намериха нищо такова.

Следователно въз основа на уликите търсеха мъж, достатъчно силен да завлече съдията и да го окачи на дървото. Мъж, който може би пушеше марлборо лайтс. Също така търсеха трион и туба, която бе съдържала керосин. Нямахше много, за което да се захванеш. Всъщност не разполагаха почти с нищо.

Анита бе научила, че двама свидетели дали показания, че видели малка бяла кола в зоната на престъплението горе-долу по времето, когато е било извършено убийството. На четири пресечки от дома на съдията негов съсед, пенсиониран полковник от Военновъздушните сили на име Робинс, не можал да спи и излязъл на разходка между пет и петнайсет и пет и двайсет. Видял как колата излиза от квартала. Не се движела бързо и май криволичела. Робинс не обърнал внимание на номера, нито видял шофьора. Знаел само, че колата била малка и бяла. Май един от задните фарове не работел, но полковникът не бил сигурен кой точно.

Друг свидетел, жена на име Дикънс, се обадила на 911 в пет и двайсет и шест, за да съобщи, че малка бяла кола отбила към средното платно на магистрала 36 близо до Бунс Крийк и едва не я ударила челно. Колата пътувала на юг към Бунс Крийк. Изчезнала, преди полицаите да реагират на обаждането на свидетелката.

На Анита бяха нужни по-малко от петнайсет минути, за да установи, че един от основните ѝ заподозрени по случая, Томас Реймънд Милър, двайсетгодишният син на мъртвия адвокат Рей Милър, е собственик на бяла хонда сивик, модел 1995 година.

Анита паркира служебната кола на частния път на Парк Драйв номер 1411, адреса, който ѝ бяха предоставили за Томи Милър. Къщата беше голяма, от тъмночервени тухли. Агентката се почувства неудобно задето се появяваше тук по-малко от двайсет и четири часа след като Рей Милър бе погребан, но ставаше дума за разследване на убийство и бързината бе важна. Фактът, че Норкрос я придружаваше, я

успокояваше. Едрият мъж беше повече от добър агент — имаше заплашителен вид, без да се опитва да заплашва, когото и да било. Свидетелите бяха склонни да проговорят, когато той бе наоколо. Понякога не му се налагаше да каже и дума.

Анита спря колата и си погледна часовника. Десет и половина, вероятно около пет часа и половина след убийството. Ако Томи Милър бе убил съдията, със сигурност щеше да се изненада да ги види толкова рано.

Докато агентите вървяха към предната врата, Анита забеляза, че на частния път не бе паркирана бяла хонда. Тя надникна през прозореца в гаража. Вътре бе паркирана само черна тойота. Анита се приближи до вратата, звънна и зачака.

След минута червенокоса жена, облечена в розов анцуг и бяла фланелка, отвори вратата. Беше красива, но изглеждаше съсипана. Косата ѝ не бе сресана, не носеше грим, а кожата около очите ѝ бе подута. Очевидно бе плакала.

— Госпожо Милър? — каза Анита и двамата с Норкрос показаха значките си. — Аз съм специален агент Уайт, а това е специален агент Норкрос. Работим за филиала на ФБР в Тенеси. Може ли да влезем?

— Какво искате?

Жената не изглеждаше готова да им сътрудничи.

— Просто искаме да ви зададем няколко въпроса — отговори Анита.

— За какво?

— Моля ви, госпожо Милър, няма да отнеме много време.

— Не знаете ли, че тъкмо погребях съпруга си? Това не може ли почака?

— Съжалявам, че ви безпокоим в такъв тежък момент, но е изключително важно.

— Кажете ми какво искате.

Явно жената не възнамеряваше да ги покани в къщата, затова Анита реши да я подтикне.

— Всъщност, надявахме се да поговорим със сина ви, госпожо.

— Защо?

— Предпочитаме да обсъдим това с него. Тук ли е?

— Не мисля, че това е ваша работа.

— Отговорете ми с „да“ или „не“, госпожо Милър. Тук ли е синът ви или не?

— Предпочитам да не отговарям на въпроса.

Анита забеляза треперенето в гласа на Тони Милър. Лицето ѝ беше строго и безизразно, но очевидно бе уплашена. Стоеше зад откренатата врата, така че само главата ѝ се виждаше. Вероятно бе чула за смъртта на съдията и си бе направила извода.

— Има ли причина да ни затруднявате толкова? — попита Анита.

Норкрос се отдалечи от вратата и тръгна към задната част на къщата.

— Аз ли? Аз ли ви затруднявам? Идвате в дома ми без предупреждение, по-малко от ден след погребението на мъжа ми, опитвате се да нахлуете вътре, задавате ми въпроси за сина ми и дори не ми обяснявате защо сте тук — извика Тони и посочи Норкрос. — А сега той се разхожда без разрешение из имота ми!

— Можем да се върнем със заповед за обиск — отвърна Анита.

— За какво? Ще ме арестувате ли за нещо? Забравихте ли какво работеше съпругът ми? Агент... Как ви беше името?

— Уайт.

— Мъжът ми беше адвокат. Знам си правата.

— Добре, госпожо Милър. Ще ви кажа защо сме тук. Разследваме престъпление и смятаме, че синът ви разполага с информация, която би могла да ни помогне.

— Синът ми не знае нищо за никакво престъпление.

— Бихме искали да чуем това от него.

— Е, пожелавам ви късмет — отвърна Тони Милър и затръшна вратата в лицето на Анита.

Анита Уайт осъзна, че тук не можеше да направи нищо повече, но не беше склонна да седи бездейно и да чака нещо да се случи. Тя потегли към съседите от източната страна на къщата на Милър и изпрати Норкрос при тези на запад. Двамата агенти започнаха да тропат по вратите и след час се върнаха в колата.

— В подобен квартал винаги има някой, който вечно се бърка в работите на хората — каза тя, като подкара по мократа от дъжда улица към офиса на ФБР. — А тази съседка е безценна. Живее на отсрещната страна на улицата и използва бинокъл. Името ѝ е Гудин. Труди Гудин.

— И какво каза Труди Гудин? — попита Норкрос.

— Томи не се е прибирал у дома снощи. Появил се половин час преди нас и излязъл петнайсет минути по-късно. Изпуснахме го за малко.

— Тази любопитна съседка имаше ли представа къде може да е той?

— Каза, че бързал. Влязъл и излязъл от къщата няколко пъти, метнал купчина неща в колата си и изфучал. Тя смята, че вероятно се е върнал в колежа.

— Къде учи?

— Дърам, Северна Каролина. Учи в „Дюк“.

— Добре, да помислим — каза Норкрос. — Бащата на заподозрения се самоубива в залата на съдия Грийн преди седмица, след като публично обвинява съдията за правните и финансовите си проблеми. Погребват бащата вчера. Заподозреният не си остава у дома да тъгува като нормален човек. Не остава у дома да утешава майка си или да се грижи за нея в този тежък момент. Прекарва нощта навън. Съдията е убит късно през нощта или рано тази сутрин. Отиваме в дома на заподозрения, а майка му отказва да ни сътрудничи и се кара с нас. Дори ни затръшва вратата под носа. Започваме да обикаляме квартала и научаваме от любопитна съседка, че заподозреният се прибрал у дома тази сутрин, бързо нахвърлял вещите си в колата и заминал. Какво мислиш? Достатъчно ли е за съдебна заповед?

— Не е достатъчно за заповед за арест, но може би за заповед за обиск. Особено когато прибавиш факта, че бяла кола е забелязана два пъти в околността на убийството, горе-долу по времето на престъплението, заподозреният кара бяла хонда, а жертвата ни е съдия.

— Значи ще претърсим къщата на майката и колата на хлапето?

— Къщата със сигурност. Но колата може да се окаже проблем. Ще я впишем в заповедта, но ако той се е върнал в колежа, е във отщата. Ще се наложи да се свържем с ченгетата там и да накараме съдия в Северна Каролина да издаде заповед.

Анита се завъртя към Норкрос.

— Колко добре познаваш Джо Дилард?

— Не сме приятели, но съм работил с него. По случая на Наташа Дейвис, онзи, при който убиха Фрейли. Фрейли обичаше Дилард. Защо питаш?

— Чудя се какво мислиш за него.

— Имам добро мнение за него. Винаги е бил точен с мен. Отличен адвокат. Суров, но справедлив и честен. Чух, че бил рейнджър в армията.

— Знаеш ли нещо за сина му?

— Типичното американско хлапе. Толкова добро, че направо не е истина. Няколко пъти го видях да играе бейзбол, докато беше в гимназията. Защо разпитваш за Дилард?

— Тази сутрин усетих нещо странно в него — отговори Анита.

— А любопитната съседка каза, че Томи Милър бил облечен с яркочервена фланелка с надпис „Тайгър Бейзбол“ отпред и номер 35 на гърба. Познай какво било името под номера.

— Нямам идея.

— Дилард.

Оставям Джек у дома с прости инструкции. Нареждам му да си събере багажа веднага и да се върне в Нашвил. Съветвам го да избягва полицията на всяка цена. Казвам му да ми се обади веднага, ако се опитат да се свържат с него. Не знам какво точно Каролайн е казала на Тони Милър и не искам да знам.

Не бързам да се върна в службата. Отбивам се да обядвам в ресторант „Дикси“, едно от любимите ми места, и прекарвам известно време на приказки със собственика, готин тип на име Алан Уайът. След това потеглям по дългия път към Джоунсбъро. Не изпитвам нетърпение да видя или чуя Муни. Наясно съм, че ще ми се наложи да изслушам хленченето му за ужасното събитие да убият съдия в района ни. Промъквам се покрай Рита Джоунс, седнала величествено на рецепцията, и тъкмо се каня да потъна в работа, когато Муни ми звънва.

— Трябва да дойдеш тук — казва той.

Тръгвам неохотно към кабинета му и заставам до вратата. Нямам желание да вляза вътре и да се подложа на неизбежното.

— Мисля, че трябва да оттеглиш обвиненията срещу Рафаел Рамирез — заявява той.

— Моля?

Не мога да повярвам, че дори мисли за Рамирез.

— Спомням си, че съвсем наскоро се разправяше с мен относно това как обществеността приема службата ни.

— Случаят е проблемен. Стинет защитава Рамирез. Отново ще ни изложиш, както стана с Карвър. Ще направим изявление пред пресата, че доказателствата са недостатъчни да започнем дело, но ще продължим разследването. Може пък и да открием още нещо.

Поклащам глава невярващо. Рафаел Рамирез е престъпник с дълга кариера, при това доста опасен. От няколко години е наблюдаван от наркоченгетата, но тъй като действа светкавично и убива всеки, когото заподозре, че е готов да доноси, полицаите не успяха да отработят случая. Казаха ми, че бил мексиканец и бил в страната

нелегално. Започнал кариерата си като помощник на фермер в Пиджън Фордж в началото на 80-те години. Фермерът, мъж на име Дънкан, бил намерен застрелян в обора си преди двайсет години. Според ченгетата, той научил Рамирез как да отглежда марихуана в планината близо до Гейтлинбърг. След като Рамирез овладял занаята, осъзнал, че можел да продава на едро на мексиканските си приятелчета. Те пък разпространявали дрогата из цялата страна. Рамирез е мултимилионер, който живее като просяк и често спи с месеци в гората край реколтата си. Голяма част от парите му потеглят нелегално към семейството му в Мексико. Полицаяте казват, че членовете на семейството му живеят като царе в гигантско ранчо близо до Гуадалахара, докато той си стои най-вече в гората и върши цялата работа.

Рамирез контролира група от около двайсет фанатични последователи, които му помагат с реколтата и поддържат мрежата му за продажби на едро. Освен това се занимава с поръчкови убийства, поне според информаторите, които обаче твърдо отказват да свидетелстват срещу него. Не мога да ги обвиня. Рамирез е категоричен и постоянен в действията си. Ако някой от организацията прекрачи границата, умира на мига. Ако някой извън организацията се опита да го прекара, първо бива жестоко измъчван, а после убит.

Преди около четири месеца Рамирез допусна първата голяма грешка в кариерата си. Ченгетата научиха от информаторите, че младият племенник на Рамирез, Рамон, пристигнал миналата година от Гуадалахара, за да научи всичко за производството и продажбата на марихуана от чичо си. Може би Рафаел се бе изморил и мислеше за пенсиониране или пък дейността му се бе разраснала толкова много, че се нуждаеше от член на семейството, на когото имаше доверие да му помага. Както и да е, Рамон бе избраникът.

През зимата, когато бизнесът вървеше слабо, племенникът се настанил в блок в град Джонсън и решил да се възползва от местната купонджийска сцена. В колежански бар, наречен „Платон“, той се запознал с търговец на кокаин на име Роберто Санчес. Санчес си падал по показността — шофирал порше, пръскал пари като луд и навсякъде го следвали група красавици. Колкото повече Рамон пиел, толкова по-силна завист изпитвал към Санчес. Когато търговецът на кокаин отишъл до тоалетната късно през нощта, Рамон го последвал и го пребил с щека за билиард.

Веднага след като Санчес излязъл от болницата, устроил засада на Рамон. Чакал пред кооперацията му до три сутринта и когато Рамон се появил след поредната бурна вечер в бара, Санчес го прострелял два пъти. Първият куршум се забил в челюстта на Рамон. Вторият го уцелил, докато се опитвал да избяга. Минал през дясната му ръка, но не го убил. Вместо да отиде в болницата, Рамон се обадил на чичо си.

На Рафаел били нужни два месеца, за да подготви отмъщението. Привикал от Мексико друг член на семейството, който започнал да посещава баровете и убедил Санчес, че е търговец на кокаин на високо ниво. Предложил му две кила за смешно ниската сума от седемнайсет хиляди долара. Когато Санчес отишъл на селския път в област Вашингтон, за да купи кокаина, мнимият търговец го чакал в компанията на Рафаел и Рамон Рамирез. Планът им бил прост. Възнамерявали да убият Санчес и да вземат седемнайсетте хиляди. Не се нуждаели от парите, но ставало дума за принципи. Санчес проявил страхотно неуважение към Рамон, когато го прострелял в гърба.

Но Санчес не паднал без борба. Успял да изстреля почти трийсет куршума от „Мак-9“, преди да го уцелят два пъти в главата. Три от тези куршуми се забили в Рафаел Рамирез: един във врата, друг в лявото бедро и трети — до бъбрека му. Мнимият търговец на кокаин, който никой не успя да идентифицира, бил прострелян в сърцето и умрял на място. Младият Рамон също бил уцелен, но не знаем колко пъти. Оставил кървава диря от мястото, откъдето стрелял — дясната предна седалка на колата, до шофьорската седалка, откъдето се метнал и побягнал. Сигурно е бил паникьосан, защото зарязал отзад чичо си и седемнайсетте хиляди долара.

Чичо Рафаел оцеля. Милостивият Господ и опитен хирург му помогнаха да продължи да споделя талантите и реколтата си с нас. След като лежа две седмици в болницата, на наши разноски, той бе транспортиран в областния затвор. Убедих съда да го обвини в убийство въз основа на уликите, намерени на местопрестъплението.

— Разполагаме с достатъчно да го осъдим — най-после казвам на Муни. — Имаме балистична експертиза, която доказва, че куршумите в главата на Санчес отговарят на тези от пистолета на Рамирез, намерен до него. Разполагаме с отпечатъците на Рамирез по оръжието, както и със следи от барут по ръцете му. Също и с парите от

багажника на Санчес. Някои от доказателствата са косвени, но са достатъчни.

— Не съм съгласен — отвръща Муни, но отново е прекъснат от интеркома.

Той говори за минута, после ме поглежда.

— Не е типично за нея.

— Какво?

— Хана — казва той. — Не е типично за нея.

— Хана Милс?

— Не дойде на работа тази сутрин и не се е обадила. Какво ще кажеш да отидеш до дома ѝ и да провериш?

Да бе, сякаш си нямам друга работа. Понякога Муни разчита на мен за какво ли не, но това вече е прекалено.

— Защо пък аз? — питам. — Аз адвокат ли съм или момче за всичко? Ако мислиш, че нещо не е наред, защо не помолиш шерифа да изпрати някого?

— Просто иди там и се огледай. Може да се е успала.

— До един следобед?

— Моля те, иди. Имам си достатъчно проблеми в момента.

Въздъхвам и тръгвам към вратата.

— Какъв е адресът?

— Откъде, по дяволите, да знам? — излайва Муни. — Никога не съм ходил в дома ѝ. Вземи го от Рита. И оттегли обвиненията срещу Рамирез!

Хана Милс координира работата с жертвите и свидетелите в прокуратурата. Разправя се с жертви на престъпления и семействата им, предлага им съчувствие и уверения, помага им в трудната работа с правосъдната система. Уведомява ги за новото развитие по случаите, както и кога трябва да се явят в съда, попълва молбите им за помощ, ако имат право на такава, и седи с тях в съдебната зала.

Хана работи при нас едва от няколко месеца. Муни я открадна от прокуратурата в Ноксвил, след като се запозна с нея на конференция в Нашвил. Тя е на трийсет и една години, има магистърска степен по социология и е отдадена на работата си. Освен това е зашеметяващо красива, с невероятни сини очи, стегнато тяло и дълга гъста тъмноруса коса.

Още когато я видях за първи път, осъзнах, че имаме нещо общо. Беше дружелюбна и открита, но зад сините ѝ очи се криеше болка, същата болка, която виждах в огледалото. Сигурно и тя бе усетила нещо подобно, тъй като незабавно се сближихме. Седмица след като се запознахме, я поканих у дома да се запознае с Каролайн. Двете станаха приятелки. И аз, и Каролайн забелязахме, че Хана никога не говореше за детството си. Животът ѝ сякаш бе започнал след колежа.

Адресът, който рецепционистката ми даде, е близо до Бугабу Спрингс, на няколко километра извън Джоунсбъро. Малка тухлена къща, оградена от тополи. Дворът е спретнат, а от двете страни на застлания с чакъл път има лехи с червени и жълти лалета. Идилична гледка, особено след като бурята премина, а слънцето грее весело. Паркирам джипа зад синята тойота камри на Хана и отивам до вратата.

Чукам няколко пъти и веднага чувам скимтене на кученце. Слагам ръце до лицето си и надничам през прозореца. Малко кученце — кокер шпаньол с клепнали уши — дращи по долната част на вратата отвътре. Хана ми спомена, че си е взела куче от приюта за животни, но не мога да си спомня дали ми каза как го бе кръстила. Чукам още няколко пъти и после изпробвам вратата. Заключена е.

Заобикалям къщата, като викам името ѝ, надничам през прозорците и чукам. Вътре няма никакво движение, с изключение на палето, което следва звука от гласа ми и продължава да скимти. Задната врата е отключена. Зачудвам се за миг дали да вляза. Решавам, че Хана може да е болна или наранена и отварям вратата. Миризма на урина и фекалии ме посреща заедно с кученцето. Вдигам малкото животинче и то се загърчва възбудено. Почесвам го зад ушите и тръгвам бавно през кухнята, като продължавам да викам името на Хана.

Нужни са ми само няколко минути да обиколя къщата. Зад кухнята има малка трапезария и всекидневна, спалня, превърната в кабинет, друга спалня и баня. Очаквам да открия нещо ужасно зад всеки ъгъл. Влизам в спалнята и виждам, че леглото е оправено. Малка кожена чанта лежи върху розовия юрган заедно с червено яке. В мивката в кухнята има празна чаша, но с изключение на нея и екскрементите на палето до задната врата, къщата е безукорно поддържана.

Отварям вратата към мазето и надниквам надолу в тъмнината.

— Хана? Хана? Там ли си?

Никой не ми отговаря, затова светвам лампата и слизам надолу по стълбите. Подът е циментов, а стените са от небоядисан бетон. В единия ъгъл има пералня и сушилня, а в другия — градинарски инструменти, но като цяло мазето е празно. Връщам се в кухнята и отварям хладилника. Гнусна воня ме кара да потръпна. Оглеждам се внимателно и бързо намирам източника ѝ — пакет развалени пилешки гърди.

Тръгвам отново из къщата, като търся следи от това, което може да се е случило със собственичката ѝ. Вдигам телефона и преглеждам номерата на хората, които са я търсили. Хана е пропуснала пет обаждания през уикенда. Не ми е познат нито един от номерата. Виждам, че има оставени съобщения, но не мога да се принудя да ги изслушам. Бездруго вече имам чувството, че съм натрапник.

Нищо не изглежда не на мястото си, но определено нещо не е наред. Изоставеното кученце, гнусната воня, чантата на леглото, разваленият пиле, колата отпред. Оставям палето на земята с надеждата, че може да ме отведе до нещо или някого. Искане ми се да

можеше да говори, но то само слага предните си лапи на коленете ми и заскимтява.

Вдигам го, излизам навън и звънвам на мобилния на шерифа.

Шериф Леон Бейтс се появява след по-малко от двацет минути. Бейтс е много популярен сред гласоподавателите в област Вашингтон. Сега тече последната година от първия му четиригодишен мандат, но на хоризонта няма политическа опозиция, която да му попречи да бъде избран отново. Толкова е популярен, че когато гостуващи политици идват при нас, веднага се отправят при него. Всичките искат да му целунат задника и да се снимат с него. Искат да си спечелят благосклонността и услугите му с надеждата, че ще ги подкрепи на изборите. Той има страхотни политически връзки и дори губернаторът на Тенеси е един от най-близките му приятели. Политическите му мераци надхвърлят службата на областен шериф, но засега е доволен да седи кротко и да чака подходящата възможност.

Бейтс е най-трудолюбивият полицаи, когото някога съм познавал. Спи в службата — навик, който му струва брака, но дори бившата му съпруга го харесва. Познава всеки вестникарски и телевизионен репортер наоколо, печели доверието им с честността и откровеността си и е достатъчно хитър да ги убеди мило, да пишат истории, които представят него и службата му в положителна светлина. Преподава наказателно право в щатския университет, при това безплатно, и държи речи в църкви, училища и на какви ли не сбирки. Никога не съм го виждал, но съм убеден, че помага на възрастни дами да прекосят улицата. Бейтс е приятен спомен от миналото, когато шерифите са били уважавани в малките си общности. Но освен това често се сблъсква с истински престъпления в област, която продължава да се разраства и да се развива. Бях настроен подозрително към него, когато се запознахме — по природа съм си такъв, но през последните няколко години започнах да го уважавам страхотно като човек и да му се възхищавам като на добър полицаи.

— Е, в какво се е замесило старото ми другарче Дилард днес? — пита Бейтс, докато излиза от ново черно БМВ и слага каубойската шапка на главата си.

— Хубаво возило — отбелязвам, докато той отива до багажника и вади чифт латексови ръкавици. — Кога започна да го караш?

— Миналата седмица. Взех го от търговец на дрога в Сулфър Спрингс — усмихва се Бейтс и оглежда доволно колата. — Човек би си помисли, че търговците на дрога ще имат достатъчно акъл да вземат коли на лизинг, но този кретен е платил в брой, а всичко негово сега е собственост на шерифската служба — засмива се той. — Обичам да им конфискувам нещата.

— Къде е типът, от когото го взе?

— Предадох го на федералните, което означава, че вероятно ще си почива в затвора в Бекли, Западна Вирджиния, през следващите трийсет години. Чувам, че затворниците там имат чудесна гледка към планините. Това твоето кученце ли е?

— Не, на Хана е.

Последвам Бейтс към къщата. Той е на около четирийсет и пет години, два — три сантиметра по-висок от мен и с мощната фигура на фермер. Светлокестенявата му коса е средно дълга под бежовата каубойска шапка. Носи вечната си бежова униформа с кафяви еполети и каубойски ботуши. Вече му обясних подробностите по телефона. Той спомена, че бил говорил с Хана Милс няколко пъти и я намирал за „мило момиче“.

Бейтс спира до задната врата.

— Каза, че вече си обиколил къщата, нали?

— Да.

— Докосна ли нещо?

Замислям се за секунда. Пипах ли нещо?

— Само дръжката на хладилника. А, и бравата на задната врата, както и тази към мазето, както и ключа за осветлението. И телефона.

Шерифът поклаща глава.

— Не докосвай нищо друго — нарежда ми той и влиза вътре. — Господи, каква е тая смрад?

— Развалено пиле.

— Може да те откаже от ядене за известно време.

Следвам го безмълвно, докато обикаля из къщата и мазето. Сумти от време на време, но не проговаря. Когато приключва с къщата, обикаля целия имот, но не намира нищо. Накрая се опитва да отвори

шофьорската врата на тойотата. Залючена е. Той влиза в къщата и се връща с връзка ключове.

— Извадих ги от чантата ѝ — съобщава ми той, като ги държи внимателно с облечените си в ръкавици пръсти.

Бейтс отваря вратата и оглежда вътрешността на колата, после отваря багажника.

— Това не е хубаво — казва той.

— Какво?

Не забелязах нищо необикновено.

— Погледни това.

Отивам до него и проследявам пръста му към тъмно петно на мокета в багажника. Окръжността на петното е горе-долу с размера на чаша за кафе.

— Кръв — заявява шерифът. — Залагам си значката.

— Може да е нещо друго — възразявам.

— Не е друго. Кръв е.

— Защо си толкова сигурен!

— Ела тук и виж това.

Заобикаляме колата и той ми сочи седалката на шофьора. Поглеждам го тъпо. Нямам представа какво се опитва да ми каже.

— Добре, че си адвокат, а не ченге — ухилва се той. — Неразкритите престъпления в областта щяха да се умножат безкрайно.

— Значи мислиш, че е имало престъпление?

— Мисля, че ще имаме проблеми да намерим момичето — отговаря той. — А когато го намерим, обзалагам се, че ще е мъртво.

След малко оставям Леон Бейтс в къщата, която той смята за местопрестъпление. Не мога да направя абсолютно нищо. Той вече повика служителите от криминалната лаборатория, която също е финансирана с пари, иззети от търговците на дрога. Бейтс нае и обучи специалисти, така че да не му се налага да се тръшка на ФБР всеки път, когато се озове изправен пред сериозно престъпление. Отделът има дори мобилна минилаборатория. Няма да се изненадам, ако Бейтс успее да финансира собствена, отлично оборудвана лаборатория в близко бъдеще. Усъвършенствал се е в арестуването на търговци на наркотици до такава степен, че се съмнявам дали в областта са останали някакви. Но предполагам, че те са като плъховете и се размножават в тъмнината, докато светът около се тях се преструва, че положението е под контрол.

Намирам Муни в кабинета му. Отпива кафе, играе си с мустака си и чете вестник. Сигурно чете всяка дума, включително некролозите и обявите, тъй като прекарва часове наред с него всеки ден.

— Никакъв късмет — съобщавам, като почуквам на вратата.

— Никакъв късмет? Какво имаш предвид?

— Колата ѝ е там, чантата ѝ е на леглото заедно с якето, но нея я няма.

— Прегледа ли навсякъде?

— Два пъти.

Муни се обляга на стола си и разтърква брадичка.

— Господи, предполагам, че трябва да започнем да разпитваме наоколо, за да видим дали някой се е чувал с нея.

— Не си прави труда — възпирам го. — Бейтс се зае със случая.

— Бейтс? Какво искаш да кажеш?

— Обадох му се.

— Защо, по дяволите, го направи?

— Защото в къщата има кученце, което очевидно е било само доста време. В хладилника има развалено месо. А къщата се намира

извън града в територията на Бейтс. Нещо не е наред, Лий. Бейтс смята, че в багажника на колата й има кръв.

— Бейтс е селяндур.

— Бейтс е добро ченге.

Муни се навежда напред и обляга глава на ръцете си.

— Мили боже — изохква той. — Тя е толкова сладко хлапе. Никога няма да си простя, ако й се е случило нещо. А и след онова, което стана със съдия Грийн..., какво ще си помислят хората?

Какво ще си помислят хората? Имаме убит съдия и изчезнала млада жена, а този кретен обмисля политическите последици. Отвращението ми към него расте по-бързо от градински плевел.

— Трябва да има разумно обяснение — казвам.

— Аз съм човекът, който я убеди да дойде тук — замислено процежда Муни. — Чух я да говори на семинар в Нашвил на тема съчувствието към жертвите. Беше толкова убедителна. Умна, весела, привлекателна. Когато свърши, имах чувството, че съм възкръснал. Малко по-късно я видях в хотелското фойе. Представих й се и я поканих на кафе. Говорихме няколко часа и я убедих, че Североизточен Тенеси много ще й хареса и ще й е приятно да работи тук.

— Не се обиждай, ама това, което ми разказваш, звучи повече от професионален интерес.

— Не! — извиква Муни, като удря силно по бюрото, ококорил очи. — Защо всички вечно си мислят за мръсотии? Нямаше нищо подобно. Просто смятах, че тя ще внесе нещо свежо тук. Освен това, не съм педофил. Достатъчно стар съм да й бъда баща. И точно така се чувствах. Като баща. Имах желание да я защитавам и предпазвам, разбираш ли?

— Съжалявам, не исках да те разстроя. Просто исках да знаеш как изглежда.

Оставям го облегнал глава на ръцете си. Изненадан съм от дълбочината на чувствата му и съм облекчен, че не заговори отново за Рамирез. Но нещо, което Муни каза, определено ме притеснява: „Така се чувствах. Като баща. Имах желание да я защитавам и предпазвам...“

„Чувствах се.“

Говореше за нея в минало време.

Може би бе просто грешка.

Но може би знаеше нещо, което аз не знаех.

Анита Уайт седеше срещу съдия Айвън Глас, докато той четеше молбите ѝ за издаване на заповеди за обиск на къщата на Тони Милър и колата на Томи Милър. Беше ги изготвила внимателно, излагайки всичко, което знаеше за отношенията на Рей Милър със съдия Ленард Грийн, самоубийството в съдебната зала, погребението, убийството на съдията и причините да вярва, че има основание за обиск с цел намиране на улики.

Анита се бе върнала в квартал „Езерно пристанище“ и се бе сдобила с подписана декларация от полковник Робинс, съседа видял бялата кола. Беше накарала и любопитната съседка, Труди Гудин, да подпише декларация, че бе видяла Томи Милър да се прибира рано тази сутрин с бялата си хонда. Освен това бе изискала запис на обаждането в полицията на мотоциклетиста, който едва не бе изхвърлен от пътя от бяла кола горе-долу по времето на убийството. Беше се сдобила и с копия от регистъра на отдела за превозни средства, които удостоверяваха, че Томи Милър е собственик на бяла хонда сивик. И бе прикачила цялата документация към молбата за обиск. Беше свършила абсолютно всичко. Сега бе ред на съдията да подпише заповедите, за да ѝ даде възможност да продължи разследването.

Тя бе последвала съвета на Дилард и бе взела компютъра на съдията. Беше го изпратила в Ноксвил, но щяха да минат поне две седмици, преди техниците да пресеят цялата информация и да ѝ докладват. Проучването на хората, които Грийн бе изпратил в затвора, разкри, че само двама бяха освободени през последните шест месеца — крадец на име Уейн Тимънс и Мелани Бюфорд, безопасна, пристрастена към наркотиците фалшификаторка на чекове. Анита смяташе, че нито един от двамата не е вероятен заподозрян.

Вече се бе свързала с детектив в Дърам, Северна Каролина, ветеран на име Хакийм Рамакришна, когото наричаха „Рама“, и му бе изпратила копие от молбата си. Рама помоли съдия от Северна Каролина да издаде заповед за обиск на колата на Томи Милър и

заповед, която да позволи на полицията да вземе ДНК проба от него. Според Анита, Томи Милър вероятно се бе върнал в университета „Дюк“.

Съдия Глас приключи с четенето, свали очилата си и започна да разтърква носа си. Анита посещаваше кабинета на съдията за първи път. Всъщност говореше с него за първи път. Репутацията му бе на заядлив и нестабилен човек, измъчван от безбройните си болести. Но също така бе прочут като поддръжник на полицията, съдия, който би разширил границите на основанието за обиск.

Той спря да разтрива носа си и я изгледа свирепо.

— Слаба работа — каза той. — В основата на тази молба е бяла кола. Но не се казва какъв модел кола, а само че е бяла и че може би е била видяна в околността на убийството горе-долу по времето, когато престъплението е било извършено, както и че заподозреният притежава бяла кола. Крайно недостатъчно.

— Да, Ваша милост — потвърди Анита.

Тя знаеше, че Глас е съдия от дълги години и вероятно е видял всеки номер, който ченгетата използваша, когато се опитваха да се сдобият със заповед за обиск. Нямаше смисъл да се мъчи да го залъгва.

— Но ако съберете всичко — каза тя, — вижте сбора на уликите. Мисля, че имаме основателна причина поне за обиск.

— Сборът на уликите? — повтори Глас. — На това ли ви учат в академията на ФБР?

— Завършила съм право, господине — каза Анита.

— Не харесвах копелето — изсумтя Глас.

— Моля?

Глас се облегна на стола си и се вторачи в тавана.

— Грийн. Никак не го харесвах. Знаеш ли, че проведе открита кампания срещу мен по време на последните избори? Завиждаше ми, защото бях старши съдия, а той искаше да е голямата клечка. Но беше тъп като пън и привлекателен като червей. А пък зъбите му... Мили боже! Невероятно гнусна история! Не знам как продължаваха да го избират.

Анита се опита да се държи професионално. Никога не бе чувала съдия да говори по този начин. Е, репутацията му си бе заслужена, поне тази част относно заядливостта му.

— Каквито и да са били недостатъците му, Ваша милост, убедена съм, ще се съгласите, че не е заслужавал подобна смърт.

— Чух, че бил обесен и изгорен — каза Глас. — Вярно ли е?

— Да, господине.

— На няколко пъти и на мен самия ми се искаше да обеса копелето.

Глас се ухили леко.

— Е, що се отнася до изискванията за основанието за обиск, мисля, че молбата е достатъчна — каза Анита, която не възнамеряваше да слуша как Глас дрънка гадории за жертва на убийство.

— Той беше и педал, нали знаеш — добави Глас. — Никога не съм го виждал с жена. Нито веднъж. Човек би си помислил, че някой с неговото положение поне би трябвало да се преструва. Но не и Грийн. Беше прекалено арогантен. Но пък вероятно, не би могъл да се престори, дори и ако бе опитал. Беше абсолютно явен.

Анита изпита желание да си бе донесла касетофон. Норкрос и останалите агенти щяха да умрат от смях, ако можеха да чуят думите на съдията.

— Има ли още нещо, което искате да чуете от мен? — попита Анита. — Някаква допълнителна информация, която да ви помогне да решите?

— Омъжена ли сте?

— Не, господине. Никога не съм се омъжвала.

— Лесбийка ли сте?

Анита се надигна. Достатъчно. Тя протегна ръка и взе молбата от бюрото на Глас.

— Благодаря ви за отделеното време, господин съдия.

— Чакай малко — отвърна Грийн, като грабна документите от ръката ѝ. — Ще подпиша молбата ти. Защо си толкова чувствителна, по дяволите?

Късно следобед ми се обади Роско Стинет. Той е адвокатът на Рафаел Рамирез, убиеца и търговец на наркотици, който Муни иска да пусне на свобода. Стинет е от Ноксвил, и той и Муни са добри приятели. И двамата са завършили университета А & М в Тексас, и двамата са участвали дейно в програмата за запасни офицери. Муни завършил право в Тексас и после се записал в морската пехота, а Стинет се преместил в университета в Тенеси и останал в Ноксвил. Той си изкарва хляба като защитава търговци на кокаин и крек в съда, но Рамирез го нае заради убийството. По време на няколкото ни разговора, Стинет направи всичко възможно да се увери, че знам колко близък е с началника ми.

— Какво мога да направя за вас, господин Стинет?

— Клиентът ми разполага с важна информация за вас. Исква лична среща с вас в затвора. Предполагам, че възнамерява да сключи сделка.

— Предполагате, че иска да сключи сделка? Искате да кажете, че не знаете?

— Не иска да ми каже нищо. Мисля, че ми няма доверие.

— Представи си само! Клиент, който не се доверява на адвоката си. С каква информация разполага?

— Не иска да ми каже.

— И кога искате да уредите срещата?

— Веднага.

— Веднага? Къде се намирате?

— В затвора. Чакам ви.

В момента очевидно няма нищо, свързано с разследването на убийството на съдия Грийн, което да изисква вниманието ми, затова потеглям на кратко пътешествие до затвора. По пътя си мисля колко е странно Стинет да ми се обади и да иска да сключи сделка, след като Муни ми нареди да оттегля обвиненията срещу клиента му. Разбира се, не възнамерявам да оттегля обвиненията. Реших, че ако Муни иска това да бъде свършено, може да отиде в съда и да го направи лично.

След като минавам през лабиринта от сиви коридори и плъзгащи се стоманени врати, се озовавам седнал срещу Стинет и клиента му, петдесет и три годишния Рафаел Рамирез, познат на улицата като „Лудия“. Рамирез има груба мургава кожа. Косата му е посивяла и къса, очите му — черни като безлунна нощ, а от косата до лявата му вежда се спуска белег с форма на полумесец.

Рамирез изглежда непокорен, очите му гледат с гняв и омраза. Мирише на пот и цигари. Стинет се е навел към него и шепне енергично в ухото му. Колкото по-дълго работя в прокуратурата, толкова по-ужасен съм, че навремето съм вършил същото, което Стинет прави сега. Рамирез е с белезници, окови на краката и верига през кръста. Той свива рамене и се отдръпва от Стинет. Белегът на челото му изпъква, когато се намръщва ядно.

— Не, шибаняко! — изкрещява той. — Искам да изляза оттук! Веднага. Не искам да прекарам и минута повече в затвора. Това е сделката.

— Ако той смята, че ще излезе оттук, само ми губиш времето, Роско — казвам на Стинет.

— Той твърди, че разполага с информация, която е много ценна.

— Може да ми каже кой е убил Патриша Джон Бенет Рамзи^[1] и пак няма да излезе на свобода.

— Моята информация е по-добра — ухилва се Рамирез. — Може да те заинтересува лично.

— Така ли? И какво може да е това?

— Искам да го кажеш.

— Какво да кажа?

— Че ще оттеглиш скапаните си обвинения срещу мен, ако ти разкажа какво знам.

— В никакъв случай.

Рамирез ми намига.

— Тя може да е още жива — казва той.

Занемявам за миг. Дали говори за Хана Милс?

— Вече сте разбрали, че е изчезнала, нали? — пита той. — Липсва от около четирийсет и осем часа. Тик-так.

Опитвам се да се овладеея. Иска ми се да го разкъсам на парчета.

— За какво точно говорите, господин Рамирез?

— Говоря за малката курва, която работи в службата ти. Нещо лошо може да ѝ се е случило, а аз може да знам нещо по въпроса.

— Жива ли е?

— Възможно е. Не мога да кажа със сигурност.

— Знаеш ли къде е?

— Може би.

Започвам да премислям възможностите трескаво. Рамирез очевидно знае нещо за Хана. Но как? В затвора е от сума ти време. Дали е била отвлечена? Може би, с цел да ни отмъстят, задето обвинихме Рамирез в убийство? Или пък хората му я държат за откуп? Ако го освободим, те ще освободят нея. Това е. Просто трябва да е.

— Няма да позволя на клиента ти да ме изнудва — казвам на Стинет. — Ако знае нещо, трябва да ми каже веднага. Ако информацията се окаже вярна, ще помоля съдията да вземе предвид помощта му, когато определя присъдата за убийство.

— Сделката е следната: ще ти кажа какво знам за момичето, а ти ще оттеглиш обвиненията в убийство — намесва се Рамирез. — Няма да се пазаря.

Надигам се.

— Не се интересувам. Може ли да поговорим навън за минута, Роско?

Натискам бутона на стената, за да уведомя пазачите, че искам да изляза. Докато чакам да отворят вратата, Рамирез решава да ме подразни за последно.

— Някой страшно иска тя да умре — заявява той. — И може да знам кой е той.

Ключалката изщраква и Стинет тръгва след мен през лабиринта. Излизаме на паркинга. Не казвам и дума, докато не се отдалечаваме от всички. После се завъртам към него.

— Какво, по дяволите, беше това?

Стинет изглежда така, сякаш е видял сатаната. По лицето му се стича обилна пот и е преbledнял страхотно.

— Кълна се, че не знам какво се канеше да каже — заявява той. — Звънна ми на мобилния вчера и каза, че иска да ме види днес. Било спешно. Като се има предвид сумата, която ми плаща, реших да отида до затвора. Когато ми каза, че искал да се види с теб, го посъветвах да

не го прави, но той настоя. Не знаех с каква информация разполага. И все още не знам.

— Помниш ли Хана Милс? Работи в прокуратурата в Ноксвил от известно време. Координира връзките с жертвите и свидетелите.

— Да, да, помня я — отвръща Роско.

Доста разсеян е и почти паникьосан.

— Тя изчезна. Научихме това едва преди няколко часа и твоето момче вече ни предлага информация. Сигурен съм, че говори за Хана. Никой не я е виждал от петък.

— Съжالياвам. Както ти казах, нямах представа.

— Искам да се върнеш там и да му предадеш съобщение. Кажу ми, че ако я намерим мъртва, а той не е споделил информация, която би могла да я спаси, няма да му се наложи да се тревожи за делото за убийство. Ще пусна слух, че е доносник и е дрънкар за всичките си познати. Няма да преживее и седмица.

Роско Стинет забързва към затвора през стоманените врати и мрачните коридори. Рафаел Рамирез още седи до масата. Стинет влиза и драматично удря с юмруци по масата.

— Какво ти става? Да не си полудял? Казах ти, че съм се погрижил за всичко.

Рамирез се вторачва в него студено. Въпреки факта, че Рамирез е окован, Стинет се страхува от него. Мексиканецът е по-страшен от всички престъпници, които адвокатът някога е представлявал, а той е защитавал безброй социопати и психопати.

— Трябва само да си търпелив — казва Стинет. — Ще стане.

— Седни, адвокате — нарежда му Рамирез. — И никога вече не ми повишавай тон.

Стинет се настанява уплашено на стола, като внимава да е достатъчно далеч от престъпника.

— Това не беше умно, Рафаел. Можеше да провалиш цялата работа.

— Ти дойде при мен със задача — отвръща Рамирез. — Каза, че се нуждаеш работата да бъде свършена бързо и чисто. Свързах те с подходящия човек. Работата е свършена, нали?

— Да.

— Не те карах да си търпелив, нали? Не се опитах да те мотая. Не отказах молбата ти. Просто направих това, което ме помоли, и сега е твой ред да спазиш обещанието си. Искам да изляза оттук веднага.

— Това е деликатен проблем. Трябва да се свърши по определен начин. И трябва да изглежда законно. Просто ще отнеме известно време.

— Не мога да си губя времето тук — изсумтява Рамирез. — Имам си работа.

— Още малко.

— Давам ти една седмица. Ако не изляза до една седмица, ти си следващата мишена.

[1] Шестгодишно момиченце от Колорадо, убито през 1996 г. Убиецът не е разкрит и досега. — Б.пр. ↑

Кейти Дийн остави бастуна настрана, свали раницата си и седна да похапне на едно паднало дърво. Беше съботен следобед през юни, 1998 година. Слънцето грееше, планинският въздух бе ясен и мек, вятърът разлюляваше клоните на дърветата. Тя извади плик с фъстъци, стафиди, сушени банани и шоколад и задъвка бавно.

— Искаш ли малко? — попита тя Маги, колито, което бе станало постоянният ѝ придружител през последните пет години.

Времето минаваше светкавично за Кейти. Животът ѝ в малката ферма до Гейтлинбърг бе прост. Дните бяха дълги, а работата — тежка, но тя заобича животните, земята и най-вече хората, които я заобикаляха. Майка ѝ, братята и сестра ѝ си останаха в сърцето ѝ, но вече бе приела, че леля Мери, Люк и Лоти бяха нейното семейство сега.

Кошмарният спомен за онази ужасна неделя я тормозеше от време на време. Няколко седмици след като се нанесе при леля си, Лоти приготви пържено пиле за вечеря в петък. Уханието накара Кейти да избяга от къщата и да се втурне по пасбището с писъци. Леля Мери я настигна със стария си пикап и след като се успокои, Кейти ѝ разказа всичко, което си спомняше за деня, когато семейството ѝ бе убито. Никога вече не усети аромата на пържено пиле в къщата.

Имаше и други неща, които я караха да сънува кошмари. Дребни неща като звъненето на църковни камбани, човек, който ѝ напомняше за братята или за майка ѝ, звуците от изстрели през есента, когато започваше ловният сезон. Но най-честото напомняне за ужаса бе огледалото, защото в него Кейти виждаше зловец розов белег на мястото, където би трябвало да е дясната ѝ гърда. Тя се научи да се прикрива с хавлия, преди да се погледне в огледалото след къпане, но бе невъзможно да превъзмогне срама си. В гимназията се справи с деформацията като носеше протеза. Стоеше настрана от момчетата и избягваше лични разговори с момичетата, докато един ден най-добрата ѝ приятелка Ейми ѝ каза, че всички в училище знаят за случилото се с нея. Ейми ѝ обясни, че живеят в малък град, където няма тайни.

Въпреки липсващата гърда и спомените, Кейти превъзможна ужасите. Съсредоточи се върху хубавите неща в живота си, а те бяха много. Люк беше най-добрият ѝ приятел. Четеше му с часове, гледаха телевизия заедно и се грижеше за него. Къпеше го, хранеше го и сменяше пелените му. Той се разтреперваше развълнувано всеки път, когато тя се прибереше от училище или от работа във фермата. Лоти беше права. Люк беше умен младеж. Общуваше като издаваше различни звуци и чрез изражението на очите си. Имаше великолепно чувство за хумор и Кейти го смяташе за най-сладкото и мило същество на земята.

Кейти получи възможност да продължи образованието си в колеж, тъй като леля Мери бе взела значителна сума пари, когато съпругът ѝ загина при трудова злополука. Никога не ѝ бе казала колко точно, само че са повече от достатъчно да стигнат за нея, Люк и Лоти до края на живота им. Кейти се записа в университета в Тенеси. Щеше да започне в края на август. Вдъхновена от красотата, която я заобикаляше в планините, тя възнамеряваше да учи лесовъдство и градинарство и някой ден да работи за горската служба.

Леля Мери ѝ бе дала и друг подарък — най-хубавия, който някога бе получавала. За седемнайсетия ѝ рожден ден тя я заведе в Ноксвил при пластичен хирург. Той постави разширител за тъкани под кожата, където би трябвало да е гърдата ѝ. През следващите няколко месеца лекарят вкара увеличаващи се количества вода в разширителя, за да разпъне кожата и да направи място за имплант. Когато постави импланта, той изработи и зърно от парченце кожа от задника на Кейти, татуира зърното и околната кожа в розово, за да съвпадат с другата гърда. После инжектира пигмент, за да осветли кожата, която покриваше импланта. Работата не беше идеална, но за първи път от години Кейти се почувства нормална.

Тя лапна няколко фъстъка и продължи разходката си. Всяка година Кейти се отдалечаваше все повече от „Ръмжащо разклонение“ и навлизаше по-дълбоко в гората. Беше изкачила връх Леконт, бе посетила хижите и фермите на първите заселници и се бе възхищавала на красотата на водопадите и стотиците видове растения и животни.

Беше станала експерт в ориентирането и къмпирането. Нужна ѝ бе почти година, за да убеди леля си, че е способна да се справи с пренощуването в парка. И вече бе направила няколко дълги престоя в

гората. Беше се сблъсквала с мечки и змии и дори с див глиган, но се чувстваше в безопасност, особено когато Маги я придружаваше.

Планът ѝ за уикенда бе да се отправи на изток към Грийнбрайър, после на юг към Лоръл Топ. Стигна до Грийнбрайър бързо и изпита облекчение, когато се отклони от туристическата пътека, посещавана от все повече хора всяка година. Кейти преваля билото и погледна картата си. Щеше да достигне целта си преди здрач, а утре да се прибере у дома.

Докато се спускаше от другата страна на билото, Кейти внезапно спря. Нещо не беше наред. Тя надникна през клоните на дърветата и видя, че гората в подножието бе разчистена и заменена от огромно поле с... Какво беше това? Каквото и да беше, беше яркозелено, почти блестящо. Тя се промъкна към процепа сред дърветата и бръкна в раницата си, за да извади бинокъла.

Полето с марихуана беше огромно, почти пет акра. Растенията бяха високи поне метър и двайсет и се полюляваха леко на вятъра. Кейти се огледа наоколо с бинокъла и видя две бързи в края на пътеката. В другия ѝ край, на около сто метра вдясно от нея, трима мъже седяха на градински столове и ядяха. И тримата приличаха на мексиканци.

Маги сигурно бе усетила миризмата им, защото започна да ръмжи.

— Шшшт, Маги — прошепна Кейти.

Тя коленичи до кучето и стисна нашияника му с лявата си ръка. Ушите на Маги бяха щръкнали, както и козината по врата ѝ. Тя изляла леко.

— Не, Маги, не.

Кейти погледна през бинокъла. Мъжът с белега стоеше прав и сочеше към нея. Беше я видял.

— Да вървим, Маги.

Кейти се завъртя и се затича с всичка сила нагоре по билото. Маги я последва, но продължи да лае.

Когато Кейти стигна до върха, чу звук от двигатели. Преследваха я. Тя навлезе в гъсталака и запрескача дънери и клони, запълзя под рододендроните. Дори ако я видеха, не можеха да я последват с бързата си, а тя бе убедена, че можеше да надбяга всекиго в планината.

След малко чу двигателите на билото, може би на около три — четиристотин метра назад. Клекна зад масивен дънер, обви ръка около муцуната на Маги и зачака. Минаха двайсетина секунди, преди да види двама мъже в бъгита, които спряха в края на гъсталака, изключиха двигателите и се заслушаха.

— Шшт — прошепна Кейти, като притисна носа на Маги до себе си. — Шшт!

След дълга агонизираща минута, бъгитата потеглиха нагоре по билото. Веднага щом изчезнаха от погледа ѝ, Кейти се затича на запад. Звукът от двигателите замря постепенно.

Кейти непрестанно си повтаряше, че вече е в безопасност.

Беше в безопасност.

Кейти се прибра у дома късно в неделя. Маршрутът, по който пое след сблъсъка с мъжете на полето с марихуана, се оказа по-дълъг, отколкото бе очаквала. Теренът бе доста тежък, по-труден от всичко, което бе виждала в парка. Веднага щом Кейти влезе, леля Мери се втурна към нея.

— Кейти, добре ли си? — извика тя, като я прегърна.

— Съвсем добре.

Леля Мери отстъпи назад и я огледа.

— Виж се само. Цялата си издрана.

По пътя към къщи Кейти се чудеше дали да разкаже на леля си какво бе видяла. Мери мразеше и презираше „дрогистите“ както ги наричаше. Всяка година през есента те превозваха реколтата си от планината покрай фермата, предвождани от кола на шерифството. Няколко години след като Кейти дойде да живее тук, леля й най-последно й бе обяснила какво съдържаха камионите, които ежегодно минаваха покрай тях.

— Крият се дълбоко в планината, където никой не може да ги види, вършат си гнусната работа и плащат рушвети на шерифа — обясни й Мери. — Всички се страхуват от тях. Най-разумно е да ги оставиш на мира, но кълна се, това направо ме подлудява. Изкарват милиони нелегално и никой не прави нищо по въпроса.

— Защо закъсня толкова? — попита леля Мери. — Тревожехме се за теб.

Кейти не обичаше да лъже.

— Наложих ми се да направя отбивка. Голяма. Оказа се много по-дълга, отколкото очаквах.

— Каква отбивка? Защо?

— Натъкнах се на нещо, което не би трябвало да видя. Изкачвах се към Лоръл Топ. Стигнах до разчистено място в подножието, засято с марихуана. Там имаше няколко човека, които се втурнаха да ме преследват.

— Мили боже! — извика Лоти, която тъкмо бе влязла в кухнята. — Преследваха те? Искаш да кажеш, че те видяха?

— Мисля, че може да са ме видели отдалеч — отговори Кейти. — Преследваха ме с бързата, но аз се скрих в гъсталака и не ме видяха отново.

— Слава богу, че си добре — изохка леля Мери. — Казах ти да внимаваш в гората.

— Съжалявам — отвърна Кейти. — Не съм ги търсела или нещо подобно. Просто се натъкнах на тях.

— Колко голямо беше полето? — попита леля й.

— Огромно.

Трите замълчаха за няколко секунди. Кейти се зачуди какво ли мислеха леля й и Лоти.

— Как е Люк? — попита тя с надеждата да отклони вниманието от приключението си.

— Спи като ангелче — отговори Лоти. — Вчера му липсваше много, когато гледаше анимационни филмчета.

— И той ми липсваше — призна Кейти, като свали раницата си.

— Кейти — каза леля Мери. — Знаеш ли къде е това поле с марихуана? Имам предвид, можеш ли да обясниш на някого как да го намери?

— Разбира се. Знам точно къде е.

— Госпожице Мери, искам да помислиш малко — намеси се Лоти. — Нямаме нужда да се замесваме в нещо подобно. Знаеш, че държат шерифа в джоба си.

— Не мислех за шерифа — обясни Мери. — Мислех си за Агенцията за борба с наркотиците. Вечно ги показват по новините как арестуват наркочилдъри. Обзалагам се, че имат офис в Ноксвил. Може да се заинтересуват. Време е някой да спре тази гадост.

— Не знам — каза Лоти замислено. — Не вярвам, че човек трябва да се бърка в работите на другите. Никога не се получава нищо добро.

В понеделник следобед, веднага щом леля Мери се прибра от работа, тя и Кейти потеглиха към Ноксвил. Офисът на Агенцията за борба с наркотиците се намираше в задната част на пазарския център

близо до Кингстън Пайк. Леля Мери обясни на Кейти, че се е обадила в офиса сутринта и говорила с един агент. Той я помолил да го посети незабавно и да доведе Кейти със себе си.

На вратата имаше панел с клавиши и тежко резе. Леля Мери почука и след няколко секунди вратата се отвори. Показа се млад мъж с къса тъмна коса. Беше среден на ръст, мускулист, и носеше презраменен кобур и пистолет. Кейти веднага забеляза дълбоката трапчинка на брадичката му.

— Аз съм Мери Клинтън — представи се леля й. — А това е племенницата ми Кейти. Тя е момичето, за което ви разказах по телефона.

Мъжът се представи като агент Райдър и ги поведе през просторна открита стая, пълна с бюра. На пода нямаше мокет и се виждаха стоманените греди, които поддържаха сградата. Мястото приличаше на склад. Няколко човека се мотаеха наоколо, говореха по телефона и помежду си. Повечето бяха мъже и почти всички бяха въоръжени. Минаха покрай шкаф с пушки и стигнаха до малък кабинет с ламперия по стените и фалшива папрат в ъгъла. На стената зад бюрото имаше карта на Източен Тенеси. Агент Райдър ги покани да седнат.

— Кейти, нали? — каза агентът. — На колко години си?

— На осемнайсет.

Агент Райдър склочи ръце на бюрото. Пръстите му бяха дебели и груби, а вените по ръцете му приличаха на реки.

— Леля ти ми спомена, че разполагаш с определена информация.

— Преди да се захванем — обади се Мери, — искам да ме уверите, че това няма да се обърне срещу нас. Не знам дали сте наясно или не, но шерифът защитава тези хора. Той знае какво става. Ако му кажете откъде имате информация, той ще уведоми престъпниците. А аз не изпитвам желание да разбера как ще постъпят с нас.

— Шерифът няма да има нищо общо с тази операция — отвърна агентът. — Ние сме федерална агенция. В групата ни има хора от щатските и местните агенции, но споделяме информация само когато се наложи. Шерифът определено не трябва да научава нищо. От известно време сме наясно с някои от дейностите му. Просто още не сме успели да попаднем на сериозен случай срещу него. Но ви уверявам, че ако предприемем действия въз основа на информацията,

която вие или племенницата ви споделите, няма да споделяме това с шерифа.

— Сигурен ли сте? — попита леля Мери.

— Необходима е доста смелост, за да се направи това, което правите в момента, госпожо Клинтън — отвърна агент Райдър. — Нуждаем се от хора като вас и полагаме всички възможни усилия да защитим свидетелите си.

— Свидетели? Не казвате, че Кейти ще трябва да даде показания в съда, нали?

— Не, госпожо. По телефона ми съобщихте, че племенницата ви разполага с информация относно голямо поле с марихуана. Шансът въобще да заловим някого по време на проверката е минимален. Вероятно само ще ожънем марихуаната и ще я изгорим на полето. Ако наистина е толкова голямо, колкото ми казахте, това ще струва на собственика стотици хиляди, ако не милиони долари. Ще ги ударим там, където ги боли най-много. Право в джоба.

— Знаете ли кой е собственикът? — попита леля Мери.

— Имам идея, но колкото по-малко знаете, толкова по-добре.

— Добре, Кейти — кимна леля Мери, — разкажи му какво си видяла.

Кейти разказа подробно на агента за разходката си в националния парк и как се бе натъкнала на полето с марихуана. После, използвайки картата на парка, която бе донесла със себе си, му показа точното местоположение на полето.

— Пет акра? Сигурна ли си? — попита агент Райдър, когато тя свърши.

— Да. Може да е малко по-голямо или по-малко — отвърна Кейти.

— Това е впечатляващо! Изглежда, ще трябва да се спуснем там с хеликоптер заради терена, което означава, че ще ни чуят, но това ще бъде най-големият улов на марихуана в областта.

След няколко минути агент Райдър поведе Кейти и леля Мери обратно през залата с бюра към вратата. Кейти усети любопитни погледи върху себе си и, докато агентът им благодареше за последен път и се сбогуваше, тя си мислеше дали някой от тези, които я гледаха, може да научи коя е и дали може да ѝ направи нещо.

Искам да проверя какво ставаше със сина ми и Томи Милър, но след срещата ми с Рамирез, първото ми обаждане е до шериф Бейтс.

— Трябва да се срещнем — казвам му. — На уединено място.

— Къде си?

— Тъкмо излизам от затвора.

— Знаеш ли къде е църквата „Хайланд“?

— Да.

— На паркинга след десет минути.

Той ме чака, когато пристигам там. Излизам от джипа и се настанявам в БМВ-то. Разказвам му за срещата с Рамирез.

— Той каза, че било момиче, което работело в службата ни — обяснявам му. — Знаеше откога е изчезнала. Преди да си тръгна, каза, че някой я искал мъртва. А той може би знаел кой е този човек.

Бейтс обмисля информацията.

— Мисля, че първият въпрос, който трябва да си зададем, е откъде. Откъде Рамирез знае? Нищо не се е появявало по вестниците. По дяволите, ние самите разбрахме за това едва преди няколко часа. А след като Рамирез знае, че тя е изчезнала и къде се намира, трябва да е замесен по някакъв начин, нали?

— Мисля, че той е наредил на хората си да я отвлекат и я държи за откуп. Ако го пуснем на свобода, той ще пусне Хана. Това е сделката, която иска.

— Така ли ти каза? Каза ли, че ще я пусне?

— Не. Обеща само да ми каже това, което знае. Но промърмори едно „тик-так“, което ме кара да мисля, че тя е още жива.

— Защото така ти се иска, братко Дилард.

— Наистина ли мислиш, че е мъртва? Не мога да си представя, че някой би искал да я нарани.

— Положението не изглежда добро.

— Как според теб Рамирез се сдобива с информация? Трябва да е или по телефона, или чрез посетител. Не мисля, че би рискувал да

подслушат телефонните му разговори в затвора, а ще е прекалено рисковано да говори с посетител за нещо подобно.

— За умно момче, понякога си ужасно наивен — ухилва се Бейтс. — Отвори си очите.

— За какво говориш?

— Кой е единственият човек, с когото той може да говори, без да се притесни, че някой ще подслушва?

Внезапно загарявам. Стинет! Адвокатът му. Стинет е човекът, който предава информация. Затова се държеше толкова странно.

— Гадно копеле — изсумтявам.

— Не се изненадвай толкова. Ти правеше същото навремето.

— Ако съм го правил, не е било нарочно.

Седим за миг мълчаливо, а аз обмислям положението. Някой вероятно е звъннал на Стинет и му е предал съобщение за Рамирез. Може би Стинет дори не знае какво означава съобщението. Или поне ми се иска да мисля така. Но пък...

Питам Бейтс какво е научил досега.

— Съвсем малко — отговаря той. — Който и да е шофирал колата й за последен път, е бил мъж или адски висока жена. Когато те накарах да погледнеш шофьорската седалка, се опитвах да ти покажа, че бе бутната назад докрай. Хана е дребно момиче. Забелязах и още нещо. Сменила е маслото на колата в петък следобед. Малкият етикет на предното стъкло ми показва това заедно с километража. А когато погледнах одомера, видях, че след смяната на маслото са изминати над сто и шейсет километра. Значи или тя е попътувала, преди да изчезне, или някой я е отвлякъл със собствената й кола, захвърлил е трупа и после е върнал колата на мястото й.

— Прав беше — признавам. — Добре, че не съм ченге.

— Ключът за колата беше почистен идеално. Абсолютно никакви отпечатъци, дори нейните. Вътрешността на колата също е била почистена, но открийме частичен отпечатък от вътрешната част на вратата. По пода около педалите имаше доста глина, както и още нещо. Моите момчета казват, че още не са сигурни, но предполагат, че може да е вар. Намерихме същото и по мокета от страната на пътника. Също така събрахме косми и влакна от колата и все още оглеждаме къщата. Може и там да открием нещо.

— По дяволите, Леон, не си губиш времето, а?

— Следите изстиват адски бързо. Ще се занимавам усърдно със случая, докато разбере какво е станало с нея или се проваля. Нашият отдел не се занимава с много убийства. Забавно е в известен смисъл.

Забавно. Образът на Хана пробяга през ума ми. Красивата ѝ усмивка. Болката в очите ѝ. Начинът, по който косата ѝ се разлюляваше, когато поклатеше глава. Обезобразеното ѝ тяло захвърлено някъде, разлагащо се бавно, покрито с насекоми. Въздъхвам тежко.

— Съжалявам, братко — казва Бейтс. — Познаваше я по-добре от мен. Предполагам, че това не е твоята идея за забавно, нали?

— Не съвсем. Е, какво мислиш за Рамирез? Дали да сключи някаква сделка с него?

— Това зависи от теб и от шефа ти, нали?

— Рано тази сутрин, шефът се опита да ме накара да оттегля обвиненията срещу Рамирез.

Бейтс замълчава за няколко секунди. Започва да се чеше по главата ожесточено. Знаем, че по този начин показва объркването си.

— Защо пък ще иска да постъпиш по този начин?

— Каза, че нямаме солиден случай и не иска прокуратурата да се изложи, ако загубя делото.

— Колко сериозен е случаят?

— Не е най-солидният, който някога съм виждал, но според мен разполагаме с достатъчно доказателства.

Бейтс ме поглежда и повдига вежди.

— Искаш ли да ми кажеш още нещо?

— Не, вероятно е само съвпадение. Но нещо у Муни ме притеснява. Нещо не е наред с него.

— И ти го откри чак сега? Той определено си пада по жени. Мислиш, че е преследвал Хана, а?

— Не. Хана не изглежда заинтересувана от мъжете. Е, какво ще кажеш за Рамирез?

— Дай ми малко време. Остави ме да намеря семейството и приятелите на Хана, да поговоря с тях, да проверя дали някой може да е искал да я нарани. Ако не открием нищо през следващите четирийсет и осем часа, може би ще трябва да посетиш Рамирез отново.

Мобилният на Бейтс засвирва „Когато светците влизат в рая“^[1]. А той поглежда екрана, после се завърта към мен.

— Това е едно от моите момчета от лабораторията — казва той.
— Трябва да отговоря.

Бейтс говори тихо няколко минути и накрая казва:

— Е, проклет да съм! Значи познаваш момичето добре, а?

— Да. Приятели сме.

— Моите момчета разровили боклука и намерили нещо интересно. Тя споменавала ли ти е някога, че е бременна?

[1] When the Saints Go Marching in — госпъл в изпълнение на Луис Армстронг (1930 г.). — Б.ред. ↑

Обаждам се на Каролайн и я каня да вечеряме в „Несравним“ в Джонсън. Ресторантът е прочут с великолепните си пържоли и гръцки салати, но аз се интересувам повече от частните стаи, които предлагат. Каролайн не споменава по телефона нищо за изчезването на Хана, затова предполагам, че не знае. Новината ще я разстрои ужасно, затова решавам да я споделя по-късно у дома. Искам да поговорим за нещо друго в ресторанта.

На вратата ме посреща собственикът, възрастен гръцки господин на име Стенопулос, който притежава заведението от четирийсет години и все още ходи на работа всеки ден. Повежда ме по коридора към малка частна трапезария. Поръчвам две бири. Каролайн се появява след по-малко от пет минути. Носи червено сако, черно поло и къса черна пола, която разкрива невероятните ѝ крака. Сяда срещу мен без поздрав и отпива солидна глътка от бирата. Винаги пие бира направо от бутилката и ѝ се възхищавам за това.

Келнерката влиза и поръчваме вечеря. Не съм гладен — стомахът ми бе свит цял ден, но все пак си поръчвам пържола. Ако не я изям, ще я занеса на Рио.

— Ядосана си — казвам, след като келнерката излиза.

Няма смисъл да се будалкаме. По-разумно е да поговорим откровено.

— Не съм ядосана. Страхувам се за Томи — отговаря тя.

— Какво каза на Тони?

— Мислех, че не искаш да знаеш.

— Промених си мнението. Какво ѝ каза?

Каролайн отпива от бирата и се протяга към кошничката със соленки. Избягва погледа ми, което е сигурен признак, че е разстроена.

— Казах ѝ, че вероятно ще бъде посетена от агентите на ФБР — отговаря Каролайн. — И я посъветвах да разкара Томи оттам.

— И тя направи ли го?

— Да. Той се върна на училище.

— Агентите появиха ли се?

— Двама. Чернокожа жена и едър бял тип.

Уайт и Норкрос.

— Какво им каза Тони?

— Нищо. Изгонила ги. Тя също беше омъжена за адвокат. Не беше нужно да ѝ казвам как да действа.

— Разпитвах ли я за Томи?

— Разбира се.

Тонът ѝ е раздразнителен и изпълнен с нетърпение. Откривам, че силно ми се иска просто да прекараме една приятна вечер в незначителни разговори. Но събитията през последните двайсет и четири часа ни подеждаха ужасно. Единственото, за което мога да се надявам сега, е никой друг да не пострада.

— Каролайн, трябва да ти задам няколко въпроса и ще съм ти адски благодарен, ако си честна с мен.

— Винаги съм честна с теб.

Жена ми е права. Дрънкам тъпотии.

— Видя ли Томи тази сутрин?

Тя кимва утвърдително.

— Говори ли с него?

— Той каза, че трябвало да се прибере у дома. Направих му сандвич с яйце.

— Как изглеждаше?

— Вече разпита Джак за това сутринта. Не ми е приятно да ме каниш на вечеря, а после да се опитваш да ме разпитваш. Каза, че не искаш да знаеш нищо за участието ми. Защо просто не оставим нещата така?

— Чудесно. Хайде тогава да опитаме старата адвокатска игра на котка и мишка. Да поговорим хипотетично.

— Хипотетично? Какво имаш предвид?

— Аз ще направя предположение и после ще ти задам въпрос.

— Знам какво означава „хипотетично“, Джо. Просто не разбирам какво искаш от мен.

— Да предположим, че Томи е отишъл в нечия друга къща снощи. В дома на друг приятел. И да предположим, че майката на приятеля случайно е видяла Томи тази сутрин. И може би го е чула да казва къде е ходил снощи и какво е правил. Като говорим хипотетично, какво мислиш, че може да ѝ е казал?

Забелязвам леко повдигнатите ъгълчета на устата ѝ. Каролайн е склонна да си поиграе.

— Хипотетично? — пита тя.

Кимам.

— Може да ѝ е споменал нещо за това, че не си спомня какво е правил предишната нощ. Може да се е напил здраво.

— Значи не смяташ, че Томи би ѝ признал участието си в престъпление?

— Не. Не смятам, че би го направил.

— Мислиш ли, че тази жена, майката на приятеля му, би забелязала някакви наранявания по него?

— Не мисля, че би забелязала нищо подобно.

— Ами дрехите му? Тя би ли забелязала нещо необичайно в дрехите му?

Келнерката влиза в стаята с поднос с две гръцки салати и още две бири. Каролайн замълчава и я изчаква да излезе.

— Тя би забелязала, че дрехите му миришат лошо. Ризата, панталоните и обувките му.

Облягам се назад и се замислям. Навлизаме в опасна територия. Би трябвало да променя темата, да замълча, да запая, каквото и да е, но да спра разпита. Но ми се налага да продължа. Ако жена ми е направила нещо нередно, трябва да я защита, а не мога да го направя, ако не знам истината. Припомням си дните, когато работех като защитник. Бутам салатата настрани и се облягам на масата.

— И на какво може да са мирисали дрехите му? — питам.

— Не съм сигурна. Може би на бензин.

Мамка му. Стомахът ми се свива. Устата ми пресъхва. Отпивам няколко глътки бира.

— Добре, да си останем на хипотезите. Изцяло в света на хипотетичното. Та ако Томи отиде в къщата на приятеля си и майката на приятеля му забележи, че дрехите му миришат на гориво, мислиш ли, че тя би го попитала защо?

— Може да го е попитала какво е станало. Той може да е отговорил, че май е спръл да сипе бензин някъде, когато е бил пиан, и е разлял малко по дрехите си, но не си спомня.

— И какво друго мислиш, че е било казано?

Каролайн приковава очи в мен. Изглежда съвсем спокойна, сякаш изпитва духовно пробуждане. Гласът ѝ е стабилен.

— Първо, мисля, че тази жена му е повярвала. После може да го е попитала защо не си свали дрехите и не вземе на заем дрехи от сина ѝ. Може да е възнамерявала да изпере неговите, тъй като той и майка му са съсипани от мъка напоследък. Може да се е опитвала да бъде мила с него. Може да се е опитвала да помогне.

— И какво може да е направила с дрехите му?

Каролайн поднася бирената бутилка към устата си, после я оставя на масата, без да отпие.

— Може да е сложила всичко в чувал за боклук и да го е занесла в пералното помещение в мазето.

Отпускам се леко. Не е толкова лошо, колкото си мислех. Дори ако дрехите на Томи са в дома ни, Каролайн ги е взела, преди да узнае за убийството на съдия Грийн.

Това не я прави виновна в престъпление. Въпросът е дали сега е задължена да уведоми полицията за дрехите и да им ги предаде. А и сега, след като ми разказа, макар и хипотетично, се чудя дали и аз съм задължен да говоря с ченгетата.

— Значи тези хипотетични дрехи в хипотетичното перално помещение... — казвам. — Мислиш ли, че още са там?

— Не мисля така.

— Защо не?

— Ами тази жена може да е сложила дрехите в пералнята веднага след като момчето си е тръгнало. А после може да е приготвила закуска за сина си. Съпругът ѝ се появява неочаквано и започва да сипе откачени обвинения срещу Томи. И след като съпругът излиза, може би тя извършва нещо, което вероятно не би трябвало да прави. Но може би обича момчето като собствен син и вярва, че не е извършило престъпление. Може би иска да се увери, че дрехите му не могат да бъдат използвани срещу него.

Вдигам ръка да я спра. Виждам истината в очите ѝ. Знам какво е направила.

— Не казвай нищо повече — помолвам я.

— След като съпругът ѝ излиза, може би тя взема решение, за което знае, че може да съжالياва някой ден. Но тя разчита на сърцето си. Не иска да нарани съпруга си по никакъв начин, но знае със

сигурност, че момчето, което обича толкова много, не може да е извършило това ужасно нещо. Затова тя може би отива в пералното...

— Моля те, Каролайн, престани.

— И слага дрехите в сушилнята. По-късно се връща там, взема дрехите, занася ги до варела при пристройката и ги запалва.

Три дни след като Кейти Дийн посети агента, леля Мери я извика във всекидневната.

— Тъкмо съобщиха, че ще излъчат репортаж за голям успех в борбата с наркотиците — каза ѝ леля ѝ. — Мисля, че може да е това, което очакваме.

Кейти седна на ръба на леглото на Люк. На екрана се появи репортер, облечен в камуфлажна униформа, с микрофон в ръка. Зад него се виждаше стена от сив дим.

— Местните власти твърдят, че това поле с марихуана е най-голямото, откривано досега в националния парк — заяви репортерът. — Агенти от Агенцията за борба с наркотиците се спуснаха с хеликоптери на петакровото поле рано тази сутрин, след като получиха информация от анонимен източник. Повече от две хиляди и петстотин растения бяха ожънати и изгорени. Според полицията цената на реколтата за продажба на едро щяла да бъде около три и половина милиона долара. Уличната ѝ стойност е близо десет милиона. Шериф Хобарт Бракенс от област Севие казва, че марихуаната вероятно е била предназначена за купувачи извън щата.

Едър мъж с бузи на булдог се появи на екрана. Носеше каубойска шапка със сребърна звезда върху нея. Под образа му имаше надпис „Шериф Хобарт Бракенс“.

— Операция като тази трябва да е била за продажба на едро — каза шерифът. — Навремето се сдобихме с информация, че някой отглежда марихуана в планината, но досега все не успяхме да намерим полетата.

Леля Мери спря телевизора.

— Готово — каза тя спокойно. — Свършеното е свършено. Не искам никой в тази къща да говори повече за това.

Запалителната бомба влетя в спалнята на Кейти следващата седмица. Беше два сутринта в четвъртък. Кейти беше гледала

бейзболния мач с Люк, преди да си легне около единайсет. Сънуваше, че плува в подножието на огромен водопад, заобиколена от пъстри риби, когато звукът от разбито стъкло и силната миризма на гориво я изтръгнаха от съня ѝ.

Нужни ѝ бяха няколко секунди да осъзнае, че спалнята ѝ гореше. „Коктейлът Молотов“ се бе ударил в стената до вратата и бе експлодирал. Пламъците вече бушуваха, когато Кейти отметна завивките и скочи. Чу пред прозореца ѝ да крещят мъже, после чу и разбиването на прозорци на долния етаж. Изпищя. Пламъците поглъщаха лилавия юрган, който леля Мери бе ушила саморъчно и ѝ бе подарила за Коледа преди три години. Димът вече я караше да се дави. Жегата обгаряше кожата и гърлото ѝ.

Люк! Трябва да се добера до Люк!

Не можеше да отиде към вратата, която водеше към стълбите. Беше прекалено горещо. Пламъците щяха да я погълнат, но ѝ се налагаше да излезе. Тя отвори разбития прозорец. Покривът над предната веранда бе на около три метра под нея. Кейти се изкатери на перваза, поряза левия си крак на счупено стъкло и скочи. Стръмният наклон на покрива я запрати към ръба. Лактите и коленете ѝ се удариха в грубите керемиди и тя се търколи настрани веднъж, два пъти, три пъти..., после падна. Приземи се на дясната си страна в тревата в предния двор. Лакътят ѝ се заби в ребрата ѝ и тя чу кошмарния звук от чупещи се кости. Опита се да се изправи, но откри, че дори не може да диша.

Кейти погледна предната част на къщата. Тъмен дим излизаше изпод стряхата, пламъци обгръщаха завесите. Тя се принуди да коленичи. Жегата беше толкова силна, че опърли веждите ѝ. Търколи се по гръб и се отблъсна с крака от пламтящия ад.

Кейти усети влажен език по лицето си и отвори очи. Беше нощ, но небето бе ярко осветено.

— Маги — прошепна тя. — Добро момиче.

Звукът, който изпълни ушите ѝ, приличаше на тътен от локомотив или торнадо. Внезапно осъзна къде се намира. Опита се да седне, но болката в ребрата ѝ бе толкова силна, че спря дъха ѝ. Оранжеви пламъци изскачаха от покрива поне на петнайсет метра височина и хвърляха огнени въглени наоколо. Кейти бе успяла да се отблъсне на около трийсет метра от къщата, преди да изгуби съзнание, но заради кошмарната жега имаше чувството, че я пекат на бавен огън.

Маги се втурна към къщата и изчезна.

Сигурно отива да провери другите. Трябва да са избягали от къщата.

Кейти заби пети в земята и започна да се отблъсква отново. Дишаше затруднено. Зачуди се колко от ребрата ѝ бяха счупени при падането, тъй като всеки път, когато си поемеше дъх или раздвижеше горната част на тялото си, имаше чувството, че забиват касапски нож в гърдите ѝ.

Замисли се за миг за страхливците, които бяха извършили това. Сигурно бяха търговците на наркотици. Някой им бе казал за посещението ѝ в агенцията. Припомни си очите, които я наблюдаваха, когато си отиваше, и се зачуди дали чифт от тях бе виновен за случващото се в момента.

Лея Мери. Лоти. Дали са избягали? Дали са изкарали Люк навън? Наранени ли са? Мъртви? Не! Моля те, Господи, не и мъртви. Не отново.

Не трябваше да се отбива от туристическата пътека в парка. Не трябваше да позволява на „дрогистите“ да я видят. Не трябваше да споделя с лея Мери. Сега къщата им гореше заради нея.

Кейти забеляза фарове, които се приближаваха по пътя. Чу затръшване на врата и тежки стъпки. Някой коленичи до нея. Тя вдигна очи към лицето му. Господин Торбет, най-близкият им съсед,

дружелюбен белокоп фермер с най-дългите пръсти, които Кейти бе виждала някога. От другата ѝ страна бе коленичила съпругата на господин Торбет, Роуз.

— Кейти! — извика господин Торбет. — Мили боже, Кейти! Добре ли си? Какво стана?

Той се протегна към врата ѝ и повдигна главата ѝ.

Не! Не! Не ме движете!

Остра като бръснач болка прониза тялото на Кейти.

— Останалите... — прошепна тя, преди отново да загуби съзнание.

Следващият път, когато Кейти отвори очи, жената, застанала над нея, бе непозната. Беше хубава жена на средна възраст с остри черти и кафяви очи. Черната ѝ коса бе опъната в кокче, а тя самата бе облечена в бяло. Кейти я помисли за ангел. Жената си играеше с торба с някаква течност, която висеше от система до леглото.

— Къде съм? — попита Кейти.

Устата ѝ бе пресъхнала, а езикът ѝ бе като шкурка, но се чувстваше адски спокойна.

— В рая ли съм?

— В болницата си, скъпа — отговори сестрата, като застана до леглото и я хвана за ръката, — но ще се справиш.

Кейти ѝ се усмихна и погледна табелката ѝ. На нея пишеше „Джун“.

— Болна ли съм? — попита Кейти. — Как се озовах тук?

— Не помниш ли?

Тя се замисли за миг, но не можа да си припомни нищо. Но честно казано, не ѝ пукаше. Имаше чувството, че се носи из облаците. Поклати глава бавно.

— Преживя инцидент — каза сестра Джун. — Поспи сега. Ще се погрижим добре за теб.

— Познаваш ли леля Мери? — попита Кейти. — Тя работи в болницата.

Ангелът се извърна настрана за няколко секунди. Когато се завъртя обратно към нея, Кейти забеляза сълзи по бузите на сестрата и се зачуди защо жената плачеше.

— Да, скъпа, познавам я.
— Тя тук ли е?
— Почини си сега — каза сестрата. — Леля ти Мери винаги ще е край теб.

След полунощ е. Вече съобщих на Каролайн за изчезването на Хана. Тя се разстрои ужасно, затова реших да не споделям с нея информацията, която бях научил от Бейтс, и не ѝ казвам нищо за Рамирез. Тя си легна, но се съмнявам, че спи. И двамата сме в полушок от емоционалния и психическия тормоз през последната седмица. Самоубийството на Рей, убийството на Грийн и възможността Томи да е бил замесен в него, изчезването на Хана и продължаващата битка на Каролайн с рака ни карат да се чудим дали сме били заразени с някакво злоещо космическо заболяване, което неволно предаваме на приятелите си.

Седя в кабинета си и преглеждам ръководството за наказателно правосъдие в Тенеси. Намирам частта, която търся:

Параграф 39-16-503: Фалшифициране или фабрикуване на улики.

Незаконно е за човек, който знае, че тече или се очаква да започне официално разследване да:

1. Променя, унищожават или крие документ или вещь, с цел да накърни достоверността и законността им като доказателство в разследването.

2. Нарушението на този параграф е углавно престъпление клас „С“.

Положението е ясно. Изгаряйки дрехите и обувките на Томи Милър, след като е научила, че той е заподозрян в убийство, Каролайн е извършила престъпление. Тя не осъзнава колко е сериозно това. Наказанието за углавно престъпление клас „С“ в Тенеси е минимум три и максимум шест години затвор. Ако заловят Каролайн, не се съмнявам, че ще се озове в затвора. Ще получи минималната присъда, защото никога не е имала неприятности със закона, но в целия щат няма съдия, който да ѝ даде условна присъда за унищожаването на

доказателства, важни за разследването на убийството на колегата им. А дори и да получи минималната присъда и да я освободят предсрочно, пак ще ѝ се наложи да изтърпи поне година в женския затвор.

Мисля си за присъдата, която жена ми още изтърпява. Рак на гърдата. Тя оцеля, но прекара шест месеца химиотерапия, почти два месеца радиация и пет операции в рамките на двайсет и два месеца. Убеден съм, че ще победи рака, но сега е изправена срещу закона и хората, които го поддържат. Ако разберат за извършеното от нея, няма да проявят никакво съчувствие.

Знам, че жена ми не е възнамерявала да извърши нещо незаконно, когато е взела дрехите на Томи и му е дала тези на Джак, и съм сигурен, че тя оправдава изгарянето на дрехите, като си казва, че просто е елиминирала възможността те да бъдат използвани за накисването на Томи. Вярва твърдо, че той не е убил съдията. Всъщност, толкова е сигурна в това, че се чудя дали има и още нещо, например прочутата женска интуиция. Каролайн винаги е била интуитивна, а преценките ѝ за хората — абсолютно точни. Но дори и да е права по отношение на Томи, това не променя факта, че сега е уязвима за системата. Ако погрешният човек открие какво е направила и успее да го докаже, направо ще я смачкат.

Другият ми проблем е собствената ми уязвимост. След като Каролайн ми разказа за изгарянето на дрехите, поради поста си като заместник районен прокурор, мога да бъда обвинен в официално нарушаване на закона. А това е углавно престъпление, макар и не така тежко като подправянето на доказателства. Но пък вероятно мога да използвам защитата на съпругеската привилегия. Каролайн е моя съпруга. Не могат да ме принудят да им кажа нещо, което тя е споделила с мен, а и аз самият не съм видял дрехите.

Седя в полумрака и най-после вземам решение. Правилно или не, законно или не, ще направя това, което трябва.

По никакъв начин няма да позволя жена ми да влезе в затвора. Нито пък аз.

Качвам се по стълбите и лягам на канапето в кабинета. Държа старо одеяло на облегалката, защото спя или подремвам тук често. В нощите, когато знам, че няма да успея да заспя или се е случило нещо, което може да ми докара кошмар, се отправям към канапето. Няма

смисъл да държа Каролайн будна, докато се въртя нервно, и няма смисъл да я плаша с бълнуванията си посред нощ.

Рио се изкатерва в другия край на канапето и се свива на топка. Включвам телевизора на спортния канал и се заслушвам разсеяно в дрънканиците на говорителите, които обсъждат за милионен път ефекта върху бейзбола от стероидите, използвани от типове като Бари Бондс и Роджър Клемънс. Мисля си за Джак и за усърдната му работа през годините и се надявам, че стресът от конкуренцията на най-високото ниво никога няма да го поведе по тази пътека.

Мислите ми за Джак се насочиха към затрудненото положение, в което се намираще сега. Разговорът с Каролайн ми показва, че Джак не е имал представа какво е станало с Томи тази сутрин. Томи се е събудил преди него. И когато Джак най-после го е видял, Каролайн вече е била взела дрехите и обувките му и му е дала вещите на сина ми.

И все пак съм сигурен, че Анита Уайт ще иска да говори с Джак. Ще иска да узнае дали е видял Томи и дали е говорил с него след погребението. А ако го е направил, ще иска да узнае какво точно е казал и направил Томи. Ще настоява да разбере дали Джак е забелязал нещо необичайно в него. Ще зададе на сина ми същите въпроси, които аз му зададох, а ако излъже, ще се озове в същата лодка като Каролайн. Даване на фалшиви показания на полицаи относно материална улика също е углавно престъпление клас „С“.

Ключът към всичко това, разбира се, е Томи Милър. Дали ще действа против всичко, научено от баща му, и онова, което майка му със сигурност му е казала, и ще говори с полицията? Дали агентите от ФБР, които са експерти в това да накарат хората да говорят с тях, ще успеят да го подлъжат, притиснат или просто надхитрят? Ще могат ли да го подложат на достатъчно стрес и чувство за вина, за да му развържат езика? И ако успеят, какво ли ще им каже? Дали ще им каже, че е бил в нашата къща по време на убийството, надявайки се да ни използва като алиби? Дали ще им признае, че е дал дрехите си на Каролайн? Дали в колата му има улики, които полицията би могла да използва срещу него? И ако има, ще прояви ли достатъчно разум да се отърве от хондата по начин, който полицията не може да проследи? Какво бих направил на негово място? Дали ще изгоря колата и ще

съобщя, че е открадната? Дали ще повредя мотора, ще я закарам в гробище и ще я смачкам за скрап? Мили боже, каква бъркотия!

Последният път, когато поглеждам часовника, е три сутринта. Заспивам и се озовавам тичащ сред лабиринт от огледални стени, подове и тавани. Някой ме преследва. Стигам до задънен край и се поглеждам. Измършавял съм, почти не мога да се позная. Нещо е изцедило тялото ми, вероятно дори и душата ми. Кожата ми е напукана, бледа и така опъната по костите, че приличам на скелет. Отдръпвам се ужасено от образа си и се завъртам обратно в посоката, от която дойдох.

Пристъпвам и ги виждам. Анита Уайт и Майк Норкрос идват иззад ъгъла с пистолети в ръце. Обръщам се и отново поглеждам огледалото. Разбивам го с юмрук.

От другата страна на огледалото има тъмен тунел. Виждам мъждива светлина в далечината. Втурвам се към нея, но след няколко крачки започвам да падам. Падам през тъмнината надолу към нещо, което смятам за бездънна пропаст. Внезапно над мен се отваря парашут. Приземявам се несръчно и се търкулвам, а парашутът се спуска меко около мен. Освобождавам се от него и се изправям. В пълна тъмнина съм, но усещам тежест на раменете. Прокарвам ръце по корема и гърдите си и осъзнавам, че нося войнишки обувки и каска. На рамото ми е окачена пушка М16. На колана ми е закачен фенер и аз го включвам. Намирам се в пещера. Чувам слаб глас и насочвам лъча на фенера към него.

— Нааааааааамеееееееее...

Виждам дълга издутина. Насочвам оръжието към нея и се прицелвам. Тръгвам бавно към нея. Подът на пещерата започва да трепери под краката ми. Мятам пушката на рамо. Звукът се усилива.

— Нааааааааамееееееееее...

Гласът е женски. Внезапно осъзнавам, че го познавам.

Подутината започва да се разпада, когато треперенето на пода се засилва. Внезапно глината, която я покрива, се разцепва и виждам лице. И тяло в начален етап на разлагане. Устните се движат.

— Нааааааааамеееееееееериииииии меееее...

Треперенето на пода спира, тялото се сгъва в кръста и сяда. Главата се завърта към мен и откривам, че гледам онова, което е останало от мило то лице на Хана Милс.

— Намери ме — прошепва тя. — Намери ме.

Планът на Анита Уайт бе да проведе обиските в Тенеси и Северна Каролина едновременно, рано сутринта.

Детектив Рама от Дърам бе взел изпратените му от нея документи и бе изготвил собствената си молба за заповед за обиск. Основната разлика в двете молби бе, че Рама разполагаше с информация (предадена му от Анита, колежка от правна агенция). Тази информация бе, че Томи Милър се е върнал в Дърам, тъй като е студент в университета „Дюк“, а колата му се намираще в момента в Северна Каролина. Рама се обади на Анита късно предишния следобед и я уведоми, че съдията е издал заповеди за обиск и за колата, и за апартамента на Томи. От своя страна, Рама бе открил адреса на Томи и бе заседнал пред блок „Белмонт“ близо до университетското градче. Рама ѝ се обади отново към единайсет през нощта, за да ѝ каже, че Томи бе в дома си, но колата му не бе на паркинга. Анита му каза, че дори и да не успее да намери колата, иска да задържат Томи за разпит. Тя затвори телефона в седем сутринта.

— Рама е на мястото си — съобщи тя на Норкрос. — В момента влиза в апартамента.

Паркира на алеята на Тони Милър. Норкрос седеше в колата до нея, а още двама агенти бяха в друга кола зад тях. Анита загаси мотора и излезе. Другите двама агенти минаха отзад, а Анита и Норкрос тръгнаха към предната врата. Агентката почука рязко.

— Полиция! Заповед за обиск! — извика тя и отново потропа.

След няколко минути Анита чу глас от другата страна на вратата. Беше Тони Милър.

— Какво искате?

— Полиция, госпожо Милър! Имаме заповед за обиск. Отворете вратата.

— Разкарайте се оттук!

Гласът звучеше измъчено, сякаш Тони Милър бе смъртно ранена.

— Отворете вратата, госпожо Милър, или ще я разбием!

— Нямайте работа тук! Идете си! Моля ви! Махнете се оттук!

— Последна възможност, госпожо Милър! Отворете вратата!

Последва дълго мълчание, преди Анита да чуе изщракването на ключалката. Тя бутна вратата и влезе в антрето. Таванът бе почти седем метра, а подът — застлан с мрамор. Огромен полилей висеше над главата ѝ.

Тони се бе отдръпнала до парапета на стълбището. Анита ахна, когато я видя. Беше гола — халатът ѝ лежеше в краката ѝ — и плачеше истерично. Тя разтвори ръце широко и изпищя:

— Давайте! Търсете! Нямам какво да крия!

— Мини отзад и пусни другите да влязат — нареди Анита на Норкрос, който бе обърнал гръб на Тони.

Агентката пристъпи към Тони, протегна ръка към пода, взе халата и нощницата ѝ. Уви халата около раменете ѝ и я поведе към кабинета встрани от антрето. Тони хлипаше кротко. Анита изпита дълбоко съчувствие към измъчената жена. Жена, която вероятно не бе извършила нищо нередно. Жена, чийто съпруг, а сега и син, я бяха изтормозили повече, отколкото заслужаваше.

Анита помогна на Тони да седне на канапето и коленичи пред нея.

— Съжалявам, че се налага да ви подложим на всичко това, госпожо Милър, но трябва да си свършим работата. Имаме съдебна заповед, която ни позволява да претърсим дома ви, както и имота ви. Ще го направим колкото се може по-бързо и тихо. А когато свършим, бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

Анита се вгледа в очите на Тони. Бяха празни и отнесени, сякаш се бе пренесла мислено на друго място и в друго време.

— Свършете си работата и изчезнете оттук — прошепна Тони.

Обискът продължи четири часа и обхвана три спални, две бани, кухня, кабинет, трапезария, перално помещение, стая за игри, мазе и гараж. Агентите не откриха абсолютно нищо, което би могло да се нарече улика. Когато Анита прегледа мобилния на Тони, откри, че тя не бе звъннала и веднъж на Томи през последните двайсет и четири часа. Имаше няколко обаждания до „Каролайн“ обаче. Това не беше ли съпругата на Дилард?

Анита звънеше на Рама всеки половин час по време на обиска, за да провери как вървяха нещата с Томи Милър, но детективът не вдигаше мобилния си. Анита реши, че той или претърсваше колата, или разпитваше Томи.

Тя каза на другите агенти да изчакат навън и се върна в кабинета, където Тони Милър бе седяла по време на обиска, без да промълви и дума.

— Приключихме, госпожо Милър — съобщи ѝ Анита.

Тони не отговори.

— Бих искала да поговорим за минута, ако е възможно — продължи тя.

— Разкарайте се от къщата ми — отговори Тони със студен, пълен с презрение глас.

Анита се завъртя и излезе навън. Докато вървеше към колата си, мобилният ѝ звънна. Обаждаше се Рама.

— Говори — каза Анита.

— Лоши новини — отвърна Рама. — Томи ни забеляза веднага, когато влязохме в комплекса тази сутрин. Не знам какво, по дяволите, е правил навън толкова рано, но побягна като заек. Загубихме цяла сутрин да го търсим, но досега нямаме късмет.

— А колата? — попита Анита.

— Няма и следа от нея. Ще продължим да я издирваме.

Анита затвори телефона. Единственият ѝ заподозрян, някакво си смотано хлапе, бе непрестанно една крачка пред нея. Сега и той, и колата му бяха изчезнали. Анита не разполагаше с нищо солидно, което да свързва Томи Милър с убийството на съдията, но пък ако той нямаше какво да крие, защо бягаше?

Мобилният ѝ звънна, докато се качваше в колата. Тя погледна номера и се завъртя към Норкрос.

— Шефът.

— Както казах и преди — ухили се той, — радвам се, че не ми стовари случая.

Убийството на съдия Грийн бе основната тема по новините, докато шофирах към Джоунсбъро на следващата сутрин. Изчезването на Хана Милс обаче бе споменато съвсем бегло. Излязох от къщи покъсно от обикновено, защото не бях в настроение да тренирам. Реших да се отбия в къщата на сестра ми. Тя е на няколко километра встрани от пътя ми, но не съм я виждал и чувал от Коледа, когато тя внезапно съобщи на всички, че е бременна в четвъртия месец. Тъй като тя е на четирийсет и четири години, неомъжена и никога не е била съвсем примерна личност, новината ни изненада страхотно. Проведохме кратък спор, който я накара да се изнесе с гръм и трясък от къщи, и оттогава не съм говорил с нея.

Сара живее в къщата, която принадлежеше на майка ми, преди да умре от Алцхаймер преди няколко години. Сестра ми е година по-възрастна от мен, красива жена със зелени очи и тъмна коса, която никога не успя да се съвземе след тежкото си премеждие — чичо ми я изнасили, когато беше съвсем малка. Прекара по-голямата част от живота си пристрастена към алкохола, наркотиците и непочтените мъже. И влиза в затвора пет — шест пъти.

След като майка ни почина, Сара се стегна за около година, макар да замени пристрастяването си към дрогата с религиозен плам, на който и папата можеше да завиди. По това време се запозна с един тип на име Робърт Годси и двамата се преместиха в Гросвил, Тенеси, на около двеста километра от Джонсън. Годси се оказа кретен и я преби ужасно на два пъти. По време на втория побой Сара се защити, като го халоса с ръжена от камината, и бе обвинена в опит за убийство. Обвинението бе оттеглено и тя се върна в града, но не се виждаме често. Работи в закусвалня в Джонсън, където прави сандвичи за колежаните.

Отбивам по алеята на улица „Бартън“ и виждам огромен мотор, паркиран пред гаража. Първото, което ми идва наум, е, че Сара се е захванала с ново хоби. Харлитото е боядисано в черно и има лъскави хромирани колела и кожени странични чанти. Не е възможно да

принадлежи на Сара. Тя е силна, но е бременна в осмия месец, а моторът тежи повече от половин тон. По никакъв начин не би могла да се справи с него.

Качвам се на верандата и звънвам. Минава осем. Знам, че тя трябва да е на работа в девет и реших, че сигурно е станала. Сестра ми идва до вратата, облечена в огромна черна фланелка с надпис „Рокерска кучка“. Лицето ѝ е пълно и розово, а коремът ѝ опъва фланелката.

— Какво правиш тук? — пита тя равнодушно.

— Реших да се отбия да ти кажа „здрасти“. Не съм те виждал много напоследък. Мамка му, огромна си като къща.

— Благодаря. Много ти благодаря.

— Не, не, не исках да кажа нищо лошо. Просто се изненадах. Изглеждаш добре. Наистина. Здрава. Леко изморена може би, но здрава.

— Наблюдателните ти способности винаги ме изумяват — отвръща тя саркастично и недружелюбно.

— Липсваш на Каролайн. И на мен.

— Виждам се с Каролайн от време на време.

— Така ли? Не го е споменавала.

— Предполагам, че не ти казва всичко, нали?

— Направил ли съм нещо, което да те ядоса?

— Напоследък не.

— Е, ще ме поканиш ли на чаша кафе, или ще ме оставиш да вися тук на верандата?

— Имам компания.

— Ами представи ме.

Тя свива рамена и отваря вратата. Последвам я през всекидневната в кухнята. До мивката стои един от най-огромните мъже, които някога съм виждал. Поне дванайсет сантиметра по-висок от мен и около сто и трийсет килограма. Има огромен корем, но иначе изглежда като щангист. Облечен е в бяла фланелка под черен кожен елек, сини джинси и ботуши. Има кафява брада, която стига до ключиците му, а и двете му мускулести ръце са покрити с татуировки. Кестенявата му коса е хваната на опашка, която се спуска до средата на гърба му.

— Това е моят приятел Рой — представя го Сара.

Той ме поглежда с безизразни сини очи. Макар да съм стреснат от размера му, пристъпвам напред и му протягам ръка.

— Джо Дилард. Братът на Сара.

Ръката му е корава, мазолеста и огромна като свински бут. Стисва моята здраво, сякаш да ми покаже, че може да я размаже, ако иска.

— Наричат ме Планината — заявява той басово.

— Разбирам защо. Онзи мотор отпред трябва да е твой. Готин е.

Той кимва и допива кафето си, докато аз се отдръпвам бавно от него. Поглежда Сара и казва:

— Трябва да вървя, бебчо.

Сестра ми пристъпва към него, а той се навежда да я целуне. И докато я целува, сграбчва задника ѝ.

— Ще дойда по някое време довечера — съобщава ѝ той, после минава покрай мен и излиза.

Докато се отдалечава, виждам кръпката на гърба на кожения му елек. Червен скелет с крива усмивка и червена заострена опашка. Носи барета и пушка. Под скелета са изписани думите: „Воини на Сатаната“.

„Воини на Сатаната“ са прочута рокерска банда. Знам, че се занимават с търговия и производство на амфетамини. Също така търгуват с оръжие и експлозиви. Трябва да призная, че сестра ми знае как да избира мъжете.

Отивам до кафеварката, наливам си чаша и сядам на масата. Сара тръгва по коридора към спалнята. Отпивам от кафето и чувам ръмженето на мотора по улицата. След няколко минути сестра ми се връща с жълта блуза и черни джинси.

— Откога ходиш с Рой?

— От около година.

— Изискан тип. Особено ми хареса стискането на задника ти. Къде се запознахте?

— В „Тонто“.

„Тонто“ е рокерски бар в покрайнините на Джонсън. Никога не съм бил там, но съм минавал покрай него нощем през уикенда. Десетки или може би стотици мотори паркират отпред.

— Не знаех, че висиш в „Тонто“ — отбелязвам.

— Има много неща, които не знаеш. Да не би да се отби тук, за да ме съдиш?

— Не, просто се отбих да те видя. Не очаквах да намеря гангстер в къщата на мама.

— Сега къщата е моя. И мога да каня всеки, когото поискам.

— Той знае ли, че аз съм заместник районен прокурор?

— Да, споменах му.

— Знаеш ли с какво се занимава тази банда, Сара? Произвеждат и продават мета...

— Не искам да те слушам! — излайва тя. — Гледай си работата. А и трябва да свикнеш с присъствието му тук. Той е бащата на бебето, което ще родя.

Ченето ми увисва и се вторачвам в нея изумено. Тя се надига.

— Трябва да вървя на работа.

Сара стои над мен, докато най-после се изправям неохотно. Искане ми се да поговоря с нея и да й вдъхна малко разум, но годините опит ме научиха, че със същия успех мога да си бия главата в стената. Оставям чашата си в мивката и се завъртам към нея, но тя вече върви по коридора.

— Знаеш откъде да излезеш — извиква тя през рамо и аз се отправям към джипа.

Имам среща със заместник-прокурора в Грийнвил в десет сутринта. Нося му досието на Бъди Карвър, любителя на детско порно. Колегата се съгласи да представи случая пред федералното голямо жури^[1]. Убеден съм, че те ще обвинят Карвър, както и че адвокатът му няма да има същия успех с тях като със съдия Грийн. Скоро Карвър ще прекарва дните и нощите си във федерален затвор, вероятно в Кентъки или Западна Вирджиния.

Отбивам се за няколко минути в службата, за да взема досието на Карвър и да проверя телефонните си съобщения, но първо намирам номера на мобилния на Анита Уайт. Надявам се тя да ми каже нещо ново от разследването на убийството на съдия Грийн. Трябва да съм една стъпка пред нея, ако мога. Анита не отговаря. Оставям ѝ съобщение и намирам номера на шериф Бейтс, за да чуя последните новини за Хана Милс. Той също не отговаря.

Проверявам гласовата си поща. Имам съобщение от Том Пикъринг, колегата, с когото трябва да се срещна след по-малко от час. Иска да му се обадя, преди да тръгна. Намирам номера му.

— Тази сутрин ми се обади агент от Агенцията за борба с наркотиците в Ноксвил — съобщава ми той. — Иска да дойде и да се види с теб, докато си тук.

— Агенцията за борба с наркотиците? — учудвам се. — Имаш ли представа какво иска?

— Има нещо общо с момичето от службата ви, което е изчезнало.

— Как се казва агентът?

— Райдър. Морис Райдър. Всички го наричат Мо. Добро момче. Работи тук от доста време.

— Знаеш ли какво иска?

— Не. Обади ми се рано. Спомена, че прочел за момичето тази сутрин във вестника. Каза, че разполагал с информация за човека, който се занимавал със случая, но искал да говори с някого, на когото може да се довери. Попита дали познавам подходящ човек. Казах му, че шерифът изглежда сериозен тип, но той не се доверява на шерифи.

Затова споменах теб. Когато му казах, че тази сутрин ще идваш при мен, той попита дали имам нещо против да дойде и да се види с теб.

— Разбира се — отвърщам. — Ако знае нещо, което може да ни помогне, ще се радвам да поговоря с него. В момента сме абсолютно на тъмно.

Успявам да избегна среща с Лий Муни и излизам от службата към девет и петнайсет. В главата ми се въртят толкова много мисли, че изминавам трийсетминутното пътуване до Грийнвил, без да се усетя. Паркирам джипа пред съда на улица „Дипо“ и минавам покрай бетонните колонки, поставени, за да пречат на шофьорите да паркират на по-малко от сто метра от сградата. Колонките винаги ми напомнят за онова извратено копеле Тимъти Маквей и експлозията в Оклахома, която уби десетки невинни хора.

Кабинетът на Том Пикъринг се намира на третия етаж. Изкачвам широките мраморни стъпала, след като се отбивам да си побъбря малко с щатските шерифи в будката до предната врата. Излагам случая с Карвър пред Пикъринг, кротък и старателен човек в средата на трийсетте. Секретарката му звънва по интеркома тъкмо когато привършваме.

— Покани го да влезе — казва Пикъринг.

Мо Райдър влиза и Пикъринг ни запознава. Първото, което забелязвам, е дълбоката трапчинка на брадичката му. Той е на около петдесет години, носи бежов панталон и кафява риза. Късо подстриганата му коса е посивяла. Очите му са зелени и има обветрения вид на човек, който прекарва доста време на открито. Той сядна на масата, където аз и Пикъринг работехме.

— Искам да ви разкажа кратка история — казва Райдър, след като се уверява, че аз не съм доносник за наркокартел. — Започва преди около четиринайсет — петнайсет години, когато едно младо момиче и леля му дойдоха в службата. Момичето е планинарка на име Кейти Дийн. Живее извън Гейтлинбърг и прекарва доста време в националния парк. Мило хлапе, уплашено до смърт в деня, когато дойде при мен. Та значи тя отива да се катери в планината, отбива се встрани от туристическата пътека и се натъква на огромно поле с марихуана. Най-голямото, което сме виждали в района. Леля ѝ я довежда в службата и тя ми показва къде точно се намира полето. След няколко дни отиваме и го изгаряме.

— Звучи като щастлив край за теб и момчетата ти — казвам, — но какво общо има това с Хана?

— Беше всичко друго, но не и щастлив край — възразява Райдър. — Хлапето, Кейти, бе едва на осемнайсет години. Както вече казах, тя и леля ѝ бяха уплашени, но ги уверих, че никой извън службата ни няма да узнае за срещата ми с тях. Някой обаче се раздрънка. В групата ни имаше един тип от областния шерифски отдел и той сигурно е открил коя е Кейти и е предал информацията. Никога не успяхме да го докажем, но знам, че трябва да е бил той. Корумпирано копеле. Целият шерифски отдел бе в джоба на производителя на марихуана. Той изкарваше милиони и раздаваше достатъчно пари наоколо, за да си купи лоялност. Та както и да е, няколко дни след като изгорихме марихуаната, къщата на момичето бе подпалена. Кейти и още една жена — чернокожа, която живееше със семейството — се измъкнаха, но в пожара изгоряха леля ѝ и синът ѝ, който бе инвалид.

Райдър замълча за минута и поклати глава. Инцидентът, който описваше, може да се бе случил преди повече от десет години, но очевидно все още го измъчваше силно чувство за вина.

— Групата, която подпали къщата, се състоеше от мексиканци, ръководени от тип на име Руди Меха — продължи Райдър, като ме погледна в очите. — Меха бе убит след около месец от друг търговец на наркотици, който се опитваше да завладее изцяло бизнеса с марихуана. Името на този търговец бе Рафаел Рамирез. Мисля, че той е заключен при вас, нали?

— Да, прибрах го заради обвинение в убийство, което обаче не е много солидно. Всъщност той се свърза с мен вчера. Каза, че знаел какво е станало с Хана, момичето от службата ни, което изчезна. Но иска да го освободим в замяна на информацията.

— Не съм изненадан — кимва Райдър. — През последните години той започна да изпълнява и поръчки за отвлечения и убийства. Страхотен сладур е.

— И какво общо има това с Хана?

— След пожара, чувствах, че трябва да направя всичко възможно, за да предпазя Кейти, затова уредих да постъпи в програмата за защита на свидетели. Получи ново име, нова социална осигуровка, всичко необходимо. Леля ѝ бе спестила доста пари и тя наследи половината, плюс фермата, където живееха. Но Кейти

мразеше програмата за защита на свидетелите. Прекара няколко месеца в Юта и после изчезна, но поне запази името си. Върна се тук, продаде фермата и завърши университета в Тенеси. И се озова на работа в прокуратурата в Ноксвил. Остана тук допреди няколко месеца. Виждаш ли накъде отивам?

— Така ми се струва. Казваш ми, че не познавам Хана Милс толкова добре, колкото си мислех.

— Това е само върхът на айсберга — отвръща Райдър. — Споделяла ли ти е някога, че баща ѝ е убил майка ѝ, братята и сестра ѝ? Случило се е в Мичиган, когато била на дванайсет или тринайсет години. Точно поради тази причина дойде да живее тук с леля си.

— Никога не го е споменавала. Значи момичето, което познавам като Хана Милс, всъщност е Кейти Дийн?

— Точно така — потвърждава Райдър. — Името ѝ е Кейти Дийн. Едно от най-милите момичета, които някога съм виждал.

[1] Съдебен състав в САЩ, който определя дали ще се води дело.
— Б.пр. ↑

Анита Уайт побесняваше с всяка изминала минута. Чувстваше се като ученичка, извикана в кабинета на директора, който я оставяше да се поизпоти, преди да влезе да ѝ се накара. Ралф Хармън бе специалният агент начело на ФБР офиса в Джонсън. Той не беше капитан, лейтенант или командир. Беше начело. Тя се зачуди за момент кой ли идиот бюрократ бе измислил тъпата титла.

Седеше в кабинета на Хармън вече двацет минути. Той ѝ звънна по телефона, когато излизаше от дома на Тони Милър, поиска да го уведоми за развитието на разследването, после я помоли да се види с него веднага щом се върне. В мига, когато Анита влезе в службата, Хармън излезе навън с обещанието, че веднага ще се върне. През отворената врата тя го чуваше как си бърби и се смее с една от секретарките. Шефът ѝ не бе зает с важна работа, а просто я обиждаше по уникалния си враждебен начин.

Хармън оглавяваше офиса от две години, когато Анита пристигна в града. По време на първата им среща, тя откри, че той е прозрачен човек, който не може да прикрие предразсъдъците си под фалшива усмивка. Беше споменал липсата на „цветнокожи агенти“ в Тенеси и бе подсилвил обидата, като изрази мнението си, че тази работа бе по-подходяща за мъже. И оттогава я пренебрегваше напълно, освен когато ѝ възлагаше случаи, които никой от другите агенти не искаше.

Анита се огледа из стаята. Стената бе покрита с дипломи, сертификати и снимки. Никога не ги бе разглеждала отблизо преди, но част от изложбата привлече вниманието ѝ. Имаше няколко снимки на Хармън във военна униформа: официална, камуфлажна и пилотски костюм. Усмиваше се широко на всички снимки и позираше с други войници. На една от снимките носеше каска и седеше в пилотската кабина на хеликоптер. Снимките обграждаха малка рамка с три медала върху тъмносиньо кадифе. Очевидно шефът ѝ искаше всички да знаят, че е бил в армията. Анита си припомни думите на баща си относно мъжете, които излагаха на показ спомените от войнишката си кариера.

— Подобни мъже само се преструват, Нита — каза баща ѝ. — Войници, които са участвали в битка и са видели истинското лице на войната, няма да си окачат снимки по стените. Те дори не искат да мислят за това, а още по-малко нещо да им напомня за него непрестанно.

Тя се усмихна на себе си. Мислите за баща ѝ винаги я караха да се усмихва, а идеята, че Хармън бе преструвка, щеше да улесни несъмнено трудния им разговор.

Шефът ѝ влезе след няколко минути и затвори вратата зад себе си. Анита винаги бе смятала, че той имаше маниери на филмов мафиот. Беше няколко години по-възрастен от нея, среден на ръст, с голямо шкембе. Костюмите му винаги бяха тесни, а тъмната му коса бе зализана назад с гел.

— Знаеш ли колко обаждания относно разследването получих през последните двайсет и четири часа? — започна Хармън.

— Предполагам, че няколко.

— Десетки. Началниците в Ноксвил се заровиха толкова дълбоко в задника ми, че усещам гъделичкане в гърлото. Искат да знаят какво вършим по въпроса.

— Правим всичко възможно.

— Но не постигаме никакви резултати. Хората искат резултат, когато е убит съдия, агент Уайт. Искат някой да бъде арестуван. Искат някой да бъде наказан. Смятат, че ако някой убие съдия и се измъкне безнаказано, никой от нас не е в безопасност. Хората се обаждат на конгресмените си и ги питат защо никой още не е бил арестуван. И настояват да узнаят каква скапана работа вършим ние.

— Мина едва ден и половина — отвърна Анита.

— Няма значение. Когато хората тук се обаждат на политиците, те от своя страна звънят на шефовете в Нашвил и ги питат защо никой не е бил арестуван. А познай на кого се обаждат шефовете? На мен. Питат ме какво правим. Питат на кого съм възложил разследването. Питат ме дали сме арестували заподозрения и ако не, защо не сме. И знаеш ли какво трябва да им кажа? Лъжи, ето това. Казвам им, че съм възложил разследването на най-добрия си агент. Обяснявам им, че тази агентка е способна и работлива. Добавям, че тя вече има заподозрян и се е сдобила със заповед за обиск. Обещавам им, че тя ще арестува някого до края на деня. А после ѝ се обаждам и тя ми казва, че не разполага с

абсолютно нищо. И не само това, ами ми обяснява, че единственият ѝ заподозрян е изчезнал като пръдня в ураган. Извиках те тук, защото искам да ми обясниш действията си, за да мога да ги докладвам на шефовете. И се надявам да имаш добро обяснение.

Анита се замисли за думите на Норкрос вчера в колата. Как шефът бе първият агент на местопрестъплението и как е бил сигурен, че разследването ще е адски тежко.

— Защо ми възложи случая? — попита Анита.

Хармън я изгледа изненадано. После склочи ръце и облегна лакти на бюрото си.

— Тъкмо ти казах. Ти си моята способна и работлива агентка. Мислех, че си подходящият човек за работата.

— Знаеш ли какво мисля аз? Всъщност ти не ми възложи случая, а го окачи на врата ми като хомот. Ти беше на местопрестъплението. Знаеше, че е извършено на открито. Знаеше, че времето се разваля. Огън и вода са две от най-лошите неща, които могат да се случат на местопрестъпление, а в нашия случай имаме и двете. Уликите, останали незасегнати от огъня, бяха отмити от водата. Ти просто стовари случая върху мен. Когато шефовете се обадят, защо не им кажеш истината? Обясни им как си знаел, че случаят ще е адски тежък, почти невъзможен за разрешаване, затова си го стоварил върху агентката, чието съществуване те вбесява. Защо не им кажеш, че си се нуждаел от жертвено агне и затова си излял помията върху агентката, която с удоволствие би обвинил, ако всичко се обърка?

Анита си пое дъх. Едва успя да се сдържи да не каже какво точно мислеше: „Защо не им обясниш, че всички ще могат да хвърлят вината върху жената? Чернокожата жена!“ Но тя отказваше да хвърли тази карта на масата. Баща ѝ я бе предупредил никога да не изиграва този коз.

„Трябва да се справиш с живота, като се трудиш усърдно и се посветиш на работата си — бе казал той. — Стараеш се повече и надхитряш изпълнените с предразсъдъци хора, макар да знаеш, че те мразят и ще направят всичко възможно да те унищожат. Оставаш вярна на себе си и принципите си. Приспособяваш се и превъзможваш нещата. Така трябва да действаш.“

Лицето на Хармън се зачерви. Сключените му пръсти порозовяха, когато ги стисна силно.

— Да не би да ме обвиняваш в сексуална дискриминация и расизъм, агент Уайт? Да не намекваш, че решението ми да ти възложа случая е мотивирано от пола и цвета на кожата ти?

Анита знаеше, че върви по тънък лед. Не искаше да отстъпи, но си обичаше работата и искаше да я запази. Затова подбра думите си внимателно.

— Казвам само, че се държиш с мен като с парий от първия ден, когато влязох тук. Трудно ми е да повярвам, че внезапно си решил, че съм някаква жена-чудо.

Хармън се облегна и се залюля напред-назад на стола. Затвори очи и разтърка слепоочията си, преди да проговори.

— Надявам се, разбираш, че и двамата сме в тежко положение — каза той. — Мислех, че след като съдията имаше репутацията на първокласен гадняр, никой нямаше да обърне особено внимание. Подцених политическите последици. И си права. Възложих ти разследването, защото знаех, че случаят е тежък и не те харесвам. Студена си, агент Уайт, и мислиш, че твоите лайна не миришат. Но трябва да се държим един за друг. Възрастни хора сме. Може просто да се споразумеем, че не сме съгласни един с друг.

— Това ли е всичко? Мога ли да тръгвам?

— Можеш. Веднага след като ми обясниш как смяташ да закоवेश копелето, извършило престъплението.

— Честно казано, нямам представа. Вероятно ти имаш някои идеи.

— Всъщност имам една. Идея, която може да позволи и на двама ни да запазим работата си.

Прекарах още половин час в разговор с Райдър за Хана Милс/Кейти Дийн, произхода ѝ и връзката ѝ с Рамирез. След десетминутен спор го убедих да сподели информацията си с шериф Бейтс. Докато шофирах обратно към Джоунсбъро, няколко пъти опитах да се свържа с шерифа, за да го уведомя какво бях научил и да му кажа, че трябва да поговори с Райдър. Той обаче още не вдигаше мобилния си. Отбих се да обядвам набързо в малко ресторантче, наречено „Планинска гледка“, и се върнах в службата към дванайсет и половина. Рита е отишла да обядва, както и всички други, но докато минавам покрай бюрото ѝ и тръгвам по коридора, чувам гласове от кабинета на Муни. Един от тях звучи като гласа на Анита Уайт, затова решавам да проверя какво става.

— Джо, влез, влез — кани ме Муни, когато заставам до вратата.

Той се усмихва широко, което незабавно ме кара да си помисля, че ще ми иска услуга.

Анита и Майк Норкрос седят срещу Муни, който е настанен зад бюрото си.

— Провеждаме кратка стратегическа сесия.

— Някакъв прогрес в убийството на съдията? — питам Анита.

— Правим всичко възможно.

— Разполагате ли с някакви солидни следи?

— Точно за това говорим — прекъсва ме Муни. — Бихме искали да представим някои доказателство на голямото жури, а ти си най-подходящият човек за това.

— Нима?

Веднага се настройвам скептично. Муни говори с тона си на политик, сигурен признак, че разумът е захвърлен през прозореца.

— Какви доказателства?

— Доказателство за бягство в друг щат, за да се избегне отговорност, доказателство за възпрепятстване на правосъдието, доказателство за убийство.

— Значи разполагате със заподозрения?

Чудя се какво ли е открила Анита от вчера? Безмълвно се проклинам, задето не се постарях повече да се свържа с нея.

Муни ми маха към стола в ъгъла.

— Дръпни си стола тук, Джо. Позволи ми да те уведомя за развитието на нещата.

Грабвам стола, завъртам го и го възсядам. Муни говори десет — петнайсет минути. Анита му помага от време на време. Той ми дава подробно описание на всичко, направено по време на разследването, и заключенията, които си е извадил. Когато свършва, съм почти сигурен, че или се шегува по гаден начин, или напълно се е побъркал.

— Искам да представиш всичко това пред голямото жури и да ги убедиш да издадат обвинение за убийство първа степен — казва Муни.

— Не говориш сериозно.

Той изглежда зашеметен, сякаш не може да си представи, че бих могъл да се усъмня в него.

— Напълно сериозен съм — отвърща той. — И мисля, че не харесвам тона ти.

Поглеждам Анита, после Норкрос.

— И вие подкрепяте това?

— Да — отговаря Анита.

— Позволи ми да ти разкажа кратка история — казвам на Анита. — Преди няколко години в тази служба имаше един тип на име Дийкън Бейкър, който вършеше подобни неща. Обвиняваше хора в убийство без достатъчно доказателства, пресилваше обвиненията и изискваше смъртна присъда в почти всички случаи с убийства. И знаеш ли какво правех аз? Работех като адвокат на защитата и изкарвах добри пари, като вземах тактиките, които той използваше, и ги набутвах в глупавия му дебел задник.

Муни се прокашля.

— Надявам се, не намекваш, че съм глупак — казва той.

— Това, което предлагаш, е ирационално. Доколкото разбирам от доказателствата ви, не разполагате с нищо. Нула! Имате млад мъж, заподозрян, че може да е убиецът. Теорията ви за мотива е, че е убил съдия Грийн, за да отмъсти за самоубийството на баща си. Един свидетел видял бяла кола в квартала, друг видял бяла кола на три — четири километра от квартала, но дори не знаем дали е същата кола. Вашият заподозрян притежава бяла кола. И какво? Някой от

свидетелите може ли да идентифицира колата? Видели ли са шофьора? Не разполагате с оръжие, кръв, отпечатъци, косми, влакна, нито свидетел на престъплението, нито категорични показания от никого. Както ви казах, не разполагате с нищо.

— Майка му отказа да сътрудничи — обажда се Муни. — Той напусна щата и избяга от полицията в Дърам тази сутрин. Всичко това са косвени доказателства за вина.

— Не, не са — възразявам решително и грубо.

Раздразнен съм и започвам да се ядосвам. Поглеждам Анита и Норкрос, които, оказва се, внезапно страшно са заинтересувани от пода.

— Това въобще не са доказателства — продължавам. — Първо, той има право да напусне щата. От това, което ми казахте, никой дори не е говорил с него. Как дори би трябвало да знае, че е заподозрян?

— Майка му сигурно го е предупредила — отговаря Муни. — Съседка го видяла да излиза и да изчезва бързо.

— И мислиш, че това е доказателство за вина за убийство? Хайде, Лий. Не си толкова тъп. И не ми ли каза преди малко, че полицията е претърсила дома на майката и апартамента на хлапето в Дърам и не е намерила абсолютно нищо? Ще си късметлия, ако не тръгнат да те съдят.

— Ето как ще действаме — казва Муни. — Ще свикаш голямото жури. Ще призовеш агент Уайт и тя ще изложи всичко: враждата между съдия Грийн и Рей Милър, самоубийството, откриването на трупа на съдията на сутринта след погребението, факта, че Томи Милър не се е прибрал в дома си тази нощ. Тя ще им разкаже как майката затръшна вратата под носа ѝ, как не ѝ дала никаква информация, как съседката видяла Томи да се прибира рано сутринта, а после да излиза бързо. Ще им разкаже как Томи избягал от полицията в Дърам, как колата му е изчезнала и как той сега е беглец от закона.

Очевидно Муни не е чул и една от думите ми.

— Беглец от закона? Как може да е беглец, ако дори няма заповед за арест?

— Търсен е за разпит.

— Ти каза току-що, че бил заподозрян в убийство. Не е задължен да отговаря на никакви въпроси, забрави ли?

— Престани да се разправяш с мен — отвръща Муни. — Прави каквото ти казвам и голямото жури ще го обвини. Ще издадем заповед за издирването му из цялата страна. И ще го заключим след няколко дни.

— И после какво? Знаеш не по-зле от мен, че няма да можеш да представиш нищо от този боклук пред съдебните заседатели. Никое от тези доказателства не е приемливо. Ако той си държи устата затворена, всички вие ще заприличате на идиоти.

— Той е дете, за бога! — казва Муни. — А агентите са професионалисти. Ще се срине по време на разпита.

— В никакъв случай. Не искам да участвам в това.

Ставам и тръгвам към вратата, като си мърморя под носа. Виждал съм Муни да върши идиотщини през последните години, но това надминава всичко.

— Чакай малко — чувам гласа му зад себе си.

Тонът му е заплашителен. Спирам и се завъртам към тях. Усещам накъде отиват нещата, но не ми пука.

— Това не е молба — казва Муни. — Ще представиш случая пред голямото жури. Ще представиш доказателствата чрез агент Уайт и ще се върнеш с обвинение.

— Не, няма да го направя. Ако си твърдо решен на тази глупост, направи го сам — отговарям и се вторачвам в очите му, тъй като знам какво ще последва.

— Аз съм ти началник — напомня ми Муни. — Работиш за мен. Отказваш да изпълниш пряка заповед пред двама свидетели. Това е стопроцентово неподчинение.

— Не ми пука кой си и какъв е постът ти. Не мога да изпълня подобна дивотия. Няма да участвам във фалшиво обвинение.

— В такъв случай, не ми оставяш избор. Събери си нещата. Уволнен си.

Завъртам се към вратата, но не мога да устоя и да не му кажа още нещо. Още не съм се отървал от странното усещане, което изпитах вчера, когато Муни спомена Хана в минало време. Обръщам се обратно към него.

— Между другото — казвам, — Рафаел Рамирез казва, че някой искал смъртта на Хана Милс и твърди, че знае кой е той.

Дребна лъжа. Майка ми би го нарекла „благородна“ лъжа.

— Той ще ти каже кой е, ако го освободиш от затвора.

ТРЕТА ЧАСТ

Хана Милс, бившата Кейти Дийн, вдигна очи към водопада и се зачуди какво правеше. За първи път от години се мотаеше из планината и седеше в подножието на водопад Ред Форк в област Юникой. Бързо осъзна защо не го бе правила толкова отдавна. Спомените бяха неизбежни: дългите дни в националния парк, красотата на десетките водопади и потоци, горите с величествени дървета. Но тези хубави спомени събуждаха другите, които се опитваше да потисне.

Така ѝ бе по-лесно да се преструва, че леля Мери и Люк никога не бяха съществували. Беше се научила да ги държи далеч от мислите си заедно с Лоти, фермата и животните. Все едно всичко това се бе превърнало в облаци, които бяха разнесени от вятъра.

След пожара, който Хана въобще не помнеше, животът ѝ бе излязъл извън контрол за известно време. Тя се сдоби с ново име, заживя в Солт Лейк Сити в апартамент в центъра, през няколко сгради от гигантския мормонски храм. Агентите в Ноксвил ѝ казаха, че това е единственият начин, по който могат да осигурят безопасността ѝ, и по онова време тя нямаше сили и воля да се съпротивлява. Агент от ФБР на име Фриц стана новият ѝ най-добър приятел в Юта, но Хана бързо започна да изпитва носталгия по любимите си планини. Един ден си събра нещата, качи се на автобуса и никога повече не погледна назад.

Озова се Ноксвил, сама и объркана. Единственият човек, с когото имаше връзка, бе агент Райдър, който при връщането ѝ в Ноксвил ѝ бе дал достатъчно пари, за да си наеме малък апартамент и да оцелее, докато се изправи на крака. После, няколко седмици след като се върна, адвокат от Гейтлинбърг, който искаше да се срещне с Хана, се свърза с агент Райдър. Той уреди срещата и там Хана научи, че леля Мери я бе направила не само изпълнителка на завещанието ѝ, но и наследница. Хана и Лоти получаваха по равно от парите на леля ѝ — малко над триста хиляди долара, инвестирани в ценни книжа. Хана също така получи фермата, но адвокатът ѝ каза, че господин Торбет, съседът, предложил да я купи. Адвокатът посъветва Хана да приеме офертата и тя го направи. Нямаше желание да се връща там.

Хана прекара месеци в мъгла, вторачена в стените на малкия си апартамент, просната на леглото с дни. Нямахше нито желание, нито възможност да започне отначало. Проклинаше Господ или съдбата или каквато и да е друга сила, която бе решила да ѝ стовари толкова много мъка и срам. Не ѝ пукаше за парите. Те нямаха стойност и значение за нея, особено като се имаше предвид как ги бе получила.

Агент Райдър бе този, който най-после ѝ помогна да се измъкне от дълбоката мъка и отчаяние. Идваше редовно в дома ѝ и успя да я убеди да отиде на психиатър, жена на име Мати Рий. Доктор Рий ѝ предписа серотонин и постепенно мъглата започна да се вдига. Хана се записа в университета през януари същата година. Не си създаде много приятели, тъй като се държеше настрана от хората, но рутината на живота в университетското градче и лекарствата ѝ помогнаха бавно да загърби трагедиите. Шест години след като се записа в университета, взе магистърска степен по социология и си намери работа като координатор на жертвите и свидетелите в прокуратурата в Ноксвил. След като прекара още шест години в спокойна анонимност, като помагаше на хора като самата нея, станали жертви на престъпления, тя се запозна с Лий Муни на конференция в Нашвил и той я убеди да направи промяна.

Сега, докато стоеше вторачена във водопада, нечия ръка я докосна леко по рамото.

— Май няма да е лошо да се връщаме — каза Танър Джарет.

— Прав си — кимна Хана. — Наближава буря.

По-късно тази вечер няколко човека от службата се събраха в „Рауди“, бар в Джонсън, да отпразнуват двайсет и седмия рожден ден на Танър. Хана и той бяха станали добри приятели, но тя винаги внимаваше да не породи у него мисълта, че търси нещо повече. Разходката в планината по-рано през деня бе първият път, когато бяха само двамата. Понякога ходеха да обядват заедно, но винаги с още някой от службата.

Днес беше рожденият ден на Танър и когато той покани Хана на разходка до водопада, а после да го придружи в „Рауди“, тя не можа да му откаже. Щеше да ѝ е много по-лесно да се държи на разстояние, ако Танър не беше толкова привлекателен. Беше хубав, забавен и чаровен и

я караше да се чувства чудесно, когато беше с него. Но тя не можеше да се сближава прекалено. Просто не можеше. Не още.

На празненството присъстваха Хана и Танър, Джо и Каролайн Дилард, Лий Муни, Рита Джоунс и гаджето ѝ — адвокат, когото Хана не познаваше — и двама млади прокурори от службата с приятелките си. Хана се забавляваше отлично. Джо и Каролайн Дилард ѝ бяха станали добри приятели и тя често се чудеше какво ли бе да си толкова близък с някой мъж както Каролайн бе с Джо. Двамата бяха неразделни във от службата и се отнасяха един с друг с любов и уважение, каквито според Хана можеха да се получат само след връзка, изградена в продължение на много години.

Хана хапна малко, докато Танър се смееше и се шегуваше с Джо за някакъв случай на шофиране в пияно състояние, на който той бе обвинител.

— Трябваше да го видиш само! — каза Танър с пълна с пилешко уста. — Пуснах видеото на полицая и то показва как жената излиза от колата си. Гола от кръста надолу. Започва да се търка в ченгето и да пее „Хей, прахоснико“^[1]. Стори ми се, че адвокатът ѝ щеше да повърне пред съдията.

Смехът бе заразителен, разговорът — лек и приятен, и Хана реши да направи нещо, което никога не бе правила. Реши да пийне. Танър шофираше. Защо не? Тя се завъртя към Лий Муни, който седеше вдясно от нея, и прошепна:

— Моля те, не го споделяй с никого, но никога преди не съм пила алкохол. Какво да си поръчам?

Муни ѝ се усмихна и се наклони към ухото ѝ.

— Опитай „Водка Колинс“ — посъветва я той.

Коктейлът пристигна след няколко минути и Хана отпи. Леко горчив и леко лимонов вкус. Хладен в устата ѝ и топъл, когато се спускаше надолу в гърлото ѝ.

— Как е? — попита Муни.

— Хубаво.

Питието изчезна постепенно и Хана откри, че се развеселява все повече и повече. Никога не бе осъзнавала колко забавна и духовита може да бъде. След като първият коктейл свърши, Муни ѝ поръча втори. След малко келнерката ѝ донесе трети. Когато момичето

оставяше питието на масата, Муни заяви пред всички, че Хана е девственица в пиенето и опитва алкохол за първи път.

— Наистина ли? — учуди се Танър. — Никога в живота си не си пила?

— Никога — отвърна Хана завалено. Главата ѝ беше замаяна и вече бе пияна.

— Не съм опитвала вкуса на алкохол нито веднъж.

Муни вдигна чаша.

— За девствениците — каза той. — Господ да благослови всяка една от тях.

Цялата група се разсмя, но вместо да се присъедини към тях, Хана започна да се цупи. Алкохолът замъгли разума ѝ и срина самоконтрола ѝ и тя започна да се ядосва. Не беше богородица все пак. Просто не можеше да приеме мисълта, че някой мъж щеше да види зловещата ѝ гърда. Той щеше да ѝ зададе въпроси и да събуди спомени за смърт и мъка. Как смееше Муни да ѝ се подиграва?

Хана допи третата водка и удари с юмрук по масата.

— Аз съм девственица, да знаеш! — изкрещя тя в ухото на Муни и останалата част от групата занемя. — Истинска девственица! И не ми е приятно да ми се подиграваш!

[1] Hey, Big Spender — хит на Шърли Беси (1967 г.). — Б.ред. ↑

Джак Дилард вървеше в полумрака по Уест Енд Авеню към общежитието. Беше почти осем вечерта в Нашвил и той чувстваше непрестанните пориви на вятъра, когато покрай него минаваха коли. Раницата му бе натъпкана с учебници и десеткилограмовата плоча, която бе пъхнал вътре. Допълнителната тежест го правеше по-силен и му помагаше да отслабне.

Учеше във „Вандербилт“ от три години. Когато започна, тежеше сто и четири килограма и се мислеше за силен. Сега бе деветдесет и пет кила и бе по-силен, откогато и да било преди — ходеща гранитна плоча. Отборът на Арканзас пристигаше този уикенд за три мача и Джак си представи набързо как удряше топката в лявото поле. Усмихна се на себе си. Беше го правил и преди и не се съмняваше, че ще успее и сега.

Мислите му се насочиха към разработката, която трябваше да напише тази вечер. Пет страници по антропология. Възнамеряваше да пише за разликата между еволюцията на човека и еволюцията на маймуните. Много учени смятаха, че хората са произлезли от маймуните. Грешаха. Докато обмисляше заключението на тезата си, Джак се зачуди колко ли разработки бе написал във „Вандербилт“. Поне стотина, реши той. Професорите държаха студентите да могат да се изразяват писмено.

Джак бе изморен и измъчван от мускулна треска, но бе свикнал с това. Във „Вандербилт“ имаше високи изисквания, а треньорът му по бейзбол бе като армейски сержант. Дните му често продължаваха дванайсет — четиринайсет часа. Ставаше рано и отиваше на училище до обяд. В дните, когато имаха мачове, пристигаше на игрището веднага след училище. След двучасовата тренировка играеше бейзбол два или три часа, после работеше на игрището, вземаше душ, грабваше нещо за ядене и се заемаше с учене. Свободните му дни бяха също така напрегнати, защото тогава отборът поддържаше форма и тренировките бяха брутални: вдигане на тежести, спринтове,

упражнения за издръжливост. Почивните дни бяха за хората, които не спортуваха. Свободното време беше за лигльовците.

Нещо напред привлече погледа на Джак. Някакъв мъж се бе облегал на дървото до оградата от ковано желязо, която отделяше комплекса от улицата. Джак не беше достатъчно близо, за да го познае, но мъжът очевидно го гледаше. Когато Джак се приближи, фигурата се скри зад дървото и изчезна.

Джак мина покрай дървото и огледа мястото, където бе стоял мъжът. От дясната страна имаше жив плет и той сигурно го бе прескочил. Може би беше студент, който просто бе излязъл да изпуши една цигара. Джак продължи напред. Заради размера и силата си, никога не се тревожеше, че може да го нападнат, но докато вървеше по улицата, не можеше да се отърве от чувството, че го наблюдават и дори следят.

Той зави към малкото площадче около статуята на Корнелиъс Вандербилт и погледна през рамо. Осветлението тук беше слабо и ако някой се канеше да го нападне, това бе най-подходящото място. Той забърза и тръгна по тротоара. Когато мина покрай храстите, мерна човек, който внезапно изчезна. В следващия миг загуби равновесие, когато някаква фигура се метна на гърба му и го стисна за врата.

Джак бързо се окопоти и се отпусна на лявото си коляно. Инстинктивно дръпна дясното рамо на нападателя си надолу и изви тялото му напред. Беше хватка от джудото, която баща му му бе показал преди години. Използваше я всеки път, когато се бореше със състудентите си и винаги му вършеше работа. Този път стана същото. Нападателят му прелетя през рамото му и се стовари на земята по гръб. Джак бързо го възседна и тъкмо се готвеше да стовари юмрук в лицето му, когато чу познат смях. Спря и погледна лицето му внимателно.

— Дяволите да те вземат, Ти-боун^[1]! — извика Джак и скочи на крака. — Изкара ми акъла!

— Какво става, Чук?

Мъжът на земята се надигна бавно и Джак видя измореното усмихнато лице на Томи Милър.

— Трябваше да знам, че ще ми приложиш някоя идиотщина от джудото — каза той.

Джак го прегърна здраво. Обичаше Томи като брат. Беше забавен и весел и вечно се шегуваше. Джак винаги го бе смятал за честен и лоялен приятел. А и беше свиреп съперник на бейзболното игрище. През годините се бяха състезавали доста пъти. Томи имаше невероятен удар и бързина, от които краката на Джак се бяха подгъвали повече пъти, отколкото му се искаше да си спомня.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Джак.

— Бягам с вятъра, човече. Да отидем да пием по кафе или нещо друго и ще ти разкажа всичко.

Джак знаеше, че Томи „бяга с вятъра“. Баща му се беше обадил предишната вечер и му бе съобщил, че е уволнен, защото отказал да убеди голямото жури да обвини Томи в убийство. Каза му, че Томи избягал от полицията в Дърам, а колата му изчезнала. Спомена също и че вероятно скоро ще повдигнат обвинения срещу него.

— Ченгетата те търсят, Ти-боун.

— Да, сега знам как са се чувствали избягалите роби.

— Следвай ме.

Джак го поведе към купчината маси за пикник под смърча, близо до библиотеката. Всички маси бяха празни. Джак метна раницата си и седна на онази, която бе най-близо до дървото. Томи се настани срещу него.

— Как пристигна тук?

Бейзболната шапка на Томи бе нахлупена ниско на челото му. Джак забеляза, че очите му непрестанно се стрелкаха наоколо и наблюдаваха всичко внимателно.

— На автостоп.

— Защо избяга?

— Изкарах си акъла от шубе. Според мама ченгетата смятат, че аз съм убил съдията.

Джак се напрегна. Не искаше да задава въпроса, но се налагаше.

— А ти направи ли го?

Томи поклати глава отрицателно и си пое дъх.

— Дори не знаех къде живееше този тип — отговори той. — Отидох на гроба на татко в онази нощ. Носех шише бърбън от литър и половина. Не пия често, но май изгълтах цялото, защото последното, което си спомням, е как седя на земята и плача. Събудих се на задната седалка на колата около пет сутринта. Бях паркирал до малко

магазинче на „Оукланд“ и нямах представа как съм стигнал дотам. Тресеше ме зверски махмурлук, човече. Главата ме цепеше и имах чувството, че ще се издрайфам. Твоята къща беше по-близо от моята, затова дойдох у вас.

— Значи не помниш какво си правил? — попита Джак. — Не помниш как си стигнал до магазинчето?

— Не. И това е проблемът. Точно поради тази причина се страхувам от ченгетата. Ако ме попитат какво съм правил в определено време, не мога да им отговоря. Другото, което ме плаши, са думите на мама. Тя каза, че онзи, който е убил съдията, го е изгорил. Имах бензин по себе си, когато се събудих, и не помня как е станало. Сигурно съм се отбил някъде да сипя бензин, тъй като резервоарът ми бе почти празен, когато подкарах към гробището, а на следващата сутрин бе пълен.

— Значи сигурно си напълнил колата пред магазинчето и си се полял с бензин, а после си решил да се проснеш на задната седалка и да поспиш.

— Може би.

— Най-разумно е да се върнеш там и да видиш дали някой те помни. Трябва да си платил за бензина, а ако си бил толкова пиян, със сигурност си направил впечатление.

— Страхувам се да се върна там. Страхувам се да се доближа до Джонсън.

— Къде ти е колата? — попита Джак. — Татко каза, че ченгетата не са успели да я намерят.

— Това страшно ще ти хареса. Дадох я на един чернокож тип на около седемдесет километра от Дърам. Той работеше по вехтата си бричка пред къщата си, когато минах оттам. Живееше в малка барака. Отбих там, взех си куфара и раницата от багажника, свалих номерата и му подадох ключовете. Трябваше да му видиш лицето. После се върнах на автостоп в Дърам.

— Защо го направи?

— Защото знаех, че ченгетата ще търсят колата. Не исках да я набутам в езерото или нещо подобно и реших, че е по-добре да я дам на някой, който има нужда от нея.

— Слушай, Ти-боун, трябва да се върнеш и да решиш проблема. Така сам се уличаваш.

Томи отпусна глава и се вторачи в масата.

— Може и да съм виновен, Чук. Господ знае, че ми се искаше да пребия онзи кретен с голи ръце поне сто пъти, откакто татко се самоуби. Може да съм се напил и да съм откачил, да съм научил къде живее, да съм отишъл там и да съм го убил.

— Не казвай такова нещо дори и на шега. Не си го и помисляй!

— Не мога да се върна там, човече. Поне не още. Ако го направя и разкажа на полицията, че не помня какво съм правил онази нощ, ще ме арестуват със сигурност. Мисля, че просто ще попътувам известно време, а после, когато нещата се поуспокоят, ще се върна. Може междуременно да открият кой е истинският извършител.

— Имаш ли достатъчно пари? Нуждаеш ли се от нещо?

— Добре съм. Мама ми даде хиляда и петстотин долара, преди да тръгна. Ще ми стигнат за известно време.

Джак се протегна и докосна ръката на приятеля си.

— Нямах възможност да ти кажа това, но наистина съжалявам за баща ти — сподели той. — Съжалявам за всичко.

Очите на Томи се навлажиха и Джак забеляза сълзите, които се стекоха по бузите му.

— Можеш ли да повярваш, че той се самоуби, защото вярваше, че ще сме по-добре с парите от застраховката, отколкото с него? — изхлипа Томи. — Сигурно го е боляло ужасно. Искане ми се да можех да го прегърна отново и да го уверя, че всичко ще се оправи.

Томи облегна глава на ръцете си и заплака тихо. Джак искаше да го утеши, но не знаеше как. Бе свикнал със закачките и шегите в съблекалнята, с хапливите реплики на приятелите и съотборниците си. Но да се опита да утеши приятел след подобна кошмарна трагедия, бе непозната територия за него. Той се протегна и стисна рамото на Томи.

— Какво ще кажеш за по едно кафе? — предложи той. — Ще изтичам до кафенето и ще го донеса тук.

Томи повдигна бавно глава и избърса очи с опакото на ръката си.

— Разбира се, Чук. Кафе звучи чудесно.

Джак се забави по-малко от десет минути. Докато бързаше по тротоара с кафетата в ръка, видя един от полицаите от университета да излиза от сенките край масите за пикник. Джак се усмихна и му кимна, когато мина покрай него, но знаеше какво ще намери на масата.

Оказа се прав. Раницата му лежеше на масата, където я бе метнал, но Томи бе изчезнал.

[1] Пържола с кокал под формата на буквата Т. — Б.пр. ↑

Хана Милс постави тънката дълга плочка върху хартиена кърпа до тоалетната и се заразхожда из къщата. Взе Пачес, кокерчето, което бе осиновила от приюта за животни преди няколко седмици, и го понесе със себе си.

— Не е възможно — каза му тя. — Просто не е възможно!

След всичко, което ѝ се бе случило, Хана бе станала експерт в прогонването на неприятни мисли и точно така бе постъпила и със спомена за пиянската нощ в ресторанта. Какво друго можеше да направи? Да обвини Танър, че я бе изнасил? Вероятно в пияно състояние тя просто се бе съгласила и не можеше да си спомни.

Танър ѝ се обади на следващия ден, за да провери как се чувства. Тя небрежно го попита как се бе озовала в леглото и той ѝ обясни, че я занесъл в къщата, поставил я на леглото, събул ѝ обувките и я завил. Хана не можеше да се накара да вярва друго.

Умората започна след около седмица. Имаше моменти, когато ѝ се струваше, че краката ѝ бяха от бетон. Внезапно откриваше, че едва се движеше и ѝ бе трудно да остане будна. На няколко пъти ѝ се поиска да заплаче и се втурваше в тоалетната да го направи. Миналата седмица започна да повръща сутрин дори когато стомахът ѝ бе празен. Гърдите ѝ бяха прекалено чувствителни. Уринираше много по-често от обикновено. Мензисът ѝ не дойде.

Хана се върна в банята. Тестът за бременност я очакваше. Знаеше какъв ще е резултатът, но нямаше представа как щеше да постъпи. Прегърна кученцето с лявата си ръка и се протегна надолу с дясната...

Хана реши да се обади на Лий Муни. Той я бе назначил и се бе отнасял с нея изключително мило откакто се бе преместила от Ноксвил. Освен това познаваше Танър добре и можеше да ѝ даде някакъв съвет в това отношение. Тя се зачуди дали да звънне на Джо и Каролайн Дилард и да поиска съвет и от тях, но се срамуваше

прекалено много. Не сподели проблема си с Муни по телефона, само му каза, че трябваше да говори с него колкото се може по-скоро. Той пристигна в дома ѝ след по-малко от половин час и сега седеше в дневната.

— Надявам се, няма да ми съобщиш, че си решила да напуснеш — каза Муни, когато Хана му подаде чаша чай с лед.

— Не, не напускам — нервно отговори тя, но внезапно идеята ѝ се стори привлекателна. — Поне не планирам да напусна. Не и в скоро време.

— Това не звучи много обещаващо — отбеляза Муни.

— Съжалявам. Просто това... просто това, което ще ти кажа, е адски трудно. Да не кажа срамно. Не трябва да го споделяш с абсолютно никого.

Муни засука мустак с дясната си ръка.

— Никога не съм те разпитвал за семейството ти, Хана — каза той. — Ако си спомням правилно, ти зададох няколко въпроса, когато се запознахме на конференцията, но те те накараха да се почувстваш неудобно. Няма ли човек от семейството ти, с когото можеш да поговориш?

— Нямам семейство. Родителите, братята и сестра ми бяха убити. Съвсем сама съм.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи с тях?

— Благодаря, но не.

— Добре. Е, надявам се, знаеш, че можеш да ми се довериш.

— Ти винаги си бил мил с мен.

— Удоволствието е изцяло мое.

Хана отпи от чая си. Ръката ѝ трепереше, затова тя остави чашата на масата пред себе си, скръсти ръце и се залюля напред-назад.

— Бременна съм — заяви тя.

Помъчи се да се овладее, но шокът от изричането на думите я срина. Тя покри лицето си с ръце и заплака тихо. След няколко секунди усети присъствието на Муни до себе си. Той седна на канапето и нежно хвана ръцете ѝ.

— Няма проблеми — каза той. — Всичко ще е наред.

Хана го погледна с мокрите си от сълзи очи. Той се усмихваше топло. И гласът, и докосването му бяха успокояващи.

— Имаш ли желание да поговорим?

Хана се успокои, доколкото бе възможно. Господин Муни ѝ подаде носна кърпа и тя му разказа за симптомите си от последните няколко седмици и за резултата от теста за бременност.

— Сигурно се е случило в нощта, когато се напих — изплака тя. — Трябва да е бил Танър.

— Нямах ли спомени за това, което се случи, след като се прибра у дома в онази нощ? — попита Муни.

— Никакви! Абсолютно никакви.

— Е, определено има начини да узнаем дали Танър е бащата — каза той. — Тестове за бащинство. Можеш да го помолиш да си направи тест за бащинство.

— Знам. Помислих за това.

— Ако откаже, можеш да го принудиш.

— Да, знам. Но после какво? Ами ако направи теста и се окаже, че бебето е негово?

— Тогава предполагам, че можеш да поискаш да го арестуват за изнасилване.

— Не съм сигурна дали ме е изнасилвил. Може да съм му позволила. Може да съм го искала.

— Хана — прекъсна я Муни, — бях там онази нощ. Видях колко беше пияна. Всъщност аз се чувствам виновен, задето допринесох за състоянието ти. Но сексът е нещо, което трябва да стане между двама зрели хора по взаимно съгласие, а ти по никакъв начин не бе способна да се съгласиш на каквото и да било. Ако Танър е правил секс с теб онази нощ, това си е било чисто изнасилване. А ако те е изнасилвил, трябва да си понесе последствията.

— Не — възрази Хана, — не мога да го направя. Не искам. Работила съм с десетки жертви на изнасилвания през последните шест — седем години, господин Муни. Виждала съм през какво минават. Не мога да си причиня това.

— Разбирам, Хана. Наистина! Системата може да е по-тежка за жертвите, отколкото за престъпниците.

Муни разтърка нежно ръцете на Хана. Тя се зарадва задето бе решила да му се обади. Беше хубаво да има човек, с когото да поговори, особено човек, който бе опитен и изпълнен със съчувствие като господин Муни.

— Помисли ли за алтернативата? — попита той.

Хана го погледна тъпо и премигна. Не беше сигурна какво имаше предвид.

— Можеш да прекратиш бременността. Случва се по-често, отколкото си мислиш, особено в случаите с изнасилване.

Мисълта за аборт въобще не ѝ бе идвала наум. Но абортът бе абсурдна идея. Не можеше дори да си помисли, че ще унищожи живота същество, което растеше в нея. Изнасилване или не, абортът не бе възможност.

— Не — тихо отговори Хана, — никога не бих го направила.

— Сигурна ли си? Това не е грях, Хана, особено като се има предвид какво ти се е случило.

— Не — прошепна тя, — не, господин Муни. Няма да унищожа собственото си дете.

— Разбира се, че не. Надявам се да ми простиш, че въобще заговорих по въпроса.

Хана замълча, потънала в лабиринта от мисли за последното си премеждие. Господин Муни продължи да разтрива ръцете ѝ да я утешава нежно и тя нямаше нищо против. Мина около половин час, може би малко повече. Муни коленичи пред нея и отметна косата от лицето ѝ.

— Става късно, Хана — каза той, — трябва да вървя. Защо не изчакаме ден-два и после да решим кой ще е най-разумният ход? Няма смисъл да се бърза прекалено много.

Хана кимна и след малко господин Муни си тръгна.

Навремето, когато реши да си смени работата, тя усети, че постъпва правилно. Вече не бе толкова сигурна в решението си, но се оказа права поне за едно.

Господин Муни бе мил и почтен човек.

Хана отвори хладилника и извади бутилка студена вода. Забеляза пакета с пилешко, който бе купила във вторник. Трябваше да го сготви довечера или щеше да се развали. Реши да си направи пържено пиле по китайски по-късно и затвори вратата. Пачес лаеше въодушевено в спалнята и Хана го повика. Сипа малко от водата си в купичката му, наведе се и го погали по главата. Беше го заобичала силно през краткото време, откакто го притежаваше. Беше толкова сладък и послушен. Щеше да е идеално другарче за бебето.

Седмицата бе тежка. След разговора с господин Муни миналата събота, той ѝ се обади в неделя и каза, че напълно е забравил за предстоящата си ваканция. Помоли я да не споменава на никого за разговора им. Щяха да повикат Танър в кабинета му, когато се върнеше на работа в понеделник, да си поговорят с него, да преценят реакцията му и да действат нататък.

Хана избягва Танър цяла седмица. Той ѝ се обади няколко пъти и остави съобщения на телефонния секретар. В последното питаше дали бе направил нещо, което я е обидило, но тя го пренебрегна. Очакваше с нетърпение понеделник и възможността да се изправи срещу него. Можеше да не хареса онова, което щеше да ѝ каже, но поне щеше да се сдобие с отговори.

Тя се изправи и влезе в спалнята. Свали червеното си яке и го метна заедно с чантата на леглото.

Примката се уви около врата ѝ, преди да успее да се отдръпне от леглото. Хана усети, че я дърпат назад и нагоре. Краката ѝ се вдигнаха от пода. Ръцете ѝ незабавно посегнаха към гърлото. Нещо я душеше. Не можеше да диша. Какво беше това? Кой беше?

Който и да беше, бе адски як, много по-силен от нея. Хана усети космите по брадата му, когато я придърпа плътно към себе си. Усети и гадния му дъх и въздуха от ноздрите му в дясното си ухо. Но не успя да се освободи. Риташе, гърчеше се и се бореше, правеше всичко възможно да се измъкне от хватката, но той я тръшна по лице на пода и

я прикова там. Нещо мокро прокапа от устата ѝ. Кръв, сигурно кръв, помисли си тя.

Хана се успокои, когато прие неизбежността на собствената си смърт. Видя усмихнатото лице на майка си, вълничките по езерото Мичиган, величествените планини. Лоти я повика от кухнята. Вечерята беше готова. Люк се затърчи в леглото си с блеснали очи, сигурен признак, че бе разбрал шегата ѝ. Леля Мери я потупа по ръката. Двете седяха на люлката на верандата в осветената от луната лятна нощ.

Когато тъмнината я погълна и се появи бялата светлина, Хана се изненада от липсата си на страх. Дори си помисли, че вероятно трябваше да благодари на мъжа, който отнемаше живота ѝ. Да, убиваше и нероденото ѝ дете заедно с нея, но откакто бе научила за бременността си, тя неведнъж бе мислила, че бебето бе поредната ѝ трагедия.

Сърцето ѝ спря да бие и бялата светлина стана още по-ярка.

Последното чувство, което Хана изпита, бе облекчение.

Рокерът, който уби Хана Милс, вдигна кутията с бира към небето.

— За добре свършената работа — извика той.

Сайръс Червения Маккини бе в настроение да празнува. Работата бе минала идеално. Момичето липсваше от две седмици, а ченгетата нямаха и идея. Беше сигурен, че никога нямаше да я намерят.

До масата срещу него седеше братовчед му, Рики Варела Рийд. Варела бе единственият човек, на когото Червения се доверяваше. Затова и го извика да му помогне със задачата. Сайръс знаеше, че онова, което правеха, бе категорично забранено от правилата на бандата, но също така знаеше, че Варела щеше да си държи устата затворена. Беше му дал пет от двайсетте хиляди долара, които бе получил от мексиканеца. Варела искаше равен дял, но след като Червения бе извършил убийството, реши, че си заслужаваше допълнителните пари.

Беше събота, последната вечер на рокерската седмица в Мъртъл Бийч, Южна Каролина. Сред „Воините на Сатаната“ бързо се бе разнесла новината, че водачите им са сключили изгодна сделка с банда в Шарлът, и алкохол и дрога се лееха щедро. Намираха се в бар „Данте“, скапана дупка в Гардън Сити, която превземаха за около седмица през пролетта всяка година. Гърмеше рок музика, кучките танцуваха полуголи по масите, а двама пияни рокери вече бяха минали с моторите си през заведението. Червения бе изпил почти каса бира през деня и през последния час бе отишъл два пъти до тоалетната, за да смръкне малко метамфетамини. Чувстваше се като истински победител.

— Ние с теб сме двама проклети шибаняци — извика той.

— Мамка му, прав си! — отвърна Варела.

— Онази кучка бе само началото. Ние ще сме следващите „Корпорация убийства“! Наемни убийци, мамка му! Винаги съм искал

да съм наемен убиец. Майната им на тия дреболии дето вършехме досега. Ставаме важни клечки, бебчо!

— По-тихо, Червен! Хората те чуват.

— Не ми пука!

Червения се надигна от стола си и вдигна юмруци във въздуха.

— Докато вървя през сянката на долината на смъртта, няма да се страхувам от злото — изкрещя той, — защото аз съм най-злият шибаняк в долината!

Мина по-малко от седмица, преди водачите на бандата да чуят новината. Направиха проучвания, проведеха няколко срещи. И сега Червения се намираше в обор в област Юникой, здраво завързан за метален стол, заобиколен от мъже, които смяташе за приятели. Варела седеше до него и хлипаше като дете.

Червения загледа мъжа, който обикаляше около него. Беше познат като Мечката и бе президент на „Воините на Сатаната“. Беше висок метър и осемдесет и бе як като бик. Огромни мускули изпъваха тесния му черен потник. Целият бе покрит с гъсти черни косми — главата му, лицето, рамената, гърба и гърдите. Носеше униформената черна кърпа на бандата. Останалите водачи се бяха облегли на едно от отделенията за животни на около три метра от него и го гледаха как си играе с каиш от сурова кожа с дебел възел в края. Те бяха познати като Костенурката, Планината и Рейнмен.

— Знаеш ли защо си тук? — попита Мечката.

— Не сме направили нищо — отговори Червения.

Възелът на каиша се стовари върху слепоочието му. Червения видя звезди, когато болката прониза главата му и се спусна по гърба.

— Не ме лъжи, Червен! Искаш да се отнеса по-снизходително с теб, нали? Момичето, което уби, работи за прокуратурата. Да не мислиш, че ще спрат да го търсят, глупак проклет? Сега ние трябва да почистим бъркотията, която създаде.

— Не е бъркотия — възрази Червения. — И никой няма да открие нищо.

— Имаме правила. Ако ги нарушиш, засягаш всички нас. Какво, по дяволите, си мислеше? Самостоятелна работа, а? При това момиче!

И то момиче, което не ни е направило абсолютно нищо. И сега жегата ще е върху нас.

— Няма да има жегата. Няма да открият нищо.

— Няма да има жегата? Как мислиш, че ние разбрахме за това? Защото си прекалено тъп, за да си държиш шибаната уста затворена ли? Ти и тлъстото лайно до теб.

— Няма да кажем и дума, Мечка — извика Варела. — Кълна се в Господ, че няма да кажем и дума.

Червения чу изплющяването на камшика и глухия тътен, когато възелът удари братовчед му. Варела изпищя.

— Затвори си устата, тлъстако! — изкрещя Мечката. — Познавам и двамата ви от дълго време и знам, че дъртият Варел няма достатъчно акъл, за да се скрие от дъжда. Значи ти трябва да си уредил работата, нали, Червен?

Червения кимна и затвори очи. Вслуша се в шума от ботушите на Мечката по мръсния под.

— Кой ти плати?

— Някакъв мексиканец в Мористаун.

— Какъв мексиканец? Как се свърза с теб?

— Не му знам името. Научих за договора за убийство от друг мексиканец, с когото купонясвам. Казах му, че се интересувам и той ми даде номер, на който да се обадя. Уредих среща и отидох в Мористаун.

— Колко? Колко ти платиха, за да ни предадеш?

— Не съм ви предал, човече. Просто свърших една работа. Прибрах петнайсет бона и не навредих на никого. Както ти казах, няма да я намерят.

— Какво направи с нея?

Разпитът продължи още петнайсет минути. Колкото повече Червения говореше, толкова по-дружелюбен ставаше гласът на Мечката. Червения му разказа всичко: как наблюдавали дома й, как я убиха, къде скрили трупа, какво направили след убийството.

Мечката клекна пред него и постави ръце на колената му.

— Още нещо, за което да се сещаш?

— Не, човече, разказах ти всичко.

— Добре.

Мечката се изправи и се завъртя.

— Рейнмен, ти и Психопата качете дърворезачката в пикапа и я закарайте до кочината. Искам да застреляте тези двама лайнари, после да ги нарежете на парчета. Прасетата ще се погрижат за останалото.

Трийсет и шест часа след убийството на съдията и двайсет и четири часа след изчезването на Хана Милс — две от най-големите загадки, които мога да си спомня в района, се озовавам във от всичко.

Уволнен. Изритан. Свършен.

Каролайн твърди, че не е изненадана. Казва, че никога не е харесвала Муни — факт, който е държала в тайна, защото работех за него. Гледал я похотливо и дори се опитал да я сваля на миналогодишния служебен купон на Коледа. Не ми го споменала, тъй като смятала, че може да направя нещо неразумно, например да сритам гнусния му задник. Беше права.

Кампанията на Муни срещу мен бе напълно лишена от деликатност. Следобеда, когато ме уволни, всички местни телевизионни канали ме показаха по вечерните новини. Муни отказваше интервюта, но Рита Джоунс ми се обади няколко часа след като напуснах службата и ми съобщи, че бил изпратил прес изявление до медиите, което бил изготвил лично.

Репортерите незабавно се появиха пред дома ми. Паркираха на алеята и се опитаха да ме накарат да изляза и да говоря с тях, но аз просто отворих задната врата и пузнах Рио. Те се разпиляха като уплашени гъски. Вечерта показаха кратка история за кариерата ми като адвокат на защитата и после като прокурор. Като се изключи фактът, че телефонът звънеше непрестанно, положението не беше толкова лошо. На следващата сутрин във вестника имаше история за мен със заглавие „Прокурор, уволнен за неподчинение“. Журналистът споменаваше уволнението ми, но не казваше нищо лошо за мен.

Седмица по-късно репортерите побеснях отново, когато Танър Джарет се яви в съда и заяви, че прокуратурата оттегля всички обвинения срещу Рафаел Рамирез. Муни каза пред медиите, че моето преследване на Рамирез било „фанатично“. Дори се извини на мексиканеца по вечерните новини. Толкова се ядосах, че метнах обувка по телевизора и спухах екрана.

Измина още една седмица. Връщам се към рутината, която имах, преди да започна работа в прокуратурата. Каролайн и аз шофираме до Нашвил, за да гледаме как Джак играе бейзбол. Мотая се из къщи. Тичам, тренирам и си играя с Рио.

Говоря с Бейтс ежедневно, но няма развитие по случая Хана Милс/Кейти Дийн. Същото е и положението с убийството на съдия Грийн. Мълчание. Няколко пъти се опитвам да звънна на Анита Уайт, за да попитам дали са обвинили Томи Милър, но тя отказва да говори с мен. По новините обаче не казват и дума по въпроса, което ме кара да мисля, че Муни се е отказал от тази дивотия. Все някой щеше да сподели информацията с пресата. Ченге, прокурор, член на голямото жури. Подобна пикантна новина щеше да възбуди репортерите.

После, в четвъртък вечер, се връщам у дома след дълго тичане край езерото в компанията на Рио и виждам кола на алеята. Здравч е и едва забелязвам очертанията на облегатата на колата фигура. Рио залайва и опъва каишката си, но докато се приближавам, познавам човека. Бейтс, издокаран с каубойска шапка и ботуши, облегат на конфискуваното БМВ.

— Не мислех, че ще искаш да те видят с мен — казвам.

Рио подушва шерифа набързо и се успокоява, затова свалям каишката му.

— Не искам, поне не на обществено място. Затова дойдох чак тук.

— Искаш ли да влезеш? Имам бира и чай, вода, безалкохолни, каквото поискаш.

— Знаеш ли какво? Една бира ми звучи добре.

Бейтс ме следва в къщата. Грабвам две бири от хладилника и го повеждам към терасата.

— Къде е госпожата?

— Преподава в курс по танци.

— Добре ли е напоследък?

— Да, добре е. Благодаря, че попита. Е, какво те води тук?

Бейтс сядна на масата и отпива от бирата. Времето е топло, а лунната светлина се отразява меко в канала под нас. В далечината се чува басовото ръмжене на моторна лодка. Идеална вечер да се напия с Бейтс и да послушам историите, но той изглежда прекалено сериозен.

— Имам лоша новина, братко Дилард. Намерихме Хана.

— Тя...

— Мъртва е. Съжалявам.

Свеждам глава мълчаливо. Мисля си за нея всеки ден откакто изчезна, а след като научих за миналото ѝ от агент Райдър, не мога да се освободя от опасенията си. Горкото хлапе. Семейство, избито от луд баща. Леля и братовчед, избити от наркодилър. Знаех, че виждам болка в очите ѝ, но нямах представа колко е дълбока.

— Къде я намерихте?

— В изоставена мина в планината Бъфало.

— Как е умряла?

— Удушена. Стар мой приятел, съдебен патолог, прави аутопсията в момента.

— Стар приятел? Защо не я прави съдебният лекар?

— Никой още не знае, че сме я намерили. Само аз, моят заместник, който работи под прикритие, и приятелчето ми патолог. Сега и ти. Възнамерявам да пазя тайна известно време. Приятелят ми ще я задържи при него, докато успея да се ориентирам.

— Къде?

— В голям фризер в гаража си. Каза ми, че имал там още няколко части от труповете.

— Да не е някакъв откаченяк?

— Повечето патолози са такива, нали? Малко е странен, но е адски умен и способен. Не се тревожи. Много по-добре е от мястото, където я намерихме.

Нужна ми е минута да обмисля новината. Никой не знае, че са я намерили? Как е възможно това? Когато е открит труп, всички се появяват на мястото. Полиция, съдебни лекари, криминолози, зяпачи. Никога не съм чувал за човек, който работи за закона, да покрие откриването на труп.

— Какво става, Леон?

— Да кажем само, че определени хора не трябва да знаят за това.

— Сподели.

Бейтс отпива щедра глътка от бирата, сваля си шапката и я оставя на масата пред себе си. Прокарва пръсти през косата си и си поема дълбоко дъх.

— Едно от момчетата ми работи под прикритие от няколко години — започва той. — Опитваме се да се справим с рокерската

банда „Воините на Сатаната“. Предполагам, че си чувал за тях.

Не само съм чувал за тях, но и сестра ми е бременна от един от воините — подробност, която решавам да запазя за себе си. Кимвам на Бейтс.

— Доста опасна банда — продължава той. — Снощи, момчето ми идва при мен и ми разказва интересна история. Един от членовете на бандата чул, че има обявена поръчка за убийството на някакво момиче. Решил да поработи на свободна практика, нали разбираш, извън нормалната търговия с дрога и оръжие. Да прибере малко пари настрана. И се видял с някакъв мексиканец, който му възложил поръчката. Прибрал десет бона, взел братовчед си и двамата отишли да свършат работата. Момичето било Хана. Удушили я в спалнята ѝ, набутали я в багажника и я закарали в планината. Захвърлили трупа ѝ в старата мина и изсипали няколко чувала с вар през дупката върху нея. Аз и момчето ми едвам я извадихме оттам. Беше кошмарна свинщина. Та когато приключили, двамата гении купили шише алкохол и се повозили в колата ѝ няколко часа, преди да я върнат пред къщата ѝ. Два дни по-късно прибрали още десет бона и успели да си държат устите затворени цяла седмица, но после единият се напил и се раздрънкал. Трябва да разбереш, че това е нарушение на законите на бандата. Не скиташ наоколо да убиваш хора без одобрението на водачите, а и със сигурност не убиваш жени, които не са направили нищо да обидят бандата. Лошо е за бизнеса. Тази новина се разчула сред бандата, водачите провели събрание и решили, че двамата гении трябва да бъдат наказани за провинението си. Не за убийството на Хана, а задето са изпълнили поръчка без знанието и одобрението на водачите.

— И какво е наказанието?

— Смърт. И двамата са мъртви. Простреляни в главата, разчленени и прекарани през дърворезачка. После били захвърлени в кочина във ферма в област Юникой.

— Знаеш ли кои са?

— Знам кои бяха. Не че това ми върши някаква работа.

— И защо пазиш в тайна намирането на Хана?

— Поръчката е направена от мексиканец, който е свързан със старото ти приятелче Рафаел Рамирез. Моето момче казва, че поръчката не е от човека на Рамирез, той само я предал. Момчето ми

се издигна в йерархията до ковчезник на бандата. Имат му доверие. Присъствал на разпита на двамата идиоти. Шефът на бандата искал да узнае какво още са правили, освен убийството, затова ги поизмъчвал. Оказало се, че не са се занимавали с нищо друго странично, но онзи, който се срещнал с мексиканеца, казал нещо интересно. Човекът, възложил поръчката на мексиканеца, бил важна клечка.

— Важна клечка? Но не споменал кой е?

— Мексиканецът не споделил това.

— Някакви идеи?

— Няколко, но първо трябва да ти задам няколко въпроса. Помниш ли как те питах дали Хана ти е споменавала за бременността си? Ти ми отговори, че била девственица. Откъде знаеш подобно нещо?

Веднага се сетих за вечерта в бара.

— Вероятно трябваше да ти го кажа преди, но четири — пет седмици преди изчезването на Хана, отидох на тържеството за рождения ден на Танър Джарет в бар „Рауди“. Муни непрестанно поръчваше питиета за Хана и преди да се усетим, тя се насвятка. И после неочаквано издрънка, че била девствена.

— Кой беше на тържеството? — пита Бейтс.

— Аз и Каролайн, Танър, Муни, Рита и гаджетото ѝ и още няколко човека.

— Кой заведе Хана у дома?

— Танър.

— Е, не е била девствена. Криминолозите намериха тест за бременност в боклука пред къщата ѝ. ДНК-то по него отговаря на това на Хана, а тестът беше положителен. Била е бременна.

— Добре — кимвам, — значи е била бременна. Какво общо има това с поръчката за убийство?

— Мексиканецът, който платил на рокера, казал, че Хана е бременна и изнудвала важен човек. Затова, преди да съобщя новината за намирането ѝ, има няколко неща, които искам да проверя. Моето другарче, патологът, смята, че може да вземе проба от ДНК-то на ембриона. Трябва да направим всичко възможно да научим кой е бащата. Вероятно това ще ни насочи към убиеца. Другото е да намерим господин Рамирез и да се опитаме да изтръгнем някои отговори от него.

— Рамирез вече го няма, Леон. Няма да го намериш. А дори и да го намериш, няма да чуеш нищо от него. Не разполагаш с нищо срещу него.

— Казах „ние“. Ние ще го намерим. Говорих с Райдър. Той ще ми помогне. Мрази Рамирез с дива страст.

— Аз мога ли да направя нещо?

— Всъщност, да, но искам да действаш внимателно и да свършиш работата добре. Никакви грешки. Ако нещата се окажат такива, каквито си мисля, тук ще настъпят големи промени. Много големи. И искам ти да участваш в тях.

— Предполагам, че имаш заподозрян.

— Двама заподозрени, братко. Двама.

Малко след като Бейтс си тръгва, преглеждам мобилния си, за да намеря номера на Майк Норкрос. Той вдига на второто позвъняване.

— Екранчето ми показва, че се обажда бивш прокурор — казва Норкрос.

— Как си?

— Боря се за истина, правосъдие и американския начин на живот. А ти?

— Не мога да се оплача. Слушай, първо искам да ти се извиня, задето ти се наложи да изгледаш скандала в кабинета на Муни.

— Да се извиниш? Шегуваш ли се? Това беше най-интересното шоу, което съм виждал в живота си. Имаш страхотни топки, адвокате.

— Чувал съм го и преди. Всеки път е било, защото съм направил нещо тъпо.

— Е, между мен, теб и мухата на стената, мисля, че постъпи правилно. По никакъв начин нямаше да успеем да окомплектоваме случая с това, с което разполагахме. Хармън просто се опитваше да раздвижи нещата.

— Хармън? Искаш да кажеш, че идеята не беше на Муни?

— Не, беше на Хармън. Той принуди мен и Анита да говорим с Муни. Шефовете от Нашвил го подлагат на сериозен натиск с този случай.

— Да, представям си. Слушай, трябва да поговоря с Анита. Тя не вдига, когато ѝ звъня. Оставих ѝ няколко съобщения, но не ми се обади.

— Знам — отговаря Норкрос. — Малко е шашната от случилото се с теб. Мисля, че ѝ се иска да бе казала на Хармън същото, което ти каза на Муни.

— С нея ли си? Работите ли тази вечер?

— Не, приключихме преди около час. Честно казано, няма много, по което да работим.

— Знаеш ли къде е Анита?

— Тя не е купонджийка. Предполагам, че си е у дома.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш адреса?

— Ще се явиш там без покана?

— Може би. Тормоси ме една мисъл. Искам да поговоря с нея.

Норкрос замълчава за няколко секунди.

— Разбира се, защо не? Стига да не й кажеш откъде си взел адреса й.

— Няма да й кажа. Стига ти да не й звънеш, за да й съобщиш, че отивам там.

— Договорихме се — засмива се Норкрос и ми дава адреса й.

Оставям бележка на Каролайн и се качвам в джипа. Адресът, който Норкрос ми даде, е нов комплекс с апартаменти, наречен „Точка 24“. Намира се отвъд шосе „Бристол“, срещу парк „Бързата сърна“. Сградите се издигат на хълм над езерото, само на няколко километра от моя дом. Намирам нейната без проблеми. Тя отваря вратата няколко секунди след като звънвам.

— Извини ме, че идвам без покана, но трябва да поговоря с теб — казвам.

Анита е облечена в износен син анцуг с качулка и джинси. Светлината от уличния стълб навън улавя зелените й очи и те проблясват. Притеснявам се, че ще затръшне вратата под носа ми, но тя се усмихва.

— Влез.

Следвам я през осветено от полилей антре и незабавно усещам приятен аромат. На жасмин може би. Вляво има стълбище и кухня с уреди инокс. Влизаме в дневна с огромна библиотека, която покрива половината стена вдясно от мен. До другата половина стои пиано. Стаята е меко осветена от лампа в ъгъла и е обзаведена с вкус. Носи се нежна класическа музика. По стените и малките масички има рамкирани снимки. Забелязвам, че няма телевизор.

— Заповядай, седни — казва Анита, като ми посочва канапето.

— Чела ли си всички тези книги?

— Да. Повечето съм чела и по два пъти.

— Какво харесваш най-много?

— Падам си по класиката, но и по модерните романи. Особено полицейските.

— Имаш ли любим автор?

— Десетки. Да не си тук да проучваш литературните ми предпочитания?

— Дойдох да споделя нещо с теб, но честно казано, чувствам се малко неудобно.

— Искаш ли чаша вино? Може да ти помогне. Аз вече пих една, но като се имат предвид последните няколко седмици, нямам нищо против още една.

Изпих две бири с Бейтс, но мина повече от час. Не мисля, че чаша вино ще повиши нивото на алкохол в кръвта ми достатъчно, за да превиши законната норма, но последното, което искам, е да се зашеметя и да се раздрънкам. Стаята е адски уютна. Топла. А Анита е приятна гледка.

— Разбира се. Чаша вино ще ми дойде добре.

— Пия шабли. Обичаш ли шабли?

— Нямам представа. Не съм ценител.

— Ще се върна след минута.

Анита влиза в кухнята, а аз се размотавам из стаята и разглеждам снимките. Повечето показват хубав чернокож мъж. На няколко от тях той е млад, облечен в униформата на военновъздушните сили. Забелязвам сребърните нашивки. Капитан. На друга снимка мъжът е по-възрастен и е облечен в полицейска униформа.

— Това баща ти ли е? — питам, когато Анита се връща в стаята.

— Да. Тъкмо се пенсионира от полицията в Мемфис. Работи там повече от трийсет години.

— А майка ти? Това ли е тя? — соча снимката на жена на средна възраст, седнала на люлка на веранда.

— Това е баба ми. Мама ни напусна, когато бях малка.

— Съжалявам. Не исках да любопитствам.

— Няма проблеми. По онова време ми беше трудно, но се научих да се справям. Не я чух, докато завърших право. Оказа се, че не е отишла много надалеч. Живееше с някакъв мъж в Колиервил. Баща ми никога не се разведе с нея обаче. Мисля, че още я обича.

— Защо ви напусна?

— Предполагам, че беше самотна. Татко вечно работеше. Мислеше, че върши каквото трябва.

Анита се връща до креслото си и сяда. Отпивам от виното. Спуска се меко в гърлото ми.

— Харесва ли ти? — пита тя.

— Отлично е.

— Обичаш ли Шопен? — махва тя с ръка. — Намирам го за великолепен.

— Харесвам класическа музика в малки дози. Предпочитам ритъм енд блус.

— Е, какво дойде да ми кажеш?

Отпивам още една глътка и я поглеждам. Боря се със себе си вече от седмици. Преди да проговоря, повдигам чашата към устата си и отпивам отново. Оставям я на масата, облягам лакти на колената си и скръствам ръце.

— Видях Томи Милър сутринта, когато бе убит съдия Грийн. Намерих го да спи на канапе в дома ми, когато излязох за работа. По онова време не си помислих абсолютно нищо. Реших, че вероятно не е искал да се прибере у дома в нощта след погребението на баща си. Но по-късно, след като научих за случилото се със съдията и след като говорих с теб на местопрестъплението, реших, че е трябвало да ти кажа.

Анита държи чашата с вино под носа си. Залюлява я леко и вдъхва аромата.

— Е, сега ми каза — отвърща тя меко. — Но това не променя нищо, нали?

— Има и още нещо. По-късно открих, че дрехите му миришели на бензин. Той имал логично обяснение по онова време, затова не споделих факта с никого.

— Какво беше обяснението му?

— Бил пиян и се полял с бензин, когато се отбил да си напълни резервоара.

— Това може да се потвърди лесно, при положение че ни каже в коя бензиностанция се е отбил.

— Казва, че не помни.

— Той ли ти разказа всичко това?

— Не, не съм говорил с него. Знам го от друг човек.

— И какво е станало с дрехите му? — пита Анита.

— Не съм сигурен. Мисля, че може да са били унищожени.

— Нарочно унищожени?

— Не съм сигурен.

— От кого?

— Не мога да ти отговоря.

— Защо?

— Защото може да навреди на човек, когото много обичам.

— На сина ти?

— Човек, когото обичам силно. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Анита се навежда напред, все още стиснала чашата с тънките си пръсти.

— Осъзнаваш ли, че като ми казваш това, изглеждаш уличен в престъпление? А човекът, когото обичаш толкова силно, също може да е виновен.

— Знам.

— Какво искаш да направя?

— Не знам.

Поколебавам се няколко секунди.

— Все още не мисля, че Томи е убил съдията, но просто исках да ти се извиня, задето не бях откровен с теб.

Анита замълчава за минута, после прави нещо, което ме изненадва страхотно. Надига се от креслото, приближава се и сяда до мен на канапето. Стомахът ми се свива развълнувано. Лицето ми се зачервява и незабавно изпитвам чувство за вина.

— Аз също ти дължа извинение — казва тя.

Ухае на люляк.

— Наистина ли? За какво?

— За уволнението ти. Обвинението на Томи Милър бе идея на шефа. Но докато седях в кабинета на Муни и слушах как разкостваш случая и крещиш на началника си, осъзнах, че и аз трябваше да се възпротивя на моя. Предполагам, че се чувствах доста отчаяна, тъй като бях подложена на напрежението да арестувам някого. Съдиите и политиците от целия щат звънях на шефа ми, а той притискаше мен. Знаеш какви са ченгетата. Последното, което исках, е да признаеш, че не разполагаш с нищо и не можеш да докажеш нищо. Затова, когато Хармън бе осенен от откачената си идея да отидем при Муни, се съгласих с него. Не трябваше да го правя. Съжалявам.

— Не си първото ченге, поддало се на изкушението да използва силата на голямото жури необмислено и прибързано — успокоявам я.

— И съм сигурен, че няма да си последното.

— Не си помислих и за миг, че това може да ти струва работата — казва тя.

Анита поставя ръка на бедрото ми и аз потръпвам. Отпивам от виното.

— Добре съм — казвам. — Ние сме добре. Не се тревожи. Слушай, трябва да вървя. Каролайн вече сигурно си е у дома. Благодаря, че поговори с мен.

Оставям празната чаша на масата и се изправям. Анита ме повежда към вратата. Отваря я и аз излизам навън в нощта. Обзема ме облекчение. Избягах. Но се завъртам назад.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Разбира се.

— Защо не си омъжена? Имам предвид, ти си умна, красива, талантива. Не мога да повярвам, че мъжете не чакат на опашка да им обърнеш внимание.

— Чакам мъж като баща ми — отговаря тя. — Но засега познавам само един такъв, а той е женен.

Тя ми се усмихва, намига ми и бавно затваря вратата.

На следващата сутрин съм в магазина, където сравнявам цените на пилешкото, когато внезапно ми става неудобно. С периферното си зрение забелязвам някой, който стои на три метра вдясно от мен. Поглеждам и виждам пълна руса жена на средна възраст, която ми се струва позната. Тя ме гледа вторачено. Опитвам се да сетя коя я, но не мога. Погледът ѝ е изпълнен с презрение. Обръщам се обратно към пилешкото с надеждата, че тя ще се отдалечи.

Избирам малък пакет пилешки гърди и ги слагам в кошницата, после поглеждам назад към жената. Все още е там и все още е вторачена в мен. Завъртам се и тръгвам в обратната посока. Правя едва пет стъпки, когато чувам глас зад себе си.

— Липсваше ни на екзекуцията.

Продължавам да вървя.

— Хей, великият адвокат! Казах, че ни липсваше на екзекуцията!

Внезапно осъзнавам коя я и гърлото ми се стяга. Съпругата на Брайън Гант, Дона. Преди няколко дни прочетох във вестника репортажа за екзекуцията му и бях обзет от дълбоко съжаление. Заради всичко, което стана напоследък, напълно бях забравил за Брайън. Помня как говорих за него с Муни на сутринта, когато съдия Грийн беше убит, но след това Гант избледня от съзнанието ми. Спирам и се завъртам към нея.

— Съжалявам, Дона. Наистина съжалявам.

Тя пристъпва към мен с разгневени очи.

— Прав си! — казва тя. — Ти си най-жалкото извинение за адвокат, което някога съм виждала. Как се чувстваш като знаеш, че си отговорен за смъртта на невинен човек?

— Не мога да ти обясня как се чувствам — отговарям честно. — Искане ми се да бях направил повече.

— Брайън ми каза, че преди няколко седмици си ходил в затвора и си се опитал да разтовариш вината си върху него. Казал си му, че много съжаляваш. Вечно съжаляваш, а?

— Какво искаш от мен, Дона? Направих всичко възможно.

— Знаеш ли кое е най-лошото? Единствената причина Брайън да се озове с адвокат като теб бе, че сме бедни. Каж ми нещо. Когато съдията ти възложи да го представляваш, защо не обясни, че нямаш достатъчно опит да се справиш с дело, по което се иска смъртна присъда?

— Мислех, че съм готов.

— Мислеше, че си готов? Е, сгреси, нали? Задникът ти бе сритан от объркано петгодишно момиченце. А сега съпругът ми е мъртъв.

Свеждам очи засрамено. Същата мисъл ми е минавала милиони пъти. Бях млад и нетърпелив и исках да се отлича като адвокат. Но Дона беше права. Не бях готов.

— Погледни ме, копеле!

Вдигам глава бавно и я поглеждам в очите. Няма сълзи, само дива омраза.

— Съпругът ми беше невинен. Каж го!

— Съпругът ти беше невинен.

Думите ми излизат бавно от устата. Чувствам такъв силен срам, че едва говоря.

— И ти го уби. Каж го!

— Аз го убих.

Тя се приближава към мен. Толкова е близо, че усещам дъха ѝ по бузата си. После се изплюва в лицето ми.

— Надявам се да гориш в ада!

Дона се завърта и си тръгва.

На някакво ниво осъзнавам, че сънувам, но мозъкът не ми позволява да се събудя.

Скачам от вратата на „Херкулес 130“ и се завъртам. Въжето се опъва, сваля покривалото на лицата ми и парашутът се отваря. Поглеждам набързо зеленото платнище, после насочвам очи надолу. Спускам се към тесен полуостров на хиляди километри от къщи. Самолетна писта се простира под мен. Зеленикавият океан се удря в назъбените скали на не повече от десет метра от двете страни на пистата.

Допреди час не бях и чувал за Гренада. Единственото, което ни казаха, когато напуснахме Джорджия, бе, че отиваме на война.

По време на дългия полет ни инструктираха накратко. Гренадското правителство било свалено от леви радикали. Руски, кубински и севернокорейски съветници били забелязани на острова. Довършвали трикилометрова самолетна писта. Имало подозрения, че се готвели за военни действия. В Гренада имало стотици американци, повечето студенти в медицинския университет „Гранд Анзи“. Президент Роналд Рейгън бе издал заповед за нападение. Нахлувахме в страната.

Мисията ни бе да скочим едва от двеста метра над самолетната писта на място, наречено Пойнт Салинас. Трябваше да неутрализираме съпротивата и да обезопасим пистата, за да могат да се приземят самолетите ни. След като свършихме това, трябваше да евакуираме студентите от медицинския университет. Казаха ни, че на острова вече се намират малък брой членове на „Делта Форс“ и морски тюлени. Част от флотата бе отклонена от мисия в Ливан и щеше да участва в нападението. Военновъздушните сили изпращаха бойни самолети „АС-130“. Два батальона рейнджъри щяха да нахлуят на острова, а бойни самолети от 82-ра ескадрила щяха да се приземят веднага след като разчистехме пистата. Казаха ни, че Гренада е грубо триста и десет квадратни километра, но боевете щяха да са съсредоточени около град на име Сейнт Джордж. Населението на страната било сто хиляди

души. Спомням си как поклатих глава, когато лейтенантът ни съобщи този факт. Всичко това за страна, чието население бе като това в Ноксвил?

Аз съм само на двацет и една години и въпреки факта, че изкарах школата на рейнджърите и се чувствам неуязвим, веднага щом звукът от картечници под мен стига до ушите ми, ме обзема страх. Десет секунди по-късно се приземявам на асфалта, търкулвам се, отървавам се от парашута, вадя оръжието си и се втурвам към мястото на срещата на изток от пистата.

Скривам се зад ниска бариера, а покрай главата ми просвистяват куршуми. Солидният трясък на противосамолетни оръдия отеква по хълмовете отвъд пистата. Запълзвам по корем към края на бариерата и окачвам оръжието на рамото си. Другите рейнджъри тичат и крещят около мен. Оглеждам се за мишена и тъкмо се каня да стрелям, когато нещо пада на гърба ми. Оказва се един от колегите ми рейнджъри. Бутам го от себе си, а когато се претъркулва, виждам, че лицето му е отнесено от куршум. Изкрещявам, скачам, започвам да стрелям и тичам право срещу врага.

— Джо! Джо! Събуди се! Джо!

Отварям очи. Каролайн седи в леглото и ме друса за рамото.

— Крещеше. Добре ли си?

Клатя глава невярващо. Всичко изглеждаше толкова реално.

— Да, бибчо, добре съм. Просто сънувах кошмар.

— Просто кошмар? Вир-вода си.

Сядам на ръба на леглото, а Каролайн разтрива гърба ми.

— Защо не отидеш да се изсушиш и да се върнеш в леглото? — предлага ми тя.

Поглеждам часовника. Почти четири сутринта е. Ставам и заобикалям леглото. Заставам над Каролайн, завивам я и я целувам по челото.

— Заспивай — казвам. — Мисля, че ще остана буден.

Отивам на канапето в дневната, пускам телевизора и се опитвам да не мисля за съня си. Но той не иска да ме напусне. Година след като скочих в Гренада, научих, че Държавният департамент е бил предупредил гренадското правителство за идването ни. Те от своя страна предупредили руснаците и севернокорейците, които незабавно

напуснали острова. Бяха останали само кубински инженери и гренадски войници, но те бяха въоръжени до зъби и ни очакваха.

Това бе денят, когато разбрах, че ще напусна армията. Това бе денят, когато осъзнах, че никога вече няма да се доверя на правителството ни.

Анита Уайт вярваше, че Томи Милър щеше да се появи в къщата на майка си скоро. Все пак, дете беше. Баща му бе погребан наскоро. Сигурно искаше да е близо до майка си, а и се нуждаеше от пари. Анита изготви прост, но ефективен план, за да открие дали Томи се е появил. Даде номера на мобилния си на любопитната съседка Труди Гудин и я помоли да държи къщата на Милър под око.

Госпожа Гудин ѝ се обади късно във вторник вечер.

— Видях го през прозореца — заяви тя. — Сигурна съм, че е той.

Анита и трима други агенти заловиха Томи в шест часа на следващата сутрин, когато той и майка му излизаха от гаража. Тони Милър шофираше, а Томи седеше до нея. Агентите изиграха обичайното си шоу с демонстриране на сила при арест — извадени пистолети, викове, заплахи. Когато Ралф Хармън откри, че Томи имаше билет до Сан Франциско и пет хиляди долара в брой в раницата си, побесня и арестува Тони за възпрепятстване на правосъдието. И Томи, и майка му, бяха оковани в белезници, заведени в офиса на ФБР и поставени в отделни стаи за разпит. Агент Хармън се опита да разпита Тони Милър първо, но тя незабавно настоя да говори с адвокат.

— Какво ще правим с нея? — попита го Анита, когато той излезе от стаята.

— Остави я да поседи там. Можем да я задържим седемдесет и два часа, преди да я изправим пред съдия. По никакъв начин няма да ѝ позволя да се доближи до телефон. Първото, което ще направи, е да повика адвокат и да го натовари със случая на момчето.

Анита загледа екрана, на който Хармън влезе в стаята за разпит и прочете на Томи правата му. За нейна изненада, Томи не спомена нищо за адвокат. После Хармън го остави сам три часа. Тони Милър още седеше в другата стая. През трите часа единственото, което агентите чуха от Томи, бе молбата му да отиде до тоалетната. През останалото време просто седя, облегнал глава на масата.

Тъкмо преди Анита, Норкрос и Хармън да влязат в стаята, за да разпитат Томи, Хармън извика агентите в кабинета си.

— Аз ще ръководя разпита — съобщи им той. — Вие двамата само ще наблюдавате и ще се учите. Единственият задоволителен резултат от разпита ще бъде подписано признание и арест за убийство първа степен и възнамерявам да го постигна.

Когато влязоха в стаята, Хармън седна точно срещу Томи. Анита се настани вдясно от него, а Норкрос — вляво. Анита огледа момчето внимателно. Видя уплашено хлапе, което страшно приличаше на баща си. Тя бе виждала снимки на Рей Милър във вестника и незабавно забеляза приликата. Томи беше млад и хубав, с тъмна коса и очи, леко гърбав нос, високи скули и чудесни черти.

— Къде беше, синко? — попита Хармън дружелюбно. — Търсихме те навсякъде.

— Пътувах известно време — отговори Томи.

— Искам да разбереш нещо от самото начало, Томи — каза Хармън. — Мога ли да те наричам Томи? Искам да знаеш, че сме тук, за да ти помогнем. Готови сме да направим всичко, за да ти помогнем да помогнеш на себе си. Вярваш в това, нали? Вярваш, че сме тук, за да ти помогнем? Ние сме твои приятели, синко. Не искаме да ти се случи нищо лошо.

Томи кимна безмълвно. Анита си помисли, че видя облекчение по лицето му. Искаше ѝ се да му каже, че Хармън не бе негов приятел. Искаше ѝ се да го посъветва да изиска адвокат, но остана на мястото си мълчаливо, както ѝ бе наредил Хармън.

— Прочетох ти правата по-рано, нали? — продължи Хармън. — Знам, че баща ти беше адвокат, така че би трябвало да си запознат с правата си. Но в закона настъпиха някои промени. Върховният съд казва, че вече нямаш конституционно право да изискаш адвокат по време на разпит. Но все още имаш право на адвокат и не си задължен да говориш с мен, ако не искаш. Разбираш ли това?

— Разбирам — отговори Томи.

— Сигурен ли си, че не искаш адвокат по време на този разпит?

— Мислех си за това откакто ме арестувахте — каза Томи. — Нямам какво да крия. Просто искам да оставя всичко това зад себе си.

— Естествено, че искаш. Освен това само човек, извършил нещо лошо, се нуждае от адвокат, прав ли съм? Само виновните се нуждаят

от адвокати.

— Къде е майка ми?

— В друга стая в този коридор. Добре е.

— Тя ще влезе ли в затвора?

— Всичко зависи от това как ще мине разговорът ни — отговори

Хармън. — Имаш ли нужда от нещо? Нещо за пиене? Или за ядене?
Цигара?

— Малко вода — каза Томи.

Хармън кимна на Анита.

— Донеси вода на момчето.

Тя се върна бързо с бутилка вода, засегната от грубия начин, по който Хармън ѝ бе заповядал. Томи поднесе шишето към устата си. Ръцете му трепереха леко. Разбираемо, като се имат предвид обстоятелствата.

— Предполагам, знаеш защо си тук — възобнови разпита Хармън.

— Да, господине. Мисля, че искате да говорите с мен за убийството на съдия Грийн.

През следващите двацет минути Томи даде на Хармън същите отговори, които бе дал на Джак Дилард преди две седмици. Припомни си вечерта, доколкото можеше, но не успя да отговори на въпросите относно действията му, след като бе напуснал гробището. Съобщи на Хармън, че се събудил пред магазин и отишъл с колата до дома на семейство Дилард. Каза му как дрехите му миришели на бензин и госпожа Дилард му предложила да ги изпере. Призна, че избягал от дома си, защото майка му му казала, че полицията го подозира в убийството на съдията. Но не знаел откъде тя е научила за това. Веднага щом се върнал у дома през онази сутрин, майка му го посъветвала да замине. Избягал от полицията в Дъррам по същата причина — страх. Не мислел, че полицията ще повярва на историята му, че просто не си спомня. Обясни как дал колата си на непознат в Северна Каролина, защото знаел, че полицията ще я издирва, как пътувал на автостоп и с автобуси, отсядал в евтини мотели по пътя. Когато свърши, Хармън се облегна назад и скръсти ръце.

— Казваш, че дрехите ти миришели на бензин? — попита той.

— Трябва да съм се полял с бензин, когато пълнех резервоара. Но не си спомням.

— Къде е магазинчето, пред което си се събудил?

Томи му обясни и Хармън и Норкрос излязоха в коридора за няколко минути.

— Агент Норкрос ще отиде до магазина още сега, за да провери дали някой те помни — каза Хармън, когато се върна. — Междувременно, разкажи ми как се почувства, когато чу какво е причинил на баща ти съдия Грийн.

— Не знам — отговори Томи. — Объркан, изненадан.

— Беше ли ядосан?

— Не наистина. Когато татко ми разказа това, каза, че ще оправи положението. Каза, че всичко ще бъде наред, а аз просто трябва да си продължа ученето и да не се тревожа. Така и направих.

— Но нещата се влошиха, нали? Как се почувства тогава?

— Татко не ми каза много по въпроса. Не знаех колко лошо е положението, докато мама не ми се обади и не ми каза, че ще ми вземат колата. Тогава ми купиха хондата.

— Какво шофираше преди нея?

— Джип.

— Нов ли?

— На две години. Татко ми го подари, когато завърших гимназията.

— Значи минаваш от нов джип на стара хонда — отбеляза Хармън. — Това сигурно те е разстроило.

— Свикнах с хондата.

— Томи — каза Хармън, — ако искаш да ти помогна, трябва да си откровен с мен. Моля те, не се опитвай да ме залъгваш, че не си изпитвал абсолютно никакъв гняв към съдия Грийн.

— Не мога да кажа откровено, че не съм изпитвал гняв към него, особено след като татко се самоуби — отвърна Томи.

— И това е съвсем естествено — кимна Хармън. — Всеки в твоето положение би се чувствал по същия начин. По скала от едно до десет, колко бе ядосан?

— По скала от едно до десет? Дванайсет.

Анита потръпна. Томи очевидно не осъзнаваше това, но като проявяваше честност, просто си окачваше примката на врата.

— Значи беше достатъчно ядосан, за да го убиеш?

— Не казах нищо подобно. Не съм го убил.

— Наистина ли? Откъде знаеш? Казваш, че не помниш какво е станало. Казваш, че си бил ядосан. Знам, че ако някакъв кретен бе принудил баща ми да се самоубие, бих искал смъртта му. Може би си се подкрепил солидно с течен кураж и си отишъл да отмъстиш.

— Не съм. Не бих могъл. Никога не бих могъл да извърша нещо такова.

— Разполагаме с двама свидетели, които са видели колата ти в квартала на съдията малко след убийството. Един от тях е видял шофьора и описанието му съвпада с твоето.

Анита се размърда неудобно на стола. Хармън лъжеше. Законно бе полицай да лъже заподозрения, но тактиката обикновено водеше до нежелани резултати.

— Наистина ли? — учуди се Томи. — Има хора, които твърдят, че са ме видели?

— Ще ти кажа какво ще направя, Томи — продължи Хармън. — Агент Уайт и аз ще си починем малко, за да проверим докъде е стигнал агент Норкрос. А ти помисли какво става. Помисли усърдно, Томи. Изглеждаш добро момче и не искам да те видя как тръгваш по грешния път. Ако ни разкажеш какво се е случило през онази нощ, ще говорим с прокурора в твоя полза. Ще му обясним, че си ни сътрудничил и си изпълнен със съжаление и разкаяние. Това може да е разликата между дълга присъда и смъртна присъда. Кой знае? След всичко, което си преживял, може да те защитят с обяснение за психични отклонения. Намалена способност за преценка или нещо подобно. Така че, обмисли нещата грижливо, а ние ще се върнем след малко.

Разпитът продължи по същия начин цяла нощ. Анита бе наясно какво правеше Хармън. Изтощаваше момчето, опитваше се да го накара да признае, че то може да е извършило убийството. Отиването на Норкрос до магазинчето разкри, че никой от работещите там не си спомняше да е видял Томи. Норкрос дори бе посетил един от служителите, който работел нощна смяна. Показал му снимката на Томи, описал колата му, но служителят не си спомнял човек, който да прилича на момчето. Нямаше и документация за трансакция с кредитна карта на името на Томи.

Хармън оставяше Томи да седи в продължение на часове, после се връщаше в стаята и отново го разпитваше. С всяко посещение той разкриваше нова подробност как точно е бил убит съдията, как някой

го е причаквал, прерязал е дърво и го е поставил напътно на пътя, как е ударил съдията с тъп предмет, завлякъл го е до клена, полял го с бензин и го обесил. Напрежението в разговора се увеличаваше всеки път. Анита забеляза физическите и психическите промени у Томи, когато разпитът стана по-настойчив и обвинителен. Момчето беше изтощено. Тъмни кръгове се бяха образували под очите му, които гледаха измъчено и празно. Речта му се забави, сякаш му се налагаше да си търси думите. Лесно бе да го объркаш.

Най-после, около три и десет сутринта, след почти двацетчасов разпит, Хармън се наведе към Томи.

— Току-що говорих с майка ти — каза той. — Тя смята, че ти си извършил убийството.

Томи избухна в сълзи и Анита осъзна, че Хармън го бе пречупил.

— Майка ми вярва, че аз съм го извършил? — бавно попита Томи.

— Собствената ти майка — отговори Хармън и поклати глава.

Томи отпусна глава на масата. Рамената му потръпнаха и той заплака.

— О, Господи! — извика той. — О, Господи! Аз съм убиец!

Роско Стинет отби на застлания с чакъл път към малък бар извън Мористаун. Беше идвал тук и преди, но това не означаваше, че се чувства удобно. Мястото беше истинска дупка. Намираше се сред нищото. Но Рафаел Рамирез го притежаваше и отказваше да се срещнат другаде. Тъй като отношенията на Стинет с Рамирез бяха печеливши, той пренебрегна отвращението си, излезе от ягуара и тръгна по чакъла. Носеше си и куфарчето, за всеки случай. Не знаеше какво иска Рамирез, но се надяваше да е нещо, което да му осигури поредната тлъста сума. Вероятно се нуждаеше от помощ да раздвижи парите си. Стинет притежаваше известен опит в това отношение, но никога не си бе имал работа с наркодилър, толкова богат като Рамирез.

Стинет бутна тежката предна врата и влезе в бара. Рамирез го чакаше в ъглово сепаре, на същото място, където адвокатът се бе срещнал с човека, когото познаваше само като Мексиканеца. В това сепаре Стинет бе уредил убийството на Хана Милс. Той сложи ръце на масата, която се намираше до вратата, и изчака двамата мъже да го обискират и проверят за звукозаписни устройства. Когато свършиха, той пристъпи към сепарето на Рамирез.

— Какво ще кажеш за един скоч с лед? — помоли Стинет, като се настани в сепарето.

— Тук няма скоч — отвърна Рамирез.

— Бира тогава.

Рамирез кимна на белия мъж зад бара и му каза да донесе на Стинет халба наливна бира. Мъжът донесе бирата и я постави пред адвоката.

— Е, как е животът навън? — попита Стинет.

— Искам си парите обратно — изръмжа Рамирез.

Стинет едва не се задави с бирата и бързо остави чашата на масата.

— Не разбирам.

— Парите, които ти платих за убийството. Сто и петдесет хиляди долара. Не ги спечели. Искам си ги обратно.

— Но аз изпълних задълженията си по договора! — възрази Стинет. — Обвиненията срещу теб бяха оттеглени. Спечелих си сумата.

— Съгласен съм да ти позволя да запазиш двайсет хиляди — каза Рамирез, — но си искам останалите.

— Това е абсурдно — отвърна Стинет. — Нечувано! Подписа договор. Таксата не може да бъде върната. Почти всички такси в наказателни случаи са невъзвръщаеми. Не мога да водя бизнеса си по друг начин. Трябва да си плащам сметките, да си планирам бюджета...

— Живееш като цар — прекъсна го Рамирез. — Видях ягуара ти отвън.

— Не виждам той какво общо има с всичко останало.

— Мисля, че проявих щедрост — отбеляза Рамирез. — Повече от справедлив бях.

— Не разбирам как можеш да наречеш справедливост настояването си да ти дам сто и трийсет хиляди долара от моите пари, пари, за които имам договор и законно право. Договорът изискваше от мен да те представлявам до разрешаването на случая, независимо дали ставаше дума за дело, сключване на сделка, оттегляне на обвиненията или каквото и да било друго. Уредих да оттеглят обвиненията.

— Аз бях отговорен за оттеглянето на обвиненията — опроверга го Рамирез, — а не ти.

Стинет чу отварянето на вратата и се огледа. Друг мексиканец бе влязъл в бара. Той погледна Рамирез и поклати глава.

— Но аз бях човекът, който ти направи предложението! — извика Стинет.

— И заради това ти плащам двайсет хиляди долара.

— Но когато първо ти споменах за сделката, ти не каза нищо за връщане на хонорара за убийството. Останах с впечатлението, че това няма да е проблем.

— Е, сгрешил си.

Стинет се облегна назад и прокара ръце през къдравата си коса. Истината бе, че вече не разполагаше с парите. Беше ги използвал за начална вноска за купуването на използвана „Чесна“. Летеше през по-голямата част от живота си и бе харесал самолета отдавна. Рамирез му бе дал възможност да направи покупката.

— Това не е правилно — каза Стинет. — Ами ако откажа?

— Не е добра идея.

— Ами ако ти кажа, че не разполагам с парите? Че вече съм ги изхарчил?

— Ще си помисля, че или си лъжец, или си адски тъп. Искам си парите и ги искам през следващите двайсет и четири часа.

— Това е невъзможно! Казвам ти, че не разполагам с тях!

— Ами ако животът ти зависи от това?

— Значи сега ме заплашваш? Не мисля, че осъзнаваш с кого си имаш работа. Не съм някакъв смотан престъпник, когото можеш да убиеш, без на някого да му пука. Ако ми направиш нещо, ще платиш прескъпо.

Рамирес се разсмя.

— Чухте ли това, момчета? Ще платя прескъпо.

Стинет се размърда притеснено. Смахът продължаваше. Той се опита да стане, но Рамирес го хвана за ръката.

— Успокой се, приятелю. Успокой се. Трябваше да проявя повече разум и да не си искам парите от адвокат.

— Не разбираш — нервно каза Стинет.

Кракът му затрепери неконтролируемо. Догади му се.

— Просто ние с теб имахме договор. Договор, нали разбираш?

— Да, да, договор — кимна Рамирес.

Мексиканецът се протегна под масата и Стинет внезапно се озова вторачен в дулото на пистолет със заглушител.

— Като говорим за договори — каза Рамирес, — страхувам се, че ти си единственият човек, който може да ме свърже с договора за убийство на момичето. Или поне единственият, на когото нямам доверие.

— За какво говориш? — извика Стинет и усети как по вътрешността на бедрото му се стече топла урина. — Никога не бих направил подобно нещо. Помисли малко! Ако някога проговоря и дума за теб, аз самият ще се озова забъркан във всичко това. Ще е професионално самоубийство. Ще ме напъхат в затвора.

— Приятелят ти, онзи от прокуратурата, който ти даде парите за договора — прекъсна го Рамирес, — той знае кой съм. Също знае и че аз съм уредил убийството.

— И какво от това? Не си докосвал парите, не си говорил с хората, които убиха момичето. Чист си, Рафаел.

— Не обичам нерешени проблеми.

— Ще разкараш ли този пистолет от лицето ми?

Стинет се опитваше да запази спокойствие, но усети, че ще заплаче всеки момент.

— Ще ти върна парите — изломоти той.

— Не, няма да ги върнеш. Лъжеш.

Рамирез натисна спусъка.

Последните думи, които Роско Стинет чу, бяха:

— Всичките сте еднакви. Шибани адвокати!

Специален агент Мо Райдър усети прилив на адреналин, когато хеликоптерът зави и започна да се спуска към долината. Беше тъкмо преди разсъмване. Имаше достатъчно светлина, но слънцето още не се бе изкачило над планинските върхове на изток. Вятърът свиреше, перките биеха като бойни барабани, а Райдър изпита благодарност, че някой в министерство на правосъдието най-после се бе вслушал.

Чрез мрежата от информатори, която бе разработвал повече от двайсет години, Райдър успя да събере достатъчно информация, за да убеди шефовете си, че ако вложеха малко пари и труд, щяха да направят успешен удар. Бяха направени сателитни снимки, което бе рядкост в планините на Източен Тенеси. Изображенията потвърдиха информацията. Полето бе там. Техният човек също.

Двата хеликоптера пристигнаха от Форт Камбъл, Кентъки, в пет сутринта. Бяха оборудвани с най-новите уреди за термални изображения. И сега деветнайсет мъже: седем агенти на ФБР, единайсет агенти от Агенцията за борба с наркотиците и шериф Бейтс от област Вашингтон, се канеха да сринат света на Рафаел Рамирез. Всеки от тях носеше черен шлем и бронирана жилетка, черна униформа и ботуши. Както и любимото си оръжие.

Райдър бе планирал мисията и бе провел инструктажа за нападението. Беше уверен, че всеки бе наясно със задачата си. Знаеха къде точно спяха мексиканците. Райдър дори знаеше къде в палатката се намираще Рамирез.

Хеликоптерите се снижиха бързо, по един от всяка страна на малкия къмпинг. Мексиканците тъкмо започваха да излизат от палатките, когато пилотът приземи хеликоптера. Райдър скочи навън и се втурна към палатката на Рамирез. Носеше берета с отрязана цев. Нямаше време да се прицелва внимателно. Ако му се наложеше да използва оръжието, просто щеше да го насочи и да стреля.

Той чу виковете на агентите зад себе си. Нарещедаха на мексиканците да се проснат на земята. Някакъв тип изскочи от палатката на Рамирез, спъна се и падна. Двама агенти се хвърлиха

върху него, преди да успее да стане. Друг мъж внезапно се появи в отвора на палатката. Носеше пистолет в дясната си ръка.

Райдър се закова на място. Нямахше как да сбърка белега. Рамирез.

— Хвърли оръжието! — изрева Райдър.

Мексиканецът се поколеба.

— Хвърли оръжието!

Рамирез присви очи. Пистолетът се вдигна и Райдър натисна спусъка. Пушката изгърмя, десният крак на Рамирез се подгъна и той падна по лице на земята. Райдър се приближи светкавично до него и скрита пистолета настрани. Двама агенти влязоха в палатката. Райдър дръпна ръцете на Рамирез зад гърба му, свали чифт белезници от колана си и ги щракна около китките на мексиканеца.

— Трябваше да ти пръсна шибаната катуна — каза Райдър и наистина го мислеше.

Знаеше, че Рамирез е жесток престъпник и вярваше, че е отговорен за поне дузина убийства, но двете, които тормозеха агента най-много, бяха убийствата на лелята на Кейти Дийн и сина ѝ. А сега според шериф Бейтс Рамирез бе замесен в убийството и на Кейти. Бейтс разполагаше само с косвени доказателства и бе признал на Райдър, че надали щяха да успеят да осъдят Рамирез, но мексиканецът не знаеше това. Също така не знаеше докъде бе готов да стигне Райдър, за да го накара да говори. Скоро щеше да разбере.

Рамирез пристъпи към него и клекна. Притисна ботуша си в кървавия кратер в бедрото на мексиканеца. Той изстена.

— Май ще оживееш — каза Райдър. — При положение че решиш да говориш с мен, разбира се — допълни той и се наведе към ухото на престъпника. — Но се кълна в Господ, че ако не ми кажеш точно каквото искам да знам, ще те завържа за някое дърво и ще те оставя на животните.

Сънувам, че седя на електрически стол с качулка на главата, а Брайън Гант стои с ръка на ключа и се смее лудо, когато мобилният ми звънва. Вземам го и виждам, че е 4:12 сутринта. Екранчето ми показва, че се обажда Анита Уайт.

— Трябва да поговорим — казва тя, когато отговарям.

— Сега?

— Да. Може ли да се видим?

Надигам се от леглото, обличам се и подкарвам към ресторант „Пъркинс“ в Джонсън. Анита седи в сепаре в ъгъла. Сама. Пие кафе и изглежда изтощена и измъчена.

— Не исках да чуеш това по новините — казва тя, след като сядам и си поръчвам кафе и ледена вода. — Томи Милър призна, че е убил съдия Грийн преди малко.

Думите ме зашеметяват, сякаш съм бил халосан по лицето с лопата. Вторачвам се в Анита и не мога да проговоря. Когато усещанията ми започват да се възвръщат, се чувствам предаден и объркан. Как можах да преценя Томи толкова погрешно? Защо трябваше да въвлеча семейството ми в тази бъркотия? Сещам се за Тони Милър и се чудя колко още поражения можеше да понесе.

— Разкажи ми — едва успявам да промълвя, — разкажи ми всичко.

Анита говори почти час. Разказва ми подробно за разпита на Томи. Обяснява ми тактиката, използвана от Хармън, която включвала насаждане на подробностите от местопрестъплението в мозъка на Томи. Казва ми, че Хармън написал признанието лично, а Томи сложил инициалите си на всяка страница и го подписал. Когато свърши, открих, че съм ужасно ядосан.

— Струва ми се, че признанието е било изтръгнато принудително — казвам рязко.

Тонът ми я изненадва и тя скръства ръце отбранително.

— Може би.

— И какво ще направиш по въпроса?

— Какво имаш предвид? Какво мога да направя? Сигурна съм, че Хармън вече се е свързал с всички медии в околността, за да ги уведоми, че сме арестували заподозрения и сме получили писмени признания. Шефовете в Нашвил ще узнаят за това веднага щом отидат на работа. Свършеното е свършено.

— Свършеното е свършено? Това е всичко, което можеш да кажеш? Би трябвало да го спреш по някакъв начин.

— Какъв например? Хармън не би момчето. Не го заплашва. Не го лиши от вода и храна.

— Ами от сън? Каза, че сте го арестували в шест сутринта и в три на следващата сутрин още сте го разпитвали. Това са двама и четири часа. Минава всички граници.

— Хармън правеше почивки. Томи можеше да поспи през почивките.

— Спомена, че Хармън излъгал Томи. Това е принуждаване.

— Не, не е и ти го знаеш. Съдилищата поддържат упорито, че полицията може да излъже заподозрян по време на разпита.

— И предполагам, че нищо не е записано на видео, нали?

Клонът на ФБР в Тенеси не използва видео- и аудиозаписи по време на разпити. Доколкото знам, останалите им офиси също не използват. Това дава на агентите повече свобода при разпитите. Също така им позволява да прекрачат някои граници. Ако заподозреният се оплаче, че е бил принуждаван да направи признания, съдът разполага само с неговата дума срещу тази на полицията.

— Хармън е професионалист — казва Анита. — Направи това, което е обучаван да прави.

— Така ли? Кога ФБР започна да обучава агентите си да изтръгват насила признания от невинни момчета?

— Може би наистина го е извършил и просто не си спомня. Алибито му не бе потвърдено. Норкрос отиде до магазина на „Оукланд“, където твърди, че се е събудил онази сутрин. Никой там не го помни.

— Сигурна ли си в това?

— Норкрос не би излъгал.

— Какво каза Томи за дрехите си?

— Каза, че сигурно се бил полял с бензин, когато пълнел резервоара. Каза, че дал дрехите си на жена ти да ги изпере.

— А това означава, че Каролайн ще бъде призована в съда, ако има дело срещу Томи. И тя трябва да бъде свидетел срещу него.

Анита кимва бавно. Внезапно я намирам крайно непривлекателна, дори противна. Тя ме остави с впечатлението, че не вярва искрено във вината на Томи, но въпреки това е седяла там бездейно и не е направила абсолютно нищо, докато шефът ѝ го е принудил да признае. Томи се озовал в кошмарно положение. Няма нищо по-трудно от това да защитаваш фалшиво признание, защото съдебните заседатели намират за почти невъзможно да повярват, че някой би се признал за виновен в престъпление, което не е извършил, особено убийство. Но те не разбират изключителното психологическо напрежение, на което полицията може да подложи заподозрения по време на разпита. Не са наясно, че психиката на човек може да бъде систематично срината до такава степен, че той да започне да вярва, че сигурно е извършил престъплението, макар да е напълно невинен.

— Къде е Томи сега? — питам.

— Вероятно в затвора.

Навеждам се напред и я поглеждам в очите.

— Защо ми се обади и ме извика тук, Анита? И не ми казвай, че си искала да чуя лошата новина от теб, вместо да я прочета във вестниците или да я чуя по радиото. Защо наистина ми се обади?

Тя забива очи в масата и прокара пръст по ръба на чашата си. Изглежда няма отговор.

— Не мислиш, че Томи го е извършил, нали? Реши да ми кажеш, защото искаш аз да направя нещо по въпроса. Искаш да му помогна.

Очите ѝ си остават приковани в масата и аз ставам.

— Трябваше да проговориш — казвам. — Той се е нуждаел от теб в стаята за разпити и ти трябваше да му помогнеш. Но да запазиш скъпоценната си служба, означава повече за теб от това да постъпиш правилно. Не те прецених, Анита. Мислех, че си една от добрите.

Обръщам се и излизам от ресторанта. Докато вървя към джипа, поглеждам през витрината. Анита още седи до масата, подпряла глава на ръцете си. Плаче.

Няколко часа по-късно чукам по евтината алуминиева врата на малък фургон в „Каш Холоу“. Вече съобщих лошата новина на

Каролайн и се отбих в затвора да видя Томи. Каролайн сега е с Тони Милър. ФБР я държа повече от двайсет часа заради фалшивото обвинение за възпрепятстване на правосъдието. Веднага щом Томи призна, я освободиха.

Разговорът ми с Томи в затвора потвърди убеждението ми, че е бил принуден да признае. Отначало не можех да повярвам, че е разказал всичко на Хармън, но скоро се уверих, че решението му е било смесица от умора и объркване, причинени от бягството и наивната вяра на младеж, че ако каже истината на полицията, всичко ще бъде наред.

Анита ми спомена, че Хармън е излъгал Томи относно свидетелите, които са го видели близо до местопрестъплението, но не ми каза как Хармън просто е разбил Томи с думите, че майка му е убедена във вината му. След като поговорих с Томи и го утеших, доколкото можах, подкарах към магазинчето на „Оукланд“, където ми дадоха указания как да стигна до фургона. Сигурен съм, че Норкрос е идвал тук по-рано, но Томи бе категоричен относно факта, че се е събудил в колата си пред магазина, затова се чувствам задължен да дойда до тук.

Дебела млада жена с бебе на ръце отваря вратата. Има безнадеждния примирен поглед на бедните. Представям се и помолвам да говоря с Елис Холмс.

— Полицайте вече бяха тук — казва тя с омраза.

— Не съм от полицията, госпожо. Съжалявам, че ви притеснявам, но е изключително важно.

Тя се извъръща от вратата.

— Елис! Довлечи си задника тук!

Млад мъж на около двайсет и пет години се появява след няколко секунди. Нисък е, може би не повече от метър шейсет и пет, и изключително слаб. Облечен е в оранжеви шорти, бял потник и джапанки. Тъмнорусата му коса оредява. Прилича на сираче, на мършаво гаменче от улицата.

— Господин Холмс? — казвам.

— Да. Какво искаш?

Гласът му е носов и неприятен. Откривам, че изпитвам съчувствие към него. Животът може да е жесток в много отношения и

през няколкото секунди, в които опознавам Елис Холмс, забелязвам, че у него няма и едно привлекателно нещо.

Държа снимка на Томи Милър в ръка и му я показвам.

— Виждали ли сте някога този младеж? — питам.

— Друго ченге вече ми зададе този въпрос.

— Не съм ченге. Знам, че полицаите вече са били тук. Но искам да погледнете по-внимателно и да помислите. Офицерът, който бе тук вчера, каза ли ви защо ви разпитва за младежа?

— Не. Просто искаше да знае дали някога преди съм го виждал. Спомена нещо, че май бил пред магазина, където работя, преди няколко седмици.

— Следите ли новините, господин Холмс?

— Всъщност не. Не се интересувам много от тях.

— Чухте ли нещо за убийството на съдия преди известно време? Той беше обесен и изгорен в двора си.

— О, да, да. Чух за това.

— Този младеж от снимката, казва се Томи Милър, бе арестуван и обвинен в убийството на съдията. Познавам Томи едва ли не от раждането му и не мисля, че би могъл да убие някого. Баща му се самоуби около седмица преди да стане убийството. Томи погребва баща си в деня, преди да убият съдията. Казва, че се напил през онази нощ и се е събудил в колата си, паркирана пред магазина, където работите. Не си спомня как е стигнал дотам. Смята, че се е полял с бензин, докато е пълнел резервоара си, но не помни и това. Ако е бил пред магазина, това означава, че казва истината и може да докаже, че е невинен. Затова, моля ви, разгледайте снимката внимателно. Ще ви попитам още веднъж. Видяхте ли Томи Милър през онази нощ?

Холмс поглежда нервно през рамо навътре във фургона.

— Да поговорим в двора — казва той, като затваря вратата и слиза по стълбите.

Отиваме до джипа ми, който е паркиран на десетина метра.

— Може и да съм го видял — признава Холмс, — но не мога да се замесвам в убийство.

— Моля ви! Животът му може да зависи от това.

— Мога да си загубя работата.

— Защо бихте си загубили работата, ако кажете истината?

— Нуждая се от работата, човече. Заплатата е мизерна, но нямам нищо друго, а трябва да се грижа за онова бебе там.

— Аз съм адвокат, господин Холмс. Обещавам ви, че ще направя всичко възможно да ви помогна да запазите работата си. Ако ви уволнят заради показанията ви, аз ще ви осигуря работа. Можете да работите в дома ми. Имам десет акра и вечно се нуждая от помощ. И ще ви плащам повече, отколкото изкарвате в магазина.

Той ме поглежда подозрително.

— Без майтап? Заклевах ли се в живота си?

— Давам ви думата си.

— Добре — казва той. — Не искам да видя как бесят някого за убийство, което не е извършил. Момчето пристигна в магазина около единайсет вечерта. Нямаше никаква работа, затова тътрех чувал с боклук към контейнера. Връщам се към магазина и виждам малка бяла хонда сивик, която спира на около метър от колонката за бензин. Чудя се дали маркучът ще стигне чак дотам. После момчето ви излиза от колата и се клатушка като патица. Виждам съм доста пияни, но този тип бе пиян като мотика. Връщам се в магазина, пускам колонката и си казвам, че той няма да успее да си налее бензин. Стоя, гледам го и се хия. Той дръпва маркуча от колонката, но минава известно време, докато се усети какво иска да направи. Най-после натиска бутона и се препъва към колата. Отваря капачката на резервоара, но губи равновесие и залита назад. Шибва се в колонката и отново губи равновесие. Решавам, че трябва да изляза и да му помогна. Та тъкмо стигам до вратата и виждам, че сипва бензин. Но е забравил да свали капачката на резервоара и бензинът се лее наоколо. Когато стигам до него, вече е прогизнал. Уплашвам се, че ще взриви проклетото място. Грабвам маркуча от него и го облягам на колата. Толкова е пиян, че едва говори. Питам го дали има пари, но не може да ми отговори. Затова вадя портфейла му от задния му джоб. Има около петдесет кинта и напълвам резервоара му. Сипвам бензин за двайсет и пет долара. Вадя парите от портфейла му и го връщам в задния му джоб. Той вече спи, облегнат на колата. Отварям задната врата и го набутвам на задната седалка. И ще ви кажа нещо — никак не беше лесно. Той е едър тип. После паркирам колата му до сградата, вземам ключовете му и го оставям да се наспи. Проверявам го на всеки час, за да се уверя, че не се е задавил в собственото си драйфване или нещо подобно. Около

четири сутринта виждам, че се размърдва. Решавам, че е достатъчно трезв, за да шофира, затова вадя ключовете и ги оставям на волана.

— Значи си е тръгнал към четири?

— Не, остана пред магазина поне до пет и петнайсет. Оскар, колегата от следващата смяна, дойде в пет часа. Побъбрих си с него десет — петнайсет минути. Видях как момчето ви излиза от паркинга, докато вървах към моята бричка.

— Сигурен ли сте, че минаваше пет, когато си тръгна?

— Да. Абсолютно сигурен съм.

Иска ми се да го прегърна и разцелувам. Томи казваше истината и това го доказа. Но знам, че не трябва да се радвам прекалено много. ФБР няма да пусне Томи въз основа на думите на продавач от бензиностанция. Разполагат с подписани признания.

— Защо не разказахте това на агента от ФБР, който ви посети? — питам.

— Той не спомена, че момчето е обвинено в убийство — отговаря Холмс. — И не исках да се върне тук да шпионира.

— Защо?

— Помните ли двайсетте и пет долара, които извадих от портфейла му, за да платя бензина?

— Да.

— Ами те не стигнаха до касата.

На следващата вечер влизам в ресторант „Чоп Хаус“ в Кингстън и се оглеждам. Колата ѝ е на паркинга, но не я виждам. Минавам бързо между масите. Няма я. Влизам в лобито и поглеждам в бара. Тя седи до малка масичка в тъмен район на заведението. Приближавам се и сядам срещу нея. Тя се усмихва съблазнително.

— По дяволите, изглеждаш чудесно в тези джинси — казва тя.

— Благодаря. Ти също изглеждаш великолепно.

Тя е облечена в кървавочервена рокля, която подхожда на косата ѝ. Деколтетото е толкова дълбоко, че разкрива почти целите ѝ гърди. Наведена е напред, което влошава нещата още повече. Или ги подобрява, в зависимост от гледната точка. Лицето ѝ блести на светлината от свещите и изглежда гримирано от професионалист. Устните ѝ са пълни, скулите — високи.

Рита Джоунс, рецепционистката от прокуратурата, е една от най-сексапилните жени, които някога съм познавал. Помолих я да ми направи услуга. Огромна услуга. И тя се съгласи, но при нея всичко си има цена. Тази вечер цената е скъпа вечеря. Тя ще направи всичко възможно да ме съблазни, но и двамата знаем, че нищо няма да се получи. Рита се опитва да ме свали от петнайсет години, от първия път, когато се запознахме. Напоследък това е само шега, но я познавам достатъчно добре, за да знам, че ако не съм нащрек и за секунда, тя ще ми свали дрехите и ще ме вкара в леглото си, преди да се усетя какво става.

— Каза ли на жена си къде отиваш? — пита тя усмихнато.

— Не. Държа си на брака.

— Това не е ли лъжа?

— Бих казал, че по-скоро е проява на здрав разум.

— Ще се напиеш ли с мен?

— Надали.

— Няма ли поне да пийнеш едно?

Келнер застава до масата и ни подава две менюта. Поръчвам си водка с мартини, най-вече за да успокоя нервите си. Тревожа се, че

някой ще ме види тук с Рита и ще каже на Каролайн. Притеснявам се, че някой от службата може да влезе. Не трябваше да се срещаме тук, но Рита настоя.

— Това е чудесно — казва Рита. — Любимият ми ресторант и любимият ми мъж.

— Радвам се, че се забавляваш. Успя ли да свършиш това, за което те помолих?

— Разбира се.

— Къде е?

— Не и докато не приключим.

Прекарвам един час в ядене и бърбрене с Рита. Тя ме развлича с истории за безбройните си завоевания и се оплаква, че не можела да търпи мъжа, с когото ходи сега, адвокат на име Стив Уилис. Когато я питам защо ходи с него, тя ми отговаря по типичен за нея начин:

— Бъкан е с мангизи и е надарен като катър.

Рита е забавна и красива, но когато започва четвъртата си чаша вино, очите ѝ се замъгляват и речта ѝ се заваля. Промяната е внезапна и не е приятна гледка.

— Та к'во ще правиш с онова? — пита тя.

— Какво имаш предвид?

Чудя се дали във въпроса ѝ има сексуален намек.

— Онова, което ти донесох.

— Съжалявам, Рита, не мога да ти кажа.

— Е, надявам се да му заковеш кожата за стената на обора с него. Той е шибан извратеняк, нали знаеш?

— Не, не знам. Би ли говорила по-тихо?

— Ооооо — изкикотва се тя. — Шшшшт!

— Хайде, Рита, да се махаме оттук.

Плащам сметката и успявам да я изкарам навън, преди да стане късно. Тя се разхълцва.

— Не можеш да шофираш — отбелязвам.

— Разбира се, че мога.

— Не, не можеш. Ще те заведе у дома. Стив може ли да те докара тук, за да си вземеш колата утре?

— Мързеловото копеле вероятно ще плати на някого да дойде да я вземе — отговаря тя. — Има повече пари, отколкото здрав разум.

— Да, споменавала си ми.

— Но има фантастичен пенис. Ох, чакай малко, сладурче. Почти забравих.

Тя се препъва по паркинга към колата си, луксозен кабриолет крайслер кросфайър, който съм сигурен, че си е спечелила със секс. Чувам изщракване и багажникът се отваря. Тя бръква вътре и вади кафяв хартиен плик, после се запрепъва към мен. Помагам ѝ да се настани в джипа и излизам от паркинга.

— Запечатах вси... — хълцането я кара да замълчи за миг. — Запечатах всичко в найлонови пликосе и им сложих етикети, точно както ме помоли.

— Благодаря.

Вземам плика и го прибирам в жабката. Рита се плъзва на седалката, сгушва се в мен и обляга глава на рамото ми.

— Нямах нищо против, нали? — пита тя.

После изхълцва отново и след трийсет секунди вече спи дълбоко.

Бейтс ме чака в шест на следващата сутрин във „Вафлената къща“ близо до Бунс Крийк. Навън е още тъмно. Занасям му плика и го оставям на масата пред него.

— Как го направи? — пита той, като отваря плика и надниква вътре.

— Възползвах се от стар приятел.

— Всичко ли има етикети?

— Точно както докторът поръча. Как мина с Рамирез?

— Чудесно приключение, братко Дилард. Наистина великолепно.

Повозих се в хеликоптер и носех пушка. Напомни ми за отминалите дни. И трябва да ти кажа, че започнах да изпитвам искрено уважение към федералните момчета. Знаят какво правят.

— Значи Рамирез беше там?

— Беше там и получи куршум още в самото начало.

— Куршум? Мъртъв ли е?

— Не, но ти гарантирам, че му се искаше да бъде. Никога не съм виждал разпит, като онзи, на който Райдър го подложи вчера. Не мисля, че ти би го одобрил.

— Какво те кара да мислиш така?

— Да кажем само, че конституционните права на Рамирез не бяха спазени. Ударихме ги на зазоряване. Пристигнахме там с гръм и трясък като в онази сцена с хеликоптерите в „Апокалипсис сега“. Райдър се втурна право към Рамирез, но той бе достатъчно тъп да насочи пистолет към него, така че нашето момче отнесе част от крака му с пушката си с отрязана цев. Едно от другите момчета превърза крака на Рамирез, но не му даде нищо за болката. Натовариха шестима мексиканци и купчина агенти в единия хеликоптер, а всички останали се настаняха в другия. На земята останахме само пилотът на нашия хеликоптер, аз, Райдър, друг агент на име Лукас и Рамирез. Вече бяха сложили белезниците на Рамирез, но го завлякоха до едно малко дърво, облегнаха го на него и закопчаха ръцете му около дънера. После оковаха и глезените му и започнаха да го обработват. Райдър му

задаваше въпроси и ако не харесаше отговора, Лукас забиваше крак в раната на Рамирез. Кълна се, Дилард, накараха ме да повярвам, че ще убият гадняра още там. Той сигурно също го е повярвал, защото се разприказва.

— Какво каза за Хана?

— Стинет дошъл при него в затвора седмица преди убийството ѝ и му казал, че иска да му се свърши една работа. Казал му, че човек от прокуратурата, много богат човек със сериозни политически връзки, преспал с момичето, което сега било бременно и го изнудвало. Обещал на Рамирез, че ако уреди да очистят момичето, обвиненията за убийство срещу него ще бъдат оттеглени. И така, Рамирез свързал Стинет с някакъв друг мексиканец, който работел за него, тип на име Артуро Гутиерез. Мексиканецът се свързал с рокера и Хана загинала.

— Кой е бил? Кой е платил парите?

— Рамирез се закле, че Стинет не споделил това с него. Казал му само, че бил човек от прокуратурата. А повярвай ми, ако знаеше кой е, щеше да си каже.

— Значи можеш да разпиташ Стинет.

— Това е проблем.

— Защо?

— Стинет е мъртъв. Рамирез го прострелял в лицето.

— Той си призна това?

— Призна ами, къде ще ходи? Райдър и Лукас го вкараха в правия път.

Припомням си деня, когато Рамирез се опита да ме накара да оттегля обвиненията срещу него. Ако вече е имал сделка със Стинет, защо тогава се опита да ме изнуди? После се сещам как изглеждаше Стинет, когато излязохме навън. Рамирез го бе изненадал, може би дори се бе опитал да го прекара. Питам Бейтс за това.

— Предполагам, че не е имал доверие на Стинет — отговаря той.

— Затова се е опитал да те изнуди да го освободиш, като ти е казал, че знае къде е Хана и кой иска смъртта ѝ. Просто те е излъгал.

— А после Муни го освободи седмица след като ме уволни.

— Точно така. Но ние не знаем дали Муни е платил поръчката, дали е направил услуга на някого или просто е получил пари, за да освободи Рамирез. Не знаем дори дали наистина е смятал, че доказателствата ви не са достатъчно солидни.

— Случаят беше достатъчно солиден, Леон.

— Това, което се намира в плика, ще ни помогне да се сдобием с отговори. Патологът ще успее да вземе ДНК проба от ембриона. Тревожих се, че трупът на Хана може да е прекалено разложен...

Той се задавя леко, което ме изненадва. Но после осъзнавам, че Бейтс лично бе видял нечовешкия начин, по който Хана бе убита. Вложил е душата си в този случай, а той и информаторът му се бяха спуснали в изоставената мина и бяха изнесли обезобразения труп на Хана. Случаят е въпрос на чест за него.

Той попива очите си със салфетка и продължава.

— Ако една от пробите в този плик отговаря на тази от ембриона, някой ще трябва да даде доста обяснения. Е, какво имаш за мен?

— Няколко чаши от кафе от кошчето на Муни и кутия от безалкохолно от бюрото на Танър. Надявам се, че Танър няма нищо общо с това.

— Може и да няма. Дори ако се окаже, че той е бащата, Хана може да се е опитвала да изнуди баща му.

— Хана не би изнудвала никого. По никакъв начин.

— Сигурен ли си? Толкова добре ли я познаваше, че да твърдиш това без съмнение?

— Сигурен съм.

Бейтс допива кафето си, става и взема плика.

— Ще видим, братко Дилард. Ще те уведомя какво са казали момчетата от лабораторията веднага щом получа отговор.

Час по-късно съм обратно у дома, седнал на ръба на леглото, и почиствам раната на Каролайн. Тя почти не ми говори откакто вечерях тайно с Рита и тази сутрин не ми е казала и дума още.

— Нещо не е наред ли? — питам, като започвам да попивам. — Адски си мълчалива.

— Не, Джо. Всичко е прекрасно. Обичам да лежа тук, а ти да се ровиш в кошмарното място, което навремето бе гърдата ми. Особено обичам миризмата. Много е секси, нали?

— Не е толкова лошо, бибчо. Нямам нищо против.

— Нямах нищо против? Много мило, Джо. Толкова се радвам, че ти нямаш нищо против.

Гласът ѝ е саркастичен, което определено е лош знак, тъй като Каролайн рядко се държи саркастично. Продължавам да се трудя по раната безмълвно и се чудя дали ще ми каже какво има наум, или ще трябва да я подтикна. Не ми се налага да чакам дълго.

— Къде беше снощи? — пита тя.

Има неща, които понякога не споделям с нея, но никога не съм я лъгал. Решавам се на компромис.

— Вечерях с приятел.

— Кой приятел?

— Стар приятел. Има ли значение?

— Ами онзи ден? Също като снощи. Прибрах се у дома, а теб те нямаше. Имаше само кратка бележка: „Ще се върна след малко.“

— Отидох да се видя с някого. Какво ти става?

— А тази сутрин? Излезе рано, но не отиде във фитнеса.

— Пих кафе с Бейтс.

— Защо?

— Защо не?

— Защото вече не работиш за прокуратурата. Защо тогава ще пиеш кафе с шерифа?

— Не знам. Нямах какво друго да правя.

— Престани!

Каролайн е разстроена. Завърта се настрани и бута ръката ми. Стиска ме за китката с всичка сила.

— Защо не можеш да ми отговориш? Какво криеш?

— Не крия нищо, Каролайн.

— Престани да ме лъжеш!

— Не лъжа.

— Любовна връзка ли имаш?

Едва не падам от леглото. Не мога да повярвам на ушите си. Каролайн и аз сме женени повече от двайсет години и никога дори не ми е идвало наум да ѝ изневеря.

— Да не си откачила? Разбира се, че нямам връзка.

— Тогава къде беше снощи?

— Казах ти. Вечерях с приятел.

— Кой приятел, по дяволите? Кой приятел?

Свеждам очи. Налага се да ѝ кажа.

— Рита Джоунс.

Тя скача от леглото и изфучава в банята.

— Знаех си! Знаех си!

Ставам бавно и я последвам. Ако ѝ обясня вечерята с Рита, ще се наложи да ѝ обясня много повече неща. Не знам защо още не съм ѝ казал за Хана. Предполагам, че просто не исках да я разстройвам. Тя се бори с рака от толкова дълго време, че вероятно прекалено много я защитавам. Но трябваше да съм наясно, че ме познава доста добре.

Вратата на банята е заключена. Чувам я да плаче вътре.

— Каролайн, не е каквото си мислиш.

— Стой далеч от мен! Мразя те!

— Отвори вратата и ми позволи да ти обясня.

— Какво да ми обясниш? Как чукаш друга жена?

— Хана е мъртва, Каролайн. Опитвам се да помогна на Бейтс да разбере кой я е убил. Рита ни помогна, това е всичко. Нуждаехме се от ДНК проби от няколко човека в службата. Обадох ѝ се и я помолих да ги събере за мен. Снощи се срещнах с нея и взех пробите. Това е всичко. Съжалявам, че не ти казах досега. Моля те, отвори вратата.

Плачът спира и след няколко секунди чувам как Каролайн се движи от другата страна на вратата.

— Хана е мъртва? — изплаква тя.

— Бейтс я намери онзи ден. Но няма да го сподели с никого, докато не разберем какво е станало.

— Знаех си, че е мъртва. Знаех го още в нощта, когато ми каза, че е изчезнала.

— Отвори вратата, Каролайн! Моля те.

— Защо трябваше да вечеряш с Рита? Защо просто не взе пробите от нея?

— Знаеш каква е Рита. Черпих я вечеря и я заведох у дома. Това е всичко, кълна се.

— Завел си я у дома?

— Беше прекалено пияна, за да шофира.

— Опита ли се да те свали?

— Няколко пъти.

— Обеща ми, че няма да пазиш тайни от мен, Джо. Обеща ми!

— Знам. Съжалявам.

— Не бих те винила, знаеш — казва тя през вратата. — Имам предвид, че ще те убия, но няма да те виня. Аз съм изрод.

— Обичам те, Каролайн. И нищо никога няма да промени това.

Чувам изщракването на ключалката и вратата бавно се отваря. Каролайн седи с отворен халат и сълзи по бузите ѝ. Толкова е красива и уязвима, че и аз едва не се разплаквам.

— Заклевах ли се, че ме обичаш такава, каквата съм? — пита тя. — Обезобразена...

Пристъпвам към нея и я прегръщам.

— Обичам те точно такава, каквата си, бебчо. Не бих променил абсолютно нищо!

Анита Уайт влезе бързо в лабораторията на ФБР. Дилард бе оставил съобщение на мобилния ѝ в същия ден, когато Томи Милър бе арестуван, в което ѝ казваше, че бе говорил с човека от нощната смяна в магазина. Продавачът идентифицирал Томи и казал, че той бил спал на паркинга цяла нощ и си тръгнал чак след пет сутринта. На следващия ден Анита научи, че ДНК пробата, която бяха взели от Томи Милър, не съвпада с ДНК-то от цигарите, намерени до трупа на съдия Грийн. С всеки изминал час вярата на Анита, че бяха арестували погрешния човек, се засилваше.

Тя бе наранена и ядосана след разговора с Дилард в ресторанта, но след като чу съобщението му, прочете доклада за ДНК-то и изкара дълга безсънна нощ, потънала в размисъл, осъзна, че Дилард е прав. Трябваше да заяви притесненията си относно тактиката на Хармън по време на разпита. Трябваше да помогне на момчето. Но както каза на Дилард, свършеното бе свършено. Не можеше да промени признанията му, но можеше да продължи да работи и да се рови. Ако някой друг бе убил съдията, Анита възнамеряваше да го намери.

Тя влезе в малък офис на третия етаж. Там се помещаваше Харълд Телър, компютърен анализатор криминолог. Телър ѝ бе казал рано сутринта, че е приключил анализа на компютъра на съдия Грийн и щеше да ѝ изпрати копие от доклада си. Когато Анита го попита дали в доклада имаше нещо интересно, той ѝ отговори, че открил няколко неща. Тя го помоли да се видят по-късно през деня и измина сто и петдесетте километра до Ноксвил за малко повече от час.

— Агент Уайт, предполагам — каза Телър иззад купчината доклади на бюрото си.

Телър приближаваше трийсетте, много по-млад, отколкото звучеше по телефона. Светлокестенявата му коса бе методично подстригана и разделена на път. Очите му бяха ясносини, а ъгловатото му лице бе озарено от мила усмивка.

— Моля, седнете — покани я той, като се хързулна със стола си към ъгъла, взе купчина документи и се върна зад бюрото. — Защо

толкова се интересувате от този доклад? Нали вече разполагате с признания по случая?

— Да кажем само, че не съм напълно убедена в признанията — отвърна Анита.

— А, значи подозирате фалшиви признания. Колко интересно.

Очите на Телър проблеснаха закачливо и Анита се усмихна. Беше очаквала компютърен фанатик с акне и дебели очила, толкова умен, че му бе трудно да говори с простосмъртните. Но пред нея седеше хубав младеж, който очевидно притежаваше чувство за хумор. Приятна изненада.

Телър плъзна доклада по бюрото и Анита го взе.

— Тук има някои доста гнусни изображения — каза Телър. — Съдията е имал особен вкус в порнографията. Предпочитал е малки момченца и гей садо-мазо за възрастни.

Анита остави доклада на бюрото. Нямахше желание да разглежда зловещите порнографски изображения.

— Казахте, че сте открили няколко интересни неща в компютъра — започна тя. — Какви неща?

— Съдията е посещавал много порнографски сайтове. Имаше и няколко странни имейла — отговори Телър. — Но това, което вероятно най-много ще ви заинтересува, особено след като още ловувате, е, че някой е проникнал в компютъра му пет дни преди убийството. Някой, който е знаел какво прави. Използвал е четири различни пълномощни.

— Какво са пълномощни? — попита Анита.

— Сложно е — отвърна Телър. — Но простичко казано, пълномощното е това, което хакерите използват, за да скрият самоличността си. Всеки компютър в интернет има идентификационен номер, наречен „ай пи“, съкращение за „интернет протокол“. Всеки е уникален като отпечатък от пръст. По принцип хакерът изпраща вирус, за да намери ай пи адрес. После открива начин да експлоатира програмата за компютърна сигурност. След като изпълни това, вече има пълен контрол. Сега ще използва компютъра, за да проникне в друг по абсолютно същия начин.

— Значи този човек е проникнал в четири различни компютъра, преди да се добере до съдията?

— Точно така. Бил е доста добър.

— Значи трябва да е някой, познавал съдията, или поне някой, с когото си е кореспондирал с имейли?

— По принцип, да. Но областта поддържа сайт, който съдържа имейл адресите на всички съдии. Съдията проверявал този имейл редовно от домашния си компютър. Точно така е проникнал хакерът.

— И какво е направил, след като е проникнал?

— Нищо, което да е странно. Не е свалил никакви вируси, не е копирал или унищожил файлове. Не е използвал компютъра като пълномощно. Изглежда, че само се е огледал и е излязъл.

— Все пак ми се иска да поговоря с него — каза Анита. — Знаете ли кой е?

— Ако предположим, че е „той“, знам къде е компютърът му — отговори Телър. — Не си направих труда да търся собственика на адреса, защото знаех, че вече сте арестували заподозрения.

Телър отвори доклада, намери страницата, която търсеше, и я постави пред Анита.

— Ето го — посочи той.

Анита изпита познатия прилив на адреналин, който получаваше винаги, когато разрешаваше някой случай.

— Благодаря ви — каза тя, като се надигна и взе доклада.

— Какво? Тръгвате ли си? — извика Телър. — Просто така? Толкова добре се разбирахме.

— Трябва да вървя. Предстои ми работа.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

— Стой, момче, стой.

Почти девет часът е и вече е тъмно. Излизам на терасата и затварям вратата зад себе си. Рио стои от другата страна с блеснали очи и маха с опашка. Обича вечерния ни ритуал. Държа стара топка за тенис и я хвърлям колкото се може по-надалеч в задния двор. Отварям вратата и той изскача навън.

— Тичай да я донесеш, Рио.

Той се втурва надолу по стълбите, а аз се облягам на парапета и гледам. Едва го виждам, когато започва да търси топката. Тича напред-назад из двора, забил нос в земята. Винаги успява и след няколко минути се връща на терасата с топката в уста.

— Браво, Рио, добро момче.

Той пуска топката в краката ми и аз я вземам. Хвърлям я отново в тъмнината. Той ще тича и търси цяла нощ, ако остана тук с него. Докато го наблюдавам, Каролайн излиза на терасата и ми подава телефона. Обажда се Бейтс.

— Облечи костюм — казва той. — Ще мина да те взема след двайсет минути.

— Костюм? Къде отиваме?

— Да се видим с един важен човек.

— Кой?

— Просто се облечи. На път съм.

Неохотно изпълнявам нареждането му. Той спира пред къщи след малко и се качвам в БМВ-то. Бейтс дава на заден ход, без да каже и дума, и след няколко минути вече сме на път към Джоунсбъро.

— Е, кога ще ми кажеш къде отиваме? — питам.

— Очаква ни натоварена нощ. Просто се отпусни и се кефи на возенето.

След малко той отбива БМВ-то в скъп жилищен район, наречен „Хълмовете“. Кварталът представлява последен писък на модата сред богатите, пълен е с елегантни къщи, заобиколени от невероятно игрище за голф. Никога не съм влизал в някоя от къщите в

„Хълмовете“, но познавам няколко човека, които живеят тук. Един от тях е Лий Муни.

Бейтс отбива на алеята пред огромен бял палат. Изключва двигателя и отваря вратата.

— Идваш ли, или задникът ти залепна за седалката? — пита той.

— Това къщата на Муни ли е?

— Разбира се.

— Не мисля, че съм добре дошъл тук.

— Никой от двамата ни няма да е добре дошъл след няколко минути. А сега си извади задника от колата и ме последвай. Не искаш да пропуснеш това.

Качваме се на предната веранда и Бейтс звънва. Лий Муни отваря вратата след минута, облечен в тъмносин халат от коприна и пантофи. Мирише на алкохол. Видът на лицето му, когато познава Бейтс, е смесица от объркване и тревога.

— Какво искаш, шерифе?

В същия миг вижда и мен и побеснява.

— Какво прави той тук?

— Трябва да поговорим насаме — казва Бейтс.

— За какво?

— Важно е. Нямахте да съм тук, ако не беше.

— Тук сме достатъчно насаме. Кажете какво искаш.

— Ако ме накараш да стоя тук на верандата, ще ти кажа това, което трябва да ти съобщя, достатъчно високо, така че и съседите и жена ти да ме чуят — кресва Бейтс. — И повярвай ми, няма да е добре за теб.

Муни се оглежда нервно и отваря вратата. Отстъпва назад, за да минем, препъва се леко и се опира на вратата.

— Спомняш си къде е кабинетът ми, нали? — казва той.

— Да — отговаря Бейтс.

— Качвайте се. Идвам след секунда.

Муни изчезва по коридора, а Бейтс ме повежда по широко стълбище. Оглеждам се наоколо възхитено: мрамор, корнизи от черешово дърво, висок като в катедрала таван, скъпи картини, огромен полилей във фойето. Винаги съм чувал, че съпругата на Муни е изключително богата, а като се съди по къщата, слухът се оказва верен. Влизаме в кабинет, обзаведен с меки кожени мебели и скъпо дърво.

Вдясно от мен стои голямо черешово бюро, а вляво — кожено канапе. Бейтс и аз се настаняваме на канапето.

— Той е доста пиян — отбелязвам.

— Без майтап! Помислих си, че ще падне по задник, когато влязохме.

— Идвал си тук и преди?

— Веднъж. Доста отдавна.

— Какво става, Леон?

— Ще видиш. Просто ме остави да говоря.

Муни влиза след минута и затваря вратата зад себе си. Носи картини в ръката си. Сяда зад бюрото, оставя питието си отгоре, склучва ръце зад тила си и се обляга.

— Какво, по дяволите, е толкова важно, че не може да изчака до сутринта? — пита той завалено.

Бейтс се навежда напред и подпира ръце на краката си. Вторачва се в Муни за минута, толкова дълго, че дори аз започвам да се чувствам неудобно.

— Най-последно имаме развитие по случая с Хана Милс — заявява Бейтс.

— Ние? — пита Муни. — Какво имаш предвид с това „ние“?

— Аз и господин Дилард, който седи тук. Работихме заедно. Е, не съвсем. Аз свърших повечето работа, но господин Дилард ми помогна с една подробност. Но много важна подробност.

Муни сваля ръце от тила си, отпива от картините и отново скръства ръце.

— Защо Дилард е облечен в костюм? — пита той.

— Ще стигна до това след минута. Не искаш ли да узнаеш за Хана? Мислех, че ще се зарадваш, когато чуеш, че сме я намерили.

— Намерили сте я? Къде? Жива ли е?

— Беше в изоставена мина в планина Бъфало. Някой я е убил и е захвърлил трупа ѝ там като чувал с боклук.

Муни поклаща глава и я свежда надолу. Протяга се за чашата с картини, но пропуска, после успява да я вземе. Не знам в какво се цели Бейтс с всичко това, но усещам как стомахът ми се свива.

— Разполагате ли със заподозрени? — пита Муни.

— О, да, имам си заподозрян, разбира се. Всъщност знам кой точно е виновен за смъртта ѝ.

— В такъв случай, предполагам, че вече си арестувал някого.

— Е, имаме малък проблем с това. Надявах се ти да ми помогнеш, но честно казано, се съмнявам.

— Какво имаш предвид?

— Ами не мисля, че ще си признаеш, нали?

Застивам за момент. Виждам как Муни си поема дълбоко дъх, сякаш се опитва да се стегне. От самото начало подозирах, че той е замесен в смъртта на Хана, но не исках да го повярвам. Бейтс очевидно бе получил резултатите от ДНК пробите. Муни сигурно бе бащата на бебето на Хана.

— Шегуваш ли се, шерифе? — извиква Муни. — Шегуваш се с убийството на Хана?

— О, не, не е шега. Просто ще ти кажа как според мен са се развили нещата. След като си напил Хана на рождения ден на Танър и тя е заявила, че е девствена, вероятно си се възбудил и не си могъл да се удържиш. Смятам, че си проследил Танър и Хана до дома ѝ и си я изнасилил, след като е припаднала.

Муни се надига рязко. Лицето му е изкривено от гняв. Той сочи към вратата.

— Разкарайте се!

Бейтс не помръдва. Изглежда напълно спокоен, но аз започвам да побеснявам все повече с всяка изминала секунда.

— Няма да ходя никъде — отвърща Бейтс. — Не и докато не си кажа речта. А ти можеш или да върнеш проклетия си задник на стола, или аз ще слеза долу и ще споделя с жена ти онова, което се готвя да ти разкажа.

Муни сяда бавно. Челото му се покрива с едри капки пот. Той отпива мощна глътка от мартинито.

— Не си помисли, че тя можеше да забременее, нали? — пита Бейтс. — Проклет глупак. Нали разбираш, старият Дилард ми осигури проба от ДНК-то ти. Отговаря на ДНК пробата от ембриона, който патологът намери в трупа на Хана. Кофти късмет за теб, а? Ако Хана беше останала в онази дупка още няколко седмици преди да я намерим, нямаше да се сдобием с ДНК-то, а ти щеше да си на чисто. Единственото, което не знам, е как си разбрал, че тя е бременна, но това е без значение, нали? Обзалагам се, че си се паникьосал. Трябвало

е да направиш нещо, при това адски бързо. Затова си отишъл при старото си другарче Стинет и си сключил сделка с Рамирез.

Муни не проговаря. В момента прилича на човек, който е бил принуден да изяде купчина лайна.

— Рамирез е отново в затвора — продължава Бейтс, — но този път никой няма да го освободи. Едно от другарчетата му наело двама рокери да убият Хана. Те са мъртви като нея. Стинет също е труп. Така че, можеш да се успокоиш, братко Муни. Не мога да докажа нищо от това.

Изражението на Муни бавно се променя към задоволство. Той се прокашля и отново се обляга на стола. Сърцето ми бие лудо. Усещам напрежение в слепоочията си и виждам само Муни. Представям си как се е вмъкнал в спалнята на Хана и се е потил над нея, докато тя е лежала безпомощно в безсъзнание. Мисля си какво гадно и извратено копеле е. Мечтая да прекърша врата му като клечка.

— Ставай — казвам.

— Разкарай се — промърморва той.

— Казах, ставай, шибан страхливецо!

Долавям движение вляво от мен и осъзнавам, че трябва да е Бейтс. Фрасвам Муни по носа с опакото на дясната си ръка, преди шерифът да успее да се добере до мен. Муни изквичавя като пале и очите му се напълват със сълзи. Бейтс ме дръпва назад, шепне в ухото ми, но очите ми остават приковани в Муни. Изпитвам страхотен кеф, когато от ноздрите му потича кръв. Бейтс продължава да говори, но не чувам думите му. Не означават нищо за мен. Той ме бута на стола и кляка пред мен.

— Братко Дилард, с мен ли си?

Гласът му звучи някъде много отдалеч.

— Братко Дилард? Трябва да се съвземеш. Веднага. Имаме работа.

Гневът ми започва да утихва и бавно осъзнавам къде се намирам. Гади ми се и внезапно изпитвам непреодолимо желание да напусна това проклето място. Прилошава ми от присъствието на Муни в стаята. Той се изправя и се завърта към нас, притиснал скъпия халат към окървавения си нос.

— Нещата могат да се развият по два начина — казва Бейтс. — Мога да се затичам към медиите и да им съобщя, че Хана Милс е била

бременна с детето ти, когато е била убита. Мога да го докажа. После ще поведе репортерите по същия път, по който се движех през последните няколко седмици. Предполагам, че те ще стигнат до същите изводи като мен. Адски срамно за теб. По никакъв начин няма да успееш да запазиш поста си, когато те приключат с теб. Но предпочитам да запазя всичко това между теб, мен и господин Дилард. Ти просто трябва да подпишеш оставката си още сега и да ми я връчиш. Аз ще се погрижа да я предам на губернатора. Той вече избра човека, който ще те замести. И подписа документите за назначаването му. Свършен си. Избери си отровата.

— Лъжеш — казва Муни.

Бейтс бръква в джоба си и вади лист. Мята го на бюрото пред Муни.

— Това е докладът от лабораторията — обяснява той. — Чети го и плачи.

После бръква отново в джоба си и вади химикалка.

— Оставката ти трябва да бъде подписана веднага.

Бейтс и аз пътуваме мълчаливо в тъмнината. Зашеметен съм от случилото се. Не толкова от факта, че Муни е виновен, а от мисълта, че копелето ще се измъкне безнаказано. Загубата на поста му ще го съсипе — той е пристрастен към властта и престижа, — но не мога да спра да мисля, че трябва да бъде наказан. Трябва да преживее кошмара на публично дело, да бъде осъден и изпратен в затвора. А там трябва да бъде изнасилван в продължение на десет години, преди най-после да забият иглата в ръката му.

Знам, че Бейтс е прав. Единственият начин да докажем, че Муни е бил замесен в смъртта на Хана, бе да докараме купчина свидетели в съда, които да дадат показания как е била дадена поръчката и как е била изпълнена. Но единствената пряка връзка с Муни — Роско Стинет — е мъртъв. Мъртви са и двамата рокери, извършили убийството. Рамирез е във федерален затвор, но прокуратурата не може да го принуди да свидетелства по делото. Дори и да даде показания, Стинет очевидно никога не е споделил с него кой точно е поръчал убийството на Хана. Просто няма категорично доказателство за участието на Муни, единственото косвено доказателство е, че той е бащата на бебето на Хана. А това не е достатъчно.

Спомням си деня, когато отидох в къщата на Хана, открих, че е изчезнала, а после се върнах в службата и говорих с Муни. Беше толкова емоционален, такъв добър актьор. Какво точно ми каза? А, да, че имал желание да я защити като баща. Но после каза: „Това изпитвах към нея.“ Знаеше, че Хана е мъртва. Знаеше го.

— Не мога да повярвам, че ще се отърве безнаказано — казвам на Бейтс.

— Няма да влезе в затвора, но и няма да се отърве.

— Какво имаш предвид?

— Не си падам по лъжите, но се страхувам, че го поизлъгах малко. Вече изпратих копие от доклада с ДНК-то на всеки вестник и телевизионна станция в щата. След не повече от три дни ще се

нахвърлят върху него като чакали. Ще му се наложи да си намери пещера, където да живее.

— Исках да го убия там, на място.

— Не мога да кажа, че те виня за това. Е, поне го фрасна едно хубаво.

Поглеждам ръката си и свивам юмрук. Кокалчетата ми са леко насинени. Малко ми поолеква.

— Не искаш ли да узнаеш къде отиваме сега? — пита Бейтс.

— Нямам търпение.

— Ти ставаш новият главен прокурор на Първи правен район.

Завъртам се и го поглеждам шашнато. Той се хили, сякаш е спечелил от тотото.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Муни е вълн, а това означава, че някой трябва да заеме мястото му. Губернаторът е този, който избира заместника му. При нормални обстоятелства щяха да назначат временен прокурор, после да номинират останалите кандидати и накрая губернаторът щеше да избере този, когото смята, че ще му е от най-голяма полза при следващите избори. А тъй като ние с губернатора сме добри приятели, вече уредих работата за теб, братко. Сега отиваме на летището да се видим с него. Трябва само да кажеш „да“.

— Ти си луд! Аз не съм политик, Леон. Не искам да бъда главен прокурор.

— Разбира се, че искаш. Ще бъде чудесно. Дори не трябва да се кандидатираш. Вместо някакъв кретен да взема важните решения, ти ще го правиш. Ще изкарваш сто и петдесет бона на година. И знаеш ли кое ще е най-хубавото? Ще разполагаш с истинска власт. Можеш да се ебаваш със съдиите колкото си искаш.

— Аз... аз съм ти страшно благодарен. Оценявам вярата ти в мен. Наистина. Но това е прекалено... прекалено бързо, Леон. Прекалено много отговорности.

— Какво друго ще правиш, Дилард? Ще седиш у дома и ще си мърдаш проклетите пръсти на краката? Ти си подходящият човек за работата и държа да я поемеш. Аз и ти ще създадем страхотен екип. Ако се окаже, че не ти харесва, не се кандидатирай, когато мандатът ти изтече след четири години.

— Можеше поне да ме предупредиш за това и да ми дадеш възможност да поговоря с Каролайн.

— Тя ще се зарадва да си въвн от къщи отново. Освен това вече нямаш избор. Губернаторът подписа заповедта за назначаването ти и пристига чак от Нашвил, за да се запознае с теб. Самолетът му трябва да се приземява в момента. Затова те накарах да облечеш костюм, братко. Не искам да приличаш на скитник, когато се видиш с губернатора.

— Той знае ли за Муни?

— Разказах му всичко.

Облягам глава на седалката и затварям очи. Въпреки протестите ми, намирам идеята за интересна. Винаги съм критикувал мъжете, заемащи поста „главен прокурор“, а това щеше да ми даде възможност да ръководя службата така, както трябва. По правилния начин. Щях да контролирам всички решения в областта относно това кой да бъде обвинен и в какво точно да бъде обвинен. Но това, което ме интересуваше най-силно, бе положението на Томи Милър. Щях да получа възможност да се уверя, че с него нямаше да се случи същото като с Брайън Гант.

А и Каролайн и унищожените от нея доказателства. Ако някога това излезе на бял свят, ако Анита Уайт или Ралф Хармън се опитат да образуват разследване срещу нея, ще трябва да минат през мен. Отварям очи и се завъртам към Бейтс.

— Добре, Леон — казвам. — Убеди ме. Да отидем да се видим с губернатора.

Частният самолет, докарал губернатора на Тенеси до местното летище, бе прибран в хангар на около половин километър от главния терминал. Бейтс влиза бавно в огромното помещение. Трима мъже в костюми — охраната на губернатора — ни очакват. Говорят с нас кратко, размахват металдетектори над телата ни и ни повеждат към стъпалата, които водят към вътрешността на самолета.

Леко шашнат съм от лукса и обширното пространство в самолета. Привлекателна млада жена ни представя набързо на пилота, показва ни кухнята, бара и меките кожени седалки — три от всяка страна на пътеката. На стената отпред има огромен телевизор с плосък екран, а отзад — два компютърни работни плота. Жената ни повежда по къс коридор покрай тоалетните към задната част на самолета, отваря врата, поканва ни да влезем вътре и затваря вратата зад нас.

Джеймс Линкълн Донър III, губернаторът на Тенеси, стои зад голямо дъбово бюро. Никога не съм се запознавал с него, но знам, че е мултимиллионер от Нашвил, изкарал парите си по старомодния начин — наследство. Донър е първият губернатор демократ от шестнайсет години, но не бе избран поради благородните си идеи или солидна политическа платформа. Беше избран, защото двамата републикански администратори преди него бяха използвали щатската хазна за лични нужди. Помня как четох изявление на Донър по време на кампанията, в което казваше, че корупцията в Нашвил е толкова ужасяваща, че първата му задача ще бъде да влезе в администрацията с маркуч в ръка и да я изчисти.

Изненадан съм от размера на губернатора, когато заобикаля бюрото, за да прегърне Бейтс. Изглежда много по-едър по телевизията. Доста по-нисък е от метър и осемдесет и е облечен в елегантен сив костюм и тъмносиня вратовръзка. Кестенявата му коса е късо подстригана. Бузите му са странно хлътнали. Очите му са сиви като на Лий Муни.

— Леон, толкова се радвам да те видя — казва той, като прегръща шерифа. — Това ли е твоят човек?

— Точно той — отговаря Бейтс. — Джо Дилард, запознай се с губернатор Джим Донър.

— Губернаторе — казвам, а той разтърсва ръката ми радушно.

— Удоволствие е за мен, господин Дилард — отвръща той. — Или да кажа генерал Дилард?

— Наричайте ме Джо, моля ви. Бездруго не успях да се изкача над сержант.

— Да, ветеран — кима той. — Изготвихме досие за вас. Надявам се, че нямате нищо против. Узнах, че сте бил рейнджър, имате боен опит и сте получил орден „Сребърна звезда“ в Гренада.

— Това беше много отдавна, господине.

— Леон ми каза, че сте най-честният човек, когото познава. Твърди, че сте и страхотен адвокат. Точно от такъв човек се нуждаем в момента.

— Честно казано, имам известни опасения, но съм готов да опитам.

Губернаторът се връща зад бюрото си и сядна на кожения стол. Поканва ни да направим същото и забелязвам, че ни гледа отвисоко. Очевидно под стола му е инсталирана платформа, която да го прави да изглежда по-висок. Изпитвам желание да се захиля или да кажа нещо, но знам, че Бейтс ще ме срита в топките, ако го направя. Губернаторът взема папка от бюрото.

— Да видим. Роден си в град Джонсън, баща ти е загинал във Виетнам и си отгледан от майка ти. Една сестра, Сара, която изглежда е имала известни проблеми със закона.

Той поглежда към Бейтс, после свежда очи обратно към папката.

— След завършване на гимназията се записваш в армията. Получаваш медал и се оттегляш с почести. Завършваш право в щатския университет. Работиш като адвокат на защитата и после като прокурор. Женен си за една и съща жена от двайсет и две години. Две деца, и двете в колеж. С изключение на сестра ти, всичко е идеално.

— Сестра ми няма да бъде проблем, господине.

— Да се надяваме.

Той се обръща към Бейтс.

— Говори ли със сегашния районен прокурор?

— Тъкмо идваме от дома му, губернаторе — отговаря Бейтс.

— Някакви проблеми?

— Беше прекалено пиян, за да ни създаде проблеми. Оставката му е тук.

Бейтс подава документа на губернатора, който го прочита на глас.

„С настоящето заявявам, че подавам оставка като главен прокурор на първи район. Оставката ми влиза в действие незабавно.“

— Кратко и ясно, подписано и датирано. Чудя се какво ли ще обясни на жена си.

— Това е най-малкият му проблем — отвърща Бейтс. — По времето, когато аз приключа с него, ще му се наложи да си намери пещера, в която да живее.

— Републиканци — изсумтява губернаторът. — Просто не могат да си държат пишките в панталона, а?

Иска ми се да кажа нещо. Нещо за Хана и какъв чудесен човек беше тя, нещо, което да му напомни за какво всъщност става дума. Не е заради сексуални извращения, нито за републиканци и демократи, а за това, че обществено лице е отговорно за убийство и не харесвам безцеремонното му държане. Но това е шоуто на Бейтс и трябва да си държа устата затворена.

— Не мисля, че неспособността да си държат пишките в панталона е присъща само на републиканците — отвърща Бейтс. — Някога чувал ли си за Бил Клинтън? Елиът Спицър? Гари Харт?

— Предавам се, приятелю, предавам се.

Губернаторът се обръща към мен.

— Е, Джо, чувам, че не се интересуваш много от политика.

— Винаги съм бил зает с това да си изкарвам хляба и да си гледам семейството — отговарям. — Никога не съм се стремил да ръководя нещо.

— Е, сега ще ръководиш нещо. Районната прокуратура. Имаш ли план как да реабилитираш службата, след като обществеността научи за оттеглянето на Муни?

— Наистина не съм имал възможност да правя планове, губернаторе. Шериф Бейтс тъкмо ми стовари всичко това преди около

половин час. Но все пак не става дума за мозъчна хирургия. Хората извършват престъпления, полицията ги арестува, а районната прокуратура ги съди според закона.

— Значи виждаш всичко в черно и бяло, а?

— Предполагам, че да, но колкото повече остарявам, толкова повече сиво започвам да виждам.

Губернатор Донър отваря чекмедже и вади официален лист. Вдига го и става.

— Това е копие от заповедта за назначение, която ще бъде подадена във Върховния съд утре сутрин. Тя те прави новия главен районен прокурор. Вече я подписах. Мислех, че може да искаш да я рамкираш. Поздравления.

Той протяга ръка отново и Бейтс и аз ставаме и се ръкуваме с него.

— Благодаря ви, губернаторе, благодаря ви.

— Благодаря на Леон — отвърща той. — Прочетох досието ти, но все пак въобще не те познавам.

Бейтс и аз се завъртаме да си тръгнем. Тъкмо когато стигам до вратата, чувам как губернаторът се прокашля.

— Господин Дилард — казва той.

Обръщам се към него.

— Да, господине?

— Не ме карайте да съжалявам за това.

Събужда ме звук. Отварям очи в тъмната спалня и поглеждам дигиталния часовник на нощното шкафче. Почти три сутринта е. Чувам го отново. Гърлено ръмжене откъм долната част на леглото. Рио. Нещо го е стреснало.

— Шшшт, Рио, заспивай.

Отпускам глава на възглавницата и затварям очи. Чувам ритмичното дишане на Каролайн до мен. Започвам да се унасям, но Рио изръмжава отново, този път по-силно. Сядам и спускам крака от леглото. Чуваля съм го да ръмжи хиляди пъти, но сега е различно.

Светвам лампата до леглото и се надигам. Рио също става и стои близо до затворената врата на спалнята. Ушите му са прилепнали до главата и трепери. Отивам до него и го потупвам по врата, за да го успокоя, но той не ми обръща внимание. Нещо не е наред. Определено не е наред. Хващам нашийника му и поглеждам Каролайн. Тя седи и търка очи. Притискам пръст до устата си и отварям вратата на спалнята.

— Тичай да ги хванеш! — прошепвам и пускам нашийника.

Кучето се хвърля в тъмнината, сякаш е изстреляно от оръдие.

Чувам оглушителен изстрел след три секунди, последван от жалостиво квичене. Каролайн изпищява. Първото, което ми идва наум, е, че някой от семейството на Брайън Гант е дошъл да си отмъсти. Мятам се на леглото и гася лампата. Чувам кучето да скимти някъде в къщата. Хващам Каролайн за ръка.

— Не издавай и звук — прошепвам ѝ и я дръпвам към гардероба между спалнята и банята.

В ъгъла на гардероба стои полуавтоматична пушка „Ремингтън“. Винаги я държа заредена. Пръстите ми я намират и свалят предпазителя.

Помагам на Каролайн да се скрие под дрехите и кашоните с лице към вратата. Подавам ѝ оръжието.

— Остани тук. Пушката е готова за изстрел. Трябва само да натиснеш спусъка. Когато се върна, ще кажа нещо, преди да вляза. Ако

влезе някой друг, пръсни му черепа.

— Къде отиваш? — отчаяно прошепва тя.

Не иска да я оставям сама.

— Отивам да очистя копелето, което нахлу в дома ми и застреля кучето ми.

Кипя от гняв. Това е моята къща. Късна нощ е. Жена ми е ужасена. Проклет да съм, ако позволя на нападателя да се измъкне жив. Промъквам се тихо в спалнята и вземам деветмилиметровата берета от чекмеджето. Проверявам пълнителя и го пъхвам обратно вътре. Пистолетът е зареден, а аз съм готов, макар че сърцето ми бие лудо и ръцете ми треперят леко. Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да се съсредоточа.

Остави ги да дойдат при теб. Който е стигнал чак дотук, ще измине и останалата част от пътя, за да се добере до теб.

Клякам на пода до тоалетката и се вслушвам. Чувам трясък, после мърморене. Идват от кухнята. Престъпникът се е ударил в ъгъла на масата.

Още една минута, която ми се струва цяла вечност в тъмнината, и чувам скърцането на пода. Майната му. Не мога да чакам повече. Запълзвам по корем към звука. Надниквам зад ъгъла и виждам чифт крака — две тъмни сенки встрани от кухненската маса. Но нищо друго. Ако се изправя, ще се изложи на куршумите му. Изчаквам още няколко секунди, за да се уверя, че е сам. Облягам лакти на пода и се прицелвам между краката на стол. Човекът отново си мърмори. Намира се на около пет метра от мен.

Пламъчето от дулото е ослепяващо, а трясъкът раздрусва тъпанчетата ми. Мъжът изкрещява и се просва на пода. Чувам как оръжието му изтраква на плочките и се изплъзва от него. Скачам и се втурвам към нападателя. Протягам ръка и светвам лампата, когато профучавам покрай нея. Пистолетът му лежи до крака ми и аз го изритвам настрани. Кретенът е проснат на пода и стене. Стиснал е коляното си с ръце и пръстите му са почервенели от кръвта. Обзема ме диво желание да притисна беретата към слепоочието му и да натисна спусъка. Пристъпвам към него. Вдигам крак, забивам го в рамото му и го обръщам по гръб.

— Ти?!

Завъртам се към спалнята и изкрещявам:

— Каролайн, ела тук!

Тя пристига след няколко секунди, стиснала пушката, и тръгва предпазливо към мен. Поглежда мъжа на пода и ченето ѝ увисва.

— Способна ли си да простреляш това лайно, ако помръдне?

Тя кима утвърдително. Погледът ѝ ми показва, че е решена на всичко.

Завъртам се и излизам в коридора, който води към стаята на Джак. Рио лежи на няколко стъпки от вратата. Под гърдите му се е образувала малка локвичка кръв. Коленича до него. Дишането му е затруднено, но очите му са отворени. Погалвам го по ушите и той изстенва.

— Ще се справиш, приятелю. Всичко ще е наред.

Преглеждам го набързо. Куршумът е влязъл в рамото му и е счупил крака. Трябва да спра кървенето. Свалям си фланелката и я увивам стегнато около раната. Кървенето намалява, но трябва да заведем кучето на ветеринар.

Ставам и той изскимтява.

— Веднага ще се върна. Не ни напускай.

Втурвам се обратно в кухнята, където Каролайн все още стои, насочила пушката към нападателя. Грабвам мобилния и набирам номера на доктор Джеймс Крук. Той се грижи за животните ми от години и е свикнал да го будят. Вдига на петото позвъняване и му разказвам какво е станало. Той обещава да дойде веднага.

Връщам се бързо в кухнята. Мъжът се е търколил настрани, но сега гледа към мен. Ръцете му още са обвити около лявото му коляно. Каролайн стои с насочена към главата му пушка.

— Кървя — тихо казва Лий Муни.

Усещам силната миризма на алкохол във въздуха. По-рано, когато посетихме дома му, вече беше пиян, но сигурно е продължил да се налива, което е довело до малоумното му решение, че аз трябва да умра.

— Не ми пука дали кървиш — отговарям.

— Трябва... трябва да отида в болницата.

— А какво ще кажеш за моргата?

Коленича до него и притискам дулото на беретата към челото му. Главата му се мърда с треперенето на ръката ми.

— Не можа да се примириш, а? Трябваше само да се скриеш в някоя дупка някъде.

— Не разбираш — отвърща той с хленчещия глас, който съм чувал повече пъти, отколкото ми се иска да си припомня.

Сега обаче гласът му е одрезгавял от пиене. Разширените му зеници приличат на черни дупки.

— Ти си човекът, който не разбира — възразявам.

Изпитвам нещо, което никога преди не съм чувствал, и внезапно осъзнавам, че е безразличие. Не ми пука за него. Не ми пука, че кърви.

— Ти нахлу в дома ми, гадно копеле. Знаеш какво казва законът относно самозащитата в собствения ти дом, нали?

Очите му проблясват разбиращо. Знае какво имам предвид.

— Точно така. Имам право да използвам смъртоносна сила. Мога да се защита срещу всеки, който нападне дома ми.

Отстъпвам назад и мислите ми запрепускат лудешки.

Ако го огледат отблизо, ще видят количеството кръв на пода и ще разберат, че е кървял известно време, преди да бъде прострелян за втори път. Ще анализират траекторията на куршума и ще узнаят, че си стоял над него, когато си го застрелял. Ще те обвинят в убийство.

Той е боклук. Изнасили Хана и поръча убийството ѝ, а ще се отърве безнаказано. Той застреля кучето ти. Трябва да умре.

Запъвам ударника и си поемам дълбоко дъх.

Нежна ръка стисва дулото и го бута леко надолу. Излизам от трансa и познавам гласа.

— Недей — казва Каролайн. — Ти не си като него.

Отпускам пистолета настрани и кимам. Осенява ме интересна мисъл, нещо, което Бейтс ми каза за Рамирез. Отстъпвам назад, вдигам крак и го стоварвам върху нараненото коляно на Муни с всичка сила. Той изпищява агонизиращо. Набирам 911 и им съобщавам, че е имало престрелка. Кавалерията е на път насам.

— Погрижи се за Рио, моля те — казвам на Каролайн.

Отивам до чекмеджето до мивката, вадя чиста кърпа и се връщам при Муни.

— Ето — казвам, като я мягам на челото му. — Отиваш в затвора. Опитай се да не кървиш до смърт, преди да те откарат там.

Следващата седмица мина като в мъгла. Първата ми работа бе да уверя служителите в прокуратурата, че няма да правя драматични промени и всеки ще си запази работата. Разказвам им колкото мога за оставката на Муни и назначаването ми. Не виждам смисъл да пазя тайна. Все пак искам хората да ми се доверяват. Всички са шокирани от новината за жестоката смърт на Хана, особено Танър Джарет. Когато чува, че е била бременна с бебето на Муни и той е платил да я убият, но ние не можем да го съдим, тъй като всички свидетели са мъртви, Танър се извинява, излиза от стаята и не се връща.

Натискът от страна на медиите е толкова силен първия ден, че се съгласявам на пресконференция в една от съдебните зали в един часа на обяд. Новината за смъртта на Хана се е разчула, вероятно благодарение на Бейтс, и конференцията е брутална. Разпитват за Хана. Как е била убита? Кой я е убил? Кога е била убита? Кога е била намерена? Вярно ли е, че е била бременна? Отпращам всички тези въпроси към шерифа. Разпитват за Муни, въпрос след въпрос, въпрос след въпрос. Отказвам да им кажа друго, освен че е подал оставка снощи и губернаторът ме е назначил на мястото му до края на мандата. Един от репортерите дори пита дали е вярно, че кучето ми е било застреляно. Преглъщам затруднено и му казвам да говори с шерифа.

По-късно следобед, съдията, назначен от губернатора да замени съдия Грийн, ме заклева в службата. Шейсетгодишният Тери Брек натрупа цяло състояние от дела за лекарска небрежност. Вече е пенсионер, но губернаторът очевидно го е придумал да поеме работата. Има репутация на почтен и умен човек. Надявам се това да е вярно. Ще бъде приятна промяна от онова, с което се разправях преди.

В сряда Леон Бейтс се появява пред голямото жури заедно с Танър Джарет. Внасят обвинения срещу седемнайсет члена на „Воините на Сатаната“. Обвиненията варират от търговия с метамфетамини до убийство. Бейтс и екипът за бързо реагиране провеждат внезапно нападение рано на следващата сутрин и до момента, шест от седемнайсетте гангстери са арестувани. Никой от

обвиняемите не се казва „Рой“ или има прякора „Планината“ и се чудя какво ли е истинското име на гаджето на Сара и дали той е успял да избяга.

Късно в четвъртък следобед Танър Джарет, Каролайн и аз се качваме на самолет до Ноксвил. Там се запознаваме с чернокожа жена на около шейсет и пет години на име Лоти Антоан. След като смъртта на Хана стана обществено достояние, адвокат от Гейтлинбърг се свърза с мен и ми каза, че Хана Милс имала завещание и Лоти била изпълнителка на завещанието.

След кратко емоционално запознанство, четиримата се качваме на самолет за Каламазу, Мичиган. Лоти мълчи по време на полета. Държи се достойно, но в тъмните ѝ очи забелязвам дълбока мъка. Наемаме ван и потегляме към Саут Хейвън на следващата сутрин. Провеждаме кратка церемония за Хана и я погребваме до майка ѝ, братята и сестра ѝ в гробище „Магдауъл“. Лоти говори за нежната душа на Хана, любовта ѝ към семейството и планините, обичта ѝ към Люк Клинтън и почти свръхчовешката ѝ способност да понася нечовешки трагедии. Думите ѝ трогват всички ни до сълзи и отново си помислям колко несправедлив е животът. Качваме се на друг самолет следобед и се прибираме у дома. По пътя Лоти ми обяснява, че Хана е завещала солидна сума на националния парк в планината.

В неделя вечер Каролайн кани около двайсетина души у дома, за да отпразнуваме назначаването ми като районен прокурор. Изпитвам смесени чувства за това. Очаквам с нетърпение предизвикателствата, но обстоятелствата, при които наследих работата, не ме настройват празнично. Рио куца наоколо гипсиран. Куршумът бе раздробил горната част на десния му крак, но доктор Крук поправи щетите и обеща, че Рио ще е като нов след няколко месеца.

Към осем часа стоя на терасата. Слънцето тъкмо е залязло зад хълмовете на запад и вечерният въздух е хладен. Говоря с Джим Бомонт, уважаван местен адвокат на защитата и близък приятел, когато мярвам сестра ми през прозореца в кухнята. Каролайн сигурно я е поканила. Сара прилича на кърлеж, който всеки момент ще си има малки. Над нея се издига Рой, гаджето рокер.

— Мамка му — промърморвам на Бомонт. — Извини ме за минута.

Забързвам към кухнята,хващам Сара за лакътя и я набутвам в коридора,където бе прострелян Рио.

— Да не си откачила? — викам. — Не знаеш ли, че шерифът е тук? Гаджетото ти ще влезе в затвора.

Сара ме поглежда любопитно.

— Защо?

— Защо ли? Не четеш ли вестници? Не слушаш ли новините? Бейтс внесе обвинения срещу повечето членове на бандата. Гаджетото ти със сигурност е един от тях.

— Така ли мислиш? — ухилва се тя.

— Точно така мисля, по дяволите. Разкарай го оттук, преди Бейтс да го види и да избухне престрелка.

— Прекалено е късно — казва тя и кима към кухнята.

Завъртам се и виждам как Бейтс се приближава към гаджетото на Сара и го плясва по гърба. Встрещявам се от учудване. Влизам в кухнята и се вторачвам в тях. Бейтс ме забелязва и се ухилва.

— Ела тук, братко Дилард — казва той. — Позволи ми да ти представя Рой Уокър, най-добрият агент под прикритие, с когото някога съм имал удоволствието да работя.

Стоя и гледам тъпо, а Уокър ми намига и протяга масивната си ръка.

— Здравсти отново — казва той. — Наричат ме Планината.

В понеделник седя зад новото си бюро в седем сутринта. Сам съм. Останалите ще дойдат след около час.

Разкарах от кабинета всичко, което ми напомняше за Лий Муни: бюрото, мебелите, снимките по стените. Прибрах вещите му в кашони и му ги изпратих. Американското знаме и това на Тенеси, които обграждаха бюрото му, бяха преместени на рецепцията. Огромната снимка на Джордж Буш бе заменена от рамкирано копие на увода на конституцията на САЩ. Аз лично боядисах стените. Каролайн ми каза, че любимият цвят на Хана Милс бил златният и ми помогна да избира нюанс, който да не е прекалено крещящ. Донесох няколко малки рамкирани снимки на семейството ми, но с изключение на тях, реших да запазя кабинета си в по-спартански вид.

На бюрото пред мен лежи голям запечатан плик. Вдясно има дебела папка, която взех от къщи.

Миналата седмица направих две важни телефонни обаждания. Едното бе до апелативния адвокат на Брайън Гант, а другото до директора на затворите в Тенеси. Впечатлих се от лекотата, с която успях да се свържа с директора. Постът на главен прокурор определено си има предимства. Адвокатът на Брайън ми изпрати копие от ДНК профила от местопрестъплението, където тъщата на Брайън бе убита, а племенницата му — изнасилена. Директорът се съгласи да проверят профила в тяхната база данни. Нуждаеше се само от номер на случая и щеше да си погрижи за всичко. След по-малко от четирийсет и осем часа ми се обади ДНК специалистът от министерството на затворите. Открила беше съвпадение с профила. ДНК-то принадлежало на някой си Ърл Гейнс. Бил осъждан два пъти за изнасилване и в момента излежавал трийсетгодишна присъда. Помолих я да ми изпрати копие от досието на Гейнс и тя обеща да го направи веднага.

Пакетът пред мен съдържа досието на Гейнс. Папката вдясно е досието на Брайън Гант. Отварям пакета, вадя дебелия купчина документи и започвам да ги чета внимателно. Гейнс бил роден през

1966 година. За първи път бил осъден за изнасилване на деветнайсетгодишна възраст. Излежал десет години и го освободили през февруари 95-та, само два месеца преди убийството на тъщата на Брайън Гант.

Намирам частта, която съдържа документацията за освобождаването му. Виждам, че през февруари 95-та, той заживява с някаква жена на име Клара Стутс. Когато проверявам адреса ѝ, в главата ми зазвънява аларма. Грабвам папката на Брайън Гант и бързо откривам копие от официалния полицейски доклад за убийството. Търся адреса на тъщата. Когато го намирам, бавно започвам да клатя глава.

— Не — казвам високо. — Не.

Адресът на Клара Стутс през април 95-та е бил „Олд Оук“ номер 136 в Джоунсбъро, Тенеси. Шърли Лагуардия, тъщата на Брайън Гант, живееше на „Олд Оук“ номер 134 в Джоунсбъро, Тенеси. По времето на убийството Ърл Гейнс е живял в съседната къща.

Заравям се отново в досието на Гейнс и намирам снимките от ареста му. Скръствам ръце, отпускам глава върху тях и започвам да удрям с юмрук по бюрото, обзет от гняв и безпомощност.

Както малката Натали каза на полицията в самото начало — Гейнс приличаше много на чичо Брайън.

Анита Уайт влиза в кабинета ми след час и половина, облечена в елегантен тъмносин костюм с панталон, но с леко изморен вид. Настанява се срещу мен, без да каже и дума. Звънях ѝ няколко пъти след разговора ни в ресторанта на сутринта, когато арестуваха Томи, но тя не отговаряше и не ми се обаждаше обратно. Чудя се дали иска да ѝ се извиня.

— Опитвах се да се свържа с теб — казвам.

— Бях извън страната.

— На почивка?

— Взех си няколко дни отпуск, но работих през цялото време.

— Така ли? По какво?

— Започна се с анализа на компютъра на съдия Грийн. Нашият човек откри, че някой бе проникнал в него, преди да убият съдията. Започна да проучва случая внимателно, както правят добрите агенти, и откри, че използваният от хакера компютър се намираще в друга страна.

— В коя страна?

— Канада.

Изражението на лицето ѝ е почти самодоволно. В очите ѝ има блясък, който ми подсказва, че тя знае нещо, което аз не знам. Не съм сигурен дали си умира да го сподели с мен, но първо иска да се наслади на малката си игра.

— Канада е голяма страна — отбелязвам.

— Да, а Ванкувър е голям град.

Осенява ме интересна мисъл. Ванкувър. Канада. Съдия Грийн. Компютърен хакер. Какво общо имат? Внезапно се сецам, но се страхувам да се предам на прекаления си оптимизъм. Какво ли е научила Анита? Докъде е стигнала?

— Разкажи ми — помолвам я.

— Когато видях адреса във Ванкувър, си спомних случая срещу педофила, който бе освободен от съдия Грийн поради незначителна техническа подробност. Затова се зарових из интернет и проверих

всичко. Дейвид Дилинджър бе свидетелят, обвинен в неуважение към съда в онзи ден. Затова се заех да си свърша работата. Проверих всички авиолинии и открих, че Дейвид Дилинджър се е върнал тук три дни преди убийството на Грийн. Взел самолет към дома си на сутринта, когато съдията бе намерен. Проверих агенцията за коли под наем на летището. Познай каква кола бил наел Дилинджър? Бяло субару. После проверих хотелите и открих, че бил отседнал в „Двойно дърво“, същия хотел, където бил настанен, когато бе призован да даде показания по делото. В хотела има камери по всички коридори и входи. Когато изгледах записите, научих за склонността на Дилинджър да спи през деня и да остава навън цяла нощ. В деня на убийството се върнал в хотела в пет и дванайсет сутринта. Да продължавам ли?

— Разбира се — отговарям. — Дотук чух за добри косвени доказателства, но не съм сигурен, че са достатъчни за дело.

— Споменах ли как проверих кредитната му карта и научих, че е купил някои неща от „Уолмарт“ в Джонсън в нощта преди убийството? Хм, чакай да си спомня какви бяха. А, да, трион, въже и пластмасов петнайсетлитров контейнер за бензин. „Уолмарт“ също имат камери. Лесно бе да познаеш Дилинджър на записа.

Вълнението ми се засили. Представям си погледа на Томи Милър, когато вляза в съда и помоля съдията да оттегли обвиненията срещу него.

— Значи отиде в Канада да го арестуващ?

— Първо се свързах с полицията във Ванкувър и въз основа на предоставената от мен информация, те го арестуваха и взеха ДНК проба. Тя отговаря на двата фаса, намерени на местопрестъплението. Отлетях за Ванкувър и го разпитах. Веднага щом му показах съвпадението на ДНК пробите, той осъзна, че е разкрит. Каза, че когато се върнал в Канада, проникнал в компютъра на Грийн. Бил пълен с детска порнография. Дилинджър побеснял страхотно и започнал да планира убийството на съдията в същия миг. Призна си всичко, имам видеозапис. В момента е в затвора в област Вашингтон. Доведох го тук с мен.

Анита се хили широко. Ставам, отивам до нея и протягам ръце.

— Прегърни ме, агент Уайт.

Тя се надига и обвива ръце около врата ми.

— Благодаря ти — казвам. — Благодаря ти от цялото си сърце.
— Искаш ли да узнаеш кое бе най-хубавото? — пита тя. —
Хармън не знае нищо по въпроса. Смята, че съм на почивка.

ЕПИЛОГ

— Готов ли си? — пита Танър Джарет.

Поглеждам часовника. Девет без пет сутринта.

— Почти. Тръгвай. Ще слеза след минута.

Надигам се бавно и заобикалям бюрото си на път към вратата. Стоях буден до късно, защото се грижих за тримесечната си племенница. Рой и Сара я кръстиха Елизабет Джолайн, Елизабет на майка ми, а Джолайн е комбинация от Джо и Каролайн. Потръпнах, когато чух, че са насадили бебето с такова лигаво селско име, но поне го наричат Елизабет. Фамилното ѝ име е Уокър, макар че Сара и Рой още не са женени. Не знам дали някога ще сключат брак, но изглеждат много влюбени, а за първи път в живота си Сара е истински щастлива.

Каролайн и аз вечеряхме снощи с Томи и Тони Милър в „Джовани“, прекрасен италиански ресторант. Прекараното с тях време ми напомни за един от най-щастливите моменти в живота ми. Съдия Брек оттегли обвиненията срещу Томи и той излезе от съдебната зала, хванал майка си за ръка. И двамата се бяха променили — не бяха така весели и забавни като преди. Но, изглежда, кошмарните им емоционални рани заздравяваха, а както знам от Каролайн, оздравяването побеждава смъртта.

Малко след като излизам, мобилният ми звънва.

— Искях само да ти кажа, че си мисля за теб. Късмет — казва Анита Уайт.

— Благодаря, но сега само ще определим дата за делото.

— Няма да е лесно да си в същото помещение с него. Каролайн ще дойде ли?

— Не. Казах ѝ, че няма нужда да присъства.

— Обади ми се, ако стане нещо необичайно — помолва Анита.
— Ще се чуем по-късно.

Анита стана близка приятелка откакто откри Дейвид Дилинджър. Каролайн и аз я заведохме на вечеря в ресторант „Флеминг“ в Ноксвил, за да отпразнуваме освобождаването на Томи от затвора. По време на

вечерята тя ни разказа, че шефът ѝ, Ралф Хармън, бил извикан в Нашвил, за да обясни как бе допуснал подобна зверска грешка. А тъй като той се бе похвалил пред медиите за това как се е сдобил с признанията на Томи, не можеше да хвърли вината върху Анита. Тя смекчи разказа за разпита на Томи пред агентите от отдел „Вътрешни разследвания“, така че Хармън запази службата си. Но сега ѝ е длъжник.

Въпреки страхотния политически натиск аз отказвам да искам смъртна присъда за Дейвид Дилинджър. Всеки съдия в района ми се обади, както и политическите им поддръжници. Никой от тях не обичаше Грийн, но смятат, че осъждането му на смърт ще изпрати ясно послание до други хора, които може да са склонни да убият съдия. Безсмислен спор. Безброй проучвания показват, че смъртната присъда не е задръжка за престъпниците и те го знаят. Просто искат убийство на съдия да бъде наказвано със смърт. Ако Дилинджър умре, ще се чувстват по-сигурни.

Честно казано, начинът, по който той уби съдията, вероятно заслужава смъртна присъда, но не ми пука. Видях прекалено много смърт и отказвам да поема отговорността да подпиша документа, който запечатва съдбата на Дилинджър. Ако на хората в областта не им харесва, могат да не гласуват за мен след четири години. Освен това, ако знаеха всичко, което аз знам за Грийн, особено относно съдържанието на компютъра му, вероятно щяха да наградят Дилинджър с медал.

Влизам в съдебната зала и сядам до Танър до масата на прокуратурата. Съдия Тери Брек се появява точно в девет часа. Чиновничката му обявява започването на делото: „Щатът Тенеси срещу Лий Муни.“

Муни пристъпва към съдията заедно с адвоката си, Джим Бомонт. Убеден съм, че е наел Бомонт, защото знае за приятелството ни и смята, че заради него ще има шанс да сключи сделка. В момента е освободен под гаранция и се е състарил поне с десет години през последните три месеца. Обвинен е в два опита за убийство втора степен, обир и жестокост към животните заради прострелването на Рио. Не мога да участвам в делото, защото съм едновременно жертва и свидетел. Танър работи по случая, но аз ще съм до него през цялото

време, а ако се наложи, и до ухото му. Лий Муни няма да получи шанс да сключи сделка.

Докато съдията и адвокатите избират дата за делото на Муни, емблемата на съдийската маса привлича погледа ми. Изработена е от месинг и показва Темида. Припомням си събитията от последните няколко месеца. Рей Милър, който отне собствения си живот, след като съдия Грийн го съсипа. Ефектът от самоубийството му върху семейството и приятелите му. Арестът на сина му за убийството на съдията. Арестът на Дейвид Дилинджър и освобождаването на Томи. Всичко ми се струва нереално. Сега Дилинджър е в затвора, където ще остане цял живот. Беше раздадено правосъдие.

Но аз съм наясно с нещата. Знам, че правосъдието е мимолетно като живота, случайно като светкавица. Знам, че никога няма да го намеря, няма да го осмисля, никога няма да го разбере напълно или да повярвам в него. Избрах да остана на тази пътека не заради някаква неясна идея, а защото вярвам, че мога да направя добро в малката си общност. Ще остана на пътеката не заради себе си, а заради другите. Заради добрите хора.

Ще остана на пътеката заради хора като Хана Милс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.